

കളവുപം

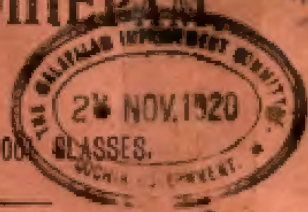

GADHYA PRADHIEPAM

FOR

THE USE OF THE HIGH SCHOOL

CLASSES.

ഗദ്യപ്രദീപം.

Pg 33

മൈസൂറുകിളിയിലെ ഉപയോഗത്തിനായി
 തൃശ്ശിവപേരൂർ ഗവണ്മെന്റ് മൈസൂറുകിളി കലാശാലാ പാഠശാല
 തോരണത്തു പരമേശ്വരമേനോൻ
 ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

വാണികരേബരം അച്ചുകൂടം
 തൃശ്ശിവപേരൂർ,
 1095

(ശ്രീമദ്ഭാഗവദ്ഗീതാ ഭാഗ്യവതം പ്രതി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും)

കോപ്പി രൂ०

Price 1 Rupee

[വില്പന ഉദ്ദേശ്യം]

Handwritten red text: *mic 11/12/20 6/3/21*

GADHYA PRANIPAM.

For

THE USE OF THE HIGH SCHOOL CLASSES.

ഗദ്യപ്രദീപം.

കൈസ്കരംകളിലെ ഉപയോഗത്തിനായി
ഇന്ത്യവാര്യർ അർപ്പണം കൈസ്കരംകളിൽ പരസ്യം
അതേ അർപ്പണം പരമമേ അർപ്പണമേ
ഉണ്ടാക്കിയത്.

വാണികാര്യങ്ങൾ അർപ്പണം
ഇന്ത്യവാര്യർ.

1095

ശ്രീമദ്വേദവിജ്ഞാനകോശം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനായി

കോപ്പി 1000

Price 1 Rupee]

[വില ഒരു രൂപയ്ക്കു.

INTRODUCTION

It is a well known fact, that though in Malayalam prose works in the form of short stories and novels are now and then being published, yet such works as are capable of infusing good morals in the minds of young students, and of broadening their out look and mentality are comparatively rare. This was the only motive that prompted the author to publish this work.

Most of the subjects herein dealt with have already appeared as his contributions to some of the leading monthlies such as 'Mangalodayam,' 'Kerala Kesari,' 'Kerala Vyasan,' 'Saradha' and others. In the present work they have been carefully collected and re-touched with the necessary additions of apt and illustrative quotations and verses based on the authority of Sastras, Puranas, and Itihases and published in the form of a book so as to make them highly useful for the use of the student population. The book is given the title of 'Gadyapradipa' and in the approbation of the enlightened and kind-hearted public the author finds his greatest reward.

The scarcity of such books has perforce led to the selection of the same book as text-book for a number of years much to the disgust of the teachers and the taught. One way of improving the position is to publish suitable prose works in Malayalam. Viewed from the stand-point, it is hoped that a publication of books of this kind will not be deemed a day too soon.

I am conscious of the defects of the book and I sincerely trust and hope that the reading public will give it a trial and patiently see if it serves the purpose for which it is intended.

In conclusion the author begs to express his sense of gratitude to Messrs. V. K. Atchutha Menon, B. A. L. T. Head Master of the Sirkar Training School, Trichur and P. A. Stephen, B. A., Head Master of the C. M. S. High School, Trichur for their kind and highly valuable suggestions and to Mr. K. P. Karuppan Sanskrit Pandit, V. J. G. High School, Trichur for the preface he has been kind enough to write for the book.

THE AUTHOR.

അവതാരിക

രാജ്യത്രി തോരണത്തു പരമേശ്വരനോടുകൂടി അവാർകൾ, സാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാരിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സഹൃദയസമുദായത്തിന് അപരിചിതനായ ഒരാളല്ല. ലളിതമലയാളത്തിൽ കാലോചിതങ്ങളും കാര്യാചിതങ്ങളുമായ ഗദ്യപദ്യരൂപങ്ങളെ മൊണ്ടു ഭാഷായോഷയ്ക്ക് ആഹ്ലാദശോഭയുണ്ടാക്കുന്ന കൃഷ്ണ കുമാരിയ സാഹിത്യവിചിന്തയുടെ പരമ്പരയിൽ ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനു മുന്പുതന്നെ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാണ് ഇദ്ദേഹം.

ബ്രഹ്മവർഷകാലത്തിൽ പകുതിയും ഇംഗ്ലീഷുകലാശാലയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിന്റെ ഫലമായിട്ട് ഇദ്ദേഹത്തിനു ഹൈന്ദവാനി വിളിപ്പറഞ്ഞായി. എന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പുകൂട്ടിയതന്നെ ഇദ്ദേഹം ഹൈന്ദവ സാഹിത്യരംഗം അനുഭവിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതു ഭാരതമാതാവിന്റെ വാത്സല്യപരിധിയായ ഗൈർവാണിയെക്കൊണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മലയാള ബ്രഹ്മചാരിയുടെ ഹൈന്ദവഗൈർവാണികളോടുള്ള ദാമ്പത്യബന്ധം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുവാനുള്ള ക്ഷമ കൈക്കലിക്കു പലപ്പോഴും വിട്ടുപോകമാറുണ്ട്. മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരൻമേനോനും കൈക്കലിക്കു ഈ അക്ഷമ കാണിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. ഇതിൽ അവരുംക്കു തെറ്റില്ല. “കവിതാവനിതാചൈവ സ്വയമേവാഗതാവരാ”, എന്ന പ്രസ്താവംകൊണ്ട് ഏതോ ഒരു പ്രാചീനസാഹിത്യസാർവ്വഭൗമൻ ഭാഷായോഷയ്ക്കു സ്വയംവരം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കൂമേണ നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഭാഷാവനിതയുടെ ലളിതങ്ങളായ പദവിത്യാസങ്ങൾക്കും സാരസ്വതാവസ്ഥകൾക്കും വശം വദനായി തീരുകയും സരസകവിപീഠങ്ങളിൽ ഒന്നു തനിക്ക് അധീനമാകുകയും ചെയ്തു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംരംഭം സ്ഥാനപത്ത്വസായിയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന് മലയാളത്തിലെ പല പ്രസിദ്ധ മാസികാഗ്രന്ഥങ്ങളും തഭീയങ്ങളായ ലേഖനഭൂഷണങ്ങളാൽ അലംകൃതങ്ങളായിത്തന്നിട്ടുള്ളതിലധികം തെളിവ് ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ നല്ലൊരു ഭാഷാകോവിദനായിത്തീർന്ന മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനോൻ ചുരുതലകൾ ഏറിയതാണെങ്കിലും സമാധാനകർപ്പം, ശമ്പളം ചുരുങ്ങിയതാണെങ്കിലും തൃപ്തികരവുമായ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയെയാണ് സുഖജീവികയ്ക്കുവേണ്ടി ആശ്രയിച്ചത്.

പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ധ്യാപകർക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന സുഖബോധവും പരീക്ഷകളിൽ നിരന്തരമായി ലഭിക്കുന്ന വിജയങ്ങളും നല്ല അദ്ധ്യാപനരീതിയുടെ രണ്ടു മാനദണ്ഡങ്ങളാണല്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനവനെപ്പോലെ അത്ര കൃതാർത്ഥതാസാർത്ഥവാഹനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. എന്റെ ഈ നിവേദനം പരമേശ്വരമേനവൻ സമ്പാദനത്തിനുള്ള ഒരു സ്തുതികസ്യമാഞ്ജലിയാണെന്നു സങ്കല്പിച്ചു ഭാവമേദം നടിക്കുന്നവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരോടു തൃശ്ശിവപേരൂർ ബാലികാമഠാപാഠശാലയിലെ മലയാളപരീക്ഷാഫലപത്രികകൾ വരുത്തി വായിക്കേണമെന്നു ഞാൻ ഓർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഇതുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരമേനവനെക്കാൾ പാണ്ഡിത്യശാലികൾ ഈ ദേശങ്ങളിലില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തേക്കാൾ പാണ്ഡിത്യശാലികളായ വളരെ ആളുകളെ ഞാൻ അറിയും. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു പാണ്ഡിത്യവും അദ്ധ്യാപനക്കൗശലവും എത്രമാത്രം വിദൂരവർത്തികളായ രണ്ടു ഗുണങ്ങളാണെന്നു മാത്രമാക

ന്നു. “കിടാങ്ങളായോർക്കുറയ്ക്കുമ്പോൾ മേകിടാൻ മിടക്കുള്ള മനീഷി—” എന്ന മഹാകവി കേൾപ്പിച്ചാസൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കണിപ്പള്ളൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം അത്യാസം, ബോധം, അദ്വൈതപരനെന്നു പറ്റിയ മുതലായ ഗുണഗണങ്ങളാൽ പരിശോഭിതനായ ഈ അദ്വൈതപരന്റെ ‘ഗദ്യപ്രദീപം’ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ലബ്ധാവകാശനായ ഞാൻ ഏന്റെ കൃത്യത്തെ അഭിമാനപരസ്സരം നിവ്വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

‘ഗദ്യപ്രദീപത്തിലെ’ വിഷയങ്ങൾ ഓരോന്നും വിഭജനങ്ങളാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല. പ്രതിപാദനാതീതികൊണ്ടു പാഠങ്ങൾ ലളിതങ്ങളും കൂലീകരണകൊണ്ടു സുഗമങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ പാഠങ്ങളുടേയും തുടക്കം പ്രകൃതാനുപ്രസക്തങ്ങളായ ഓരോ പദ്യങ്ങളോടുകൂടിയാക്കിയിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോൾ നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു വിശേഷവിധിയാണ്. ഇതുകൂടാതെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വ്യാകരണസംബന്ധമായും മറ്റും പല ചില്ലറ സൂത്രങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇതിലെ മിക്ക പാഠങ്ങളും സാമാന്യബോധകളുടേതായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിന്ന് ഇത് ഒരു പ്രദീപമായിത്തന്നെ ഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇതിന്റെ പരിശീലനംകൊണ്ടു സദാചാരം, സാഹിത്യം മുതലായ സർവ്വതോമുഖങ്ങളായ ജ്ഞാനപരമ്പരകൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സാമാന്യമായെങ്കിലും ലഭിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഇതിൽ ശ്രദ്ധ പതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഓരോ പാഠങ്ങളും തെളിയിക്കാതിരിക്കയില്ല.

എന്നാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ഭർഗ്ഗഹങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായ പ്രയോഗങ്ങളെ ഈ പുസ്തകം വെളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപൂർവ്വം ചില വാചകങ്ങൾക്കു ക്രമാതീതമായ ഷൈല്യം വന്നുപോയി, കൃത്രിമശോഭാധിക്യം ചിലേടങ്ങളിൽ കറയും എന്നിങ്ങിനെ തമിഴേതെങ്ങ അനുസരിച്ചു ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും, ഈ പാഠപുസ്തകം ഭൂരിഗുണമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അനസൂയന്മാരായ മഹാജനങ്ങൾ ആരുതന്നെ സ

മരിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണ് ഏന്റെ വിനയപൂർവ്വമായ അഭിപ്രായവും വിശ്വാസവും. മിസ്റ്റർ മേനവന്റെ പഴക്കവും തഴക്കവുമുള്ള കൈക്കു ഖണ്ഡവാക്യരചനയും ആഹ്ലാദശോഭാ സമ്പാദനവും ഓഷ്ഠങ്ങളായിരിക്കയില്ലെന്ന് അസ്സാദൃശന്മാർക്ക് അദ്ദേഹവുമായുള്ള സാമാന്യചർച്ചകൾകൊണ്ട് അനുഭവമായിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ അധികാരികളുടെ നില അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് അതൃപ്തി കുറച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. “തെങ്ങിനും കുമ്പുങ്ങിനും ഒരു തളപ്പല്ലല്ലോ.”

അധികാരികളെ അറിഞ്ഞു വിദ്വാപ്രഭാനം ചെയ്യുന്നതിലാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ മിടുക്ക്. “ഇണയറിഞ്ഞുപുല്ലും, മരമറിഞ്ഞുകൊടിയും,” ഇടുന്നതുകൊണ്ടു വിശേഷാൽ പ്രയോജനമുണ്ടെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമാകുന്നു. ഈ തത്വം മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന സാഹിത്യസംരംഭം അസ്ഥാനത്തിലാകവാൻ വിഷമമുണ്ട്.

വിശിഷ്ട, ആധികാരികജ്ഞാനവും തന്മൂലമുണ്ടായ കലനാസൗജന്യവുമാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘ആചാരബോധിനി’യെ കൊച്ചിയിലെ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പാഠപുസ്തകമാക്കിയിരിക്കുന്നത് എന്ന സംഗതി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നയങ്ങളെ ഭീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ ‘ഗദ്യപ്രദീപ’ത്തിനും ‘ആചാരബോധിനി’യുടെ ആ യോഗം വരേണ്ടതല്ലേ?

മാദ്യഭിപത്തിനെതിരായിവേകമോരോ-

ന്നുദ്യനീശാകലുഷമാക്കിയഹൃൽക്കുളത്തിൽ

സദ്യപ്രേകാശകരമാണ്ണിവസീടുമോമൽ-

‘ഗദ്യപ്രദീപ’മതുലംവിജയിച്ചിട്ടുണ്ടു.

സംസ്കൃതപണ്ഡിതർ കെ. പി. കുറുപ്പൻ.

വിഷയവിവരം

മ	ഇതരദിക്കി	മ
വ	പ്രദാനപ്രകാരം	വ
വ	വരരുചി	മനു
മ	സമുത്തരസഭ	മവ
മ	കൃത്യനിഷ്ഠ	വ
ന	ഭൂമി	വ
വ	വ്യാപാരം	വ
വ	ഓർത്തുധനൻ	വ
ന	ജ്ഞാ	മനു
മ	സ്വയംതത്വമുതൽ	മ
മ	കുമാരി	മ
മ	അനുമാനം	മ
മ	കൊടുക്കൽ	മ
മ	മനുവാ	മ
മ	സമുത്തരസഭ	മ
മ	അതിർവ്വര	മ
മ	അതിർവ്വര	മ
മ	വ്യാപാരം	മ
മ	മാതൃഭൂമി	മ
മ	മാതൃഭൂമി	മ

ഗദ്യപ്രദീപം.

അദ്ധ്യായം ൧

ഇരുദശ.

“പരമനൂതശിഷ്യനെപ്പോഴും
ഇരുവിൻതാഴടിയിൽവെിക്കണം
‘വരതന്തു’മഹർഷീപോലെയും
വരദത്തുംഇരുദശകൾപ്പിതം.”

“ഇങ്ങുസ്തപന്ധകാരപ്രാ ‘ദ്ര’ ശബ്ദസ്തനിവർത്തകു”, എ
ന്നുള്ള പ്രമാണപ്രകാരം ‘ഇ’ ശബ്ദം അന്ധകാരത്തിന്റേയും,
‘വ’ തൽപ്രതിബന്ധകത്തിന്റേയും വാചകങ്ങളാകുന്നു. അ
തുകൊണ്ടു ‘ഇവ’ ശബ്ദത്തിന്നു അന്ധകാരത്തെ പരിഹരിക്കു
ന്ന മഹാത്മാവ് എന്നർത്ഥമാകുന്നു. യാതൊരുത്തൻ അപര
നിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദയവിനയവിശ്വാസബഹുമാനാരോങ്ങളോടു
കൂടിയ ഹൃദയംഗമമായ സൗമഹാദ്യത്തിന്നാണു ദൈവിതയനുപ
രയപ്പെടുന്നത്. കരുദ്ധ്യതാവിനു അവന്റെ അദ്ധ്യാപക
നിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദൈവിയാണല്ലോ ഇരുദശതി.

മനുഷ്യർ കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും ഗ്രഹിക്കുന്നതും മ
നസ്സുദ്വമായിട്ടാകുന്നു. മനസ്സു ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യ
ുന്നു. എന്നാൽ അതു ശരീരത്തേക്കാൾ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള
തും ആത്മാവ് അതിന്നു ആസ്സര്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ ശരീര
ചോഷണത്തിനുവേണ്ടുന്ന ദക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളും ഭാരം നല്കി

ബാല്യദശയിൽ നമ്മളെ സംരക്ഷിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ജനകരുണിമാരും, ദേവിയുടെ പോഷണത്തിന് ആവശ്യമുള്ള വിദ്യയെ സകലനും തന്നെ നമുക്കു മേൽഗതിക്കുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുതന്നതു ഇങ്ങനാഥനായമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു തിമിരത്താൽ അന്ധരായ വിദ്യാത്ഥികളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന മവനത്തിനുള്ളിൽ സുതരാനമായ പാടാവിളക്കു കൊളുത്തിവെക്കുവാൻവേണ്ടി ആ മഹാനാർ അനുഭവിക്കുന്ന കായശ്ലേഷത്തിനും മനഃശ്ലേഷത്തിനും അത്രത്തിരില്ല. ഈ വസ്ത്രമാക്ക് ഏതുതന്നെ കൊടുത്താലാണ് മതിയാകുന്നത്. “നാമുമാനന്തി മിരസംസ്കൃതനാനാജനശലാകയാ ! ചക്ഷുരന്മീലിതംഭയനത കൈസ്തൂതിനാഭവനചഃ||” എന്നുള്ളതിനാൽ ഏല്പാവതം അവരുടെ ഇങ്ങനാഥനാകെ അനവരതം സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യയുടെ ലാഭമാകുന്ന ഇരുവട്ടൻ.

‘ഇരു’ എന്ന പദത്തിന് ‘വലിയത്’ എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു വിദ്യയെ നൽകുന്ന ആരും മഹാനാണെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന് പുറംകൊണ്ട് ‘ഇരു’ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എത്രയും വലുതാണെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതാകുമിരിക്കട്ടെ.

വിദ്യാധനം പ്രിയപ്രിയംകൂടാതെ നാനാമതസ്ഥനായായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിലും “ആടിക്കൊണ്ടുകൂടിയാൽ കൂടിക്കൊള്ളും കൈവം” എന്നു പറഞ്ഞപോലെ ചെന്നുചേരുന്നുണ്ട്. സകലരും വിദ്യാധനമുള്ളവരെ ബഹുമാനിക്കും. മഹിമയെ സ്വരാജ്യാർ മാത്രമേ പൂജിക്കുന്നുള്ളൂ.

൧. “മാദേവകക്ഷതിപിതേവഹിതേനിയുജ്ഞു
കാശനവചാദിരജയസ്യപനോതിബേദം

കിഞ്ചിഞ്ചലിക്ഷവിതനോതിതനോതിജ്ഞി
കിംകിന്ദസാധയതികല്പലതേവവിദ്യ.

൨. നചോരചൊത്രംഗുപതേന്മോശ്വ
നഭാത്രാഗംഗനകരോതിഭാരം
വ്യയേകതേവസ്തേവനിത്യം

വിദ്യാധനംസർവ്വധനാൽപ്രധാനം.”— ഇങ്ങിനെയാണു ല്ലാ വിദ്യാധനത്തെപ്പറ്റി കോവിന്ദൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാലും വിദ്യ നിഖിലയോഗ്യതയ്ക്കും പൂജ്യതയ്ക്കും അർഹതയേറുന്ന ഒന്നാകകൊണ്ട് അതിനെ സന്തോഷപൂർവ്വം നൽകുന്ന ആ ദേഹം ഏതു ധന്യനും ദാഗ്ദ്ധ്യവേദധിയായിരിക്കണം. “നന്ദനോരധികം നന്ദനോരധികം” എന്നുദ്വൈതമുപദേശം.

ആത്മജ്ഞാനോപദേശികൻ, ചെറുകിളക്കൊമ്പോപദേശാവ് എന്നിങ്ങിനെ ഗുരുനാഥന്മാർ രണ്ടുതരക്കാരുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ കൂട്ടരേയും അവരുടെ ശിഷ്യസ്ഥാനം വഹിപ്പാൻ ആകാംക്ഷിക്കുന്നവരേയും ഇക്കാലങ്ങളിൽ സുദുർദ്ദമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇതിന്റെ ആന്തരിക കാരണം ഏതു മതസ്ഥന്മാർക്കും അവരുടെ മതങ്ങളിലും തത്സംബന്ധമായ പൂർവ്വാചാരങ്ങളിലും അഭ്യുദയം, അവിശ്വാസവും, അസമ്മതീയും, അതൃപ്തിയും, നവീനനാഗരികത്വഭ്രമവുമാകുന്നു. പുരാതനകാലത്തു ഹിന്ദുക്കൾക്കു ഇടയിൽ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുതരം ഉപദേശക്കാരുമാരും ശിഷ്യരെ നിജഗ്രാമങ്ങളിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. പണ്ടു ബ്രഹ്മചര്യകാലത്ത് അദ്വൈതക്കാരന്മാർ അവരുടെ അബ്രാഹ്മക്കന്മാരെ പരിചരിച്ചു സംഭ്രയിച്ചു വിദ്യ അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും ആ മഹാത്മാക്കളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ അവലംബിച്ചു വസിച്ചുവന്നു. ഇതിന്നാണ് ‘ഗുരുക്ഷലനിവാസം’ എന്ന പാ

ഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കണം ഇപ്പോഴത്തെ ചില ആത്മേഗ്ദ്ധരോടൊപമമിത്തങ്ങളിൽ ഉപാധ്യായനരുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പാഠശാലകളുടെ സമീപത്തിൽതന്നെ താമസിക്കുവാനും ഭക്ഷണത്തിനും മറ്റും സൗകര്യമായ സ്ഥലങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും എന്തെല്ലാത്തിനത്തിവരുന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ അത്രാന്നം ആചാര്യസന്നിധിയിൽ വസിക്കുന്നതിനാൽ അവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവവ്യാപാരാദികളെക്കുറിച്ചു അനുകരിപ്പാൻ പരിതീവിക്കാം. പരിചയം എല്ലാ പ്രവൃത്തികളുടേയും സൽഫലങ്ങളുടെ ബീജമാണല്ലോ. “സംസ്കൃതാഭോഷണാഭിവന്ധി” എന്നല്ലേ പ്രമാണം. പ്രാചീനകാലത്തു തുടങ്ങാത്താൽ എവിടേക്കു പോകുന്നതായിരുന്നാലും ശിഷ്യഗണങ്ങളെ കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇതിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം ശിഷ്യർ തങ്ങളുടെ വഴിയേ നടക്കാൻ പഠിക്കേണമെന്നും, അതാത് അവസരങ്ങളിൽ അത് അവരെ പഠിപ്പിക്കേണമെന്നും, അപ്പപ്പോൾ കാണാത്താൽ കേൾപ്പാനും സൗഗതിവരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടേയും വസ്തുവിടയുടേയും തുണാതങ്ങളെ വിവേചിച്ച് അവർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നായിരിക്കണം. ഇതിന്നുപകരമാണിപ്പോൾ അദ്ധ്യാപകന്മാർ എടുത്തുപിടയ്ക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ദൈനങ്ങളിൽ പോയി അവരുടെ മക്കുകൾത്തന്നെത്തന്നെ കുട്ടികളുടെ പഠിപ്പ്, നടപ്പ്, സ്വഭാവം മുതലായവയെ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു യഥാർത്ഥതയുള്ള ഉപദേശങ്ങളെ ചെറുത്തുണമെന്നും, ചിലപ്പോഴൊക്കെ കുട്ടികളെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ കൂടെകൊണ്ടുപോയി വല്ല വിശേഷകാഴ്ചകളെ കാണിച്ചുകൊടുത്ത് അവയെപ്പഠിപ്പിച്ചുള്ള വിശേഷജ്ഞാനത്തെ അവർക്ക് ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നും വിദ്യാർത്ഥാധികൃതന്മാർ നിർവ്വഹിച്ചു നടത്തിപ്പിക്കണമെന്നു വി

ചാരികളെങ്കിലിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരങ്ങളായ ഭാരതാ സംഗതികളാൽ നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ആചാരങ്ങളിലും വിചാരങ്ങളിലും കാമ്പുണ്ടെന്നും, അതിനാൽ അവരെ തിരസ്സകിച്ചുനടക്കുന്നത് അനന്തമായി പരിണതിക്കുമെന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യരുടെ ബാല്യം ചഞ്ചലാവസ്ഥാകയാൽ തദ്ദശയിൽ അവരുടെ മേൽമതിന്ന് ആവശ്യമുള്ള കർമ്മങ്ങളിനതാണെന്ന് അവർക്കറിയാകയില്ല. തന്നിമിത്തം അധർമ്മാചരണം, കർമ്മം, തന്ത്രി, അനാദരം, അഗ്രഹം, കലഹം മുതലായ പ്രശ്നങ്ങളാം അക്കാലത്ത് അവരുടെ മനസ്സിൽ കടികൊണ്ടു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ ചെല്ലാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ആ വക ദൃഷ്ടങ്ങളെ പരിഹരിച്ചു സർവ്വോപമുണ്ടാക്കുവാൻ വേണ്ടി ഇതനാമന്മാർ അവരെ പല അവസരങ്ങളിലും ശിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതും ശാസിച്ചിട്ടുള്ളതും അക്കാലത്ത് അവർക്കു തീരെ രസിക്കാതിരുന്നിരിക്കണം. അവരുടെ ആ ശിക്ഷയുടേയും മറുമുള്ള ഇണം മുതിച്ചപ്പോഴാണ് അവർക്കറിയാനിടവരുന്നതും. അപ്പോൾ ബാല്യദശയിലെ ദുഃഖപ്രവൃത്തികളേയും ദുഷ്ടവിചാരങ്ങളേയും കുറിച്ച് ആലോചിച്ചു പരിതപിപ്പാൻ ആ വിദ്യാത്ഥികൾക്കു സംഗതി

വിദ്യാഭ്യാസമുപമാണ് മനുഷ്യർക്കു കാൽക്കാരണമുണ്ടാകുന്നത്. മനുഷ്യരുടെ ഭാവിശ്രേയസ്സിനും ജന്മസാഫല്യത്തിനും വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും ഇതുതന്നെയാകുന്നു. അതിനാൽ വിദ്യയെ അഗ്രസ്ഥിപ്പിക്കുന്ന ആ മഹാന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളെ സകലരും സദാ ഭക്തിയുക്തരും സ്തുരിക്കണം. ആ ചാതുന്മാരുടെ നിദേശങ്ങളെ വിദ്യാത്ഥികൾ ലംഘിക്കരുത്. എന്നുമാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശങ്ങളിൽ വികല്പബുദ്ധിയുണ്ടാകരുത്. അനുസരണം, പഠിപ്പിൽ ഉത്സാഹം, ദാധാരങ്ങളിൽ വൈമുഖ്യം, സൗഹൃദം മുതലായ ഗുണങ്ങളെ

മോടുചൂടിയ കുട്ടികളോടു തുണനാഥനാൽ നിസ്സീമമായ പ്രീതിയുണ്ടാകും. തുണകാരുണ്യം ഇല്ലാത്തവൻ തുണപമെന്ന മൂന്നാലരും ഉണ്ടാകയില്ല. അതില്ലെങ്കിൽ ഘടഗർഭീപംപോലെ ഒലിക്കുന്നതാണ്. “തൃപ്രസാദേനസമസ്തവിദ്യാ” എന്നാണ് ശാസ്ത്രാകരം. തുണപം തുണപമേറിയ ഒന്നാണ്. അരില്പാത്തവരുടെ യാതൊരു പ്രയത്നികളിലും കരുത്തുണ്ടാകയില്ല. തുളുമ്പാത്തതൃണെന്ത അനന്തരം വസ്ത്രിച്ചാൽ അവസാനിക്കുന്നതല്ല. “ശിവേഷേഷോദയസ്രോതാ തുരോരുഷ്ണനകശ്വന” എന്നുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരണീയമാകുന്നു. അതിനാൽ ഇഹപരലോക പ്രത്യേകം ആവശ്യമായവയിൽവെച്ച് അത്യന്തമായ ആത്മസംസ്കരണശക്തിയും, മനശീലവും മറ്റും തുണനാഥൻ ശിഷ്യൻ സമ്പാദിച്ചാൽ സമാഗ്ദ്ധ്വേഗികളായിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ മഹാമാരെ ശിഷ്യർ സർവ്വത്തന്നാ നിശ്ചയിച്ചും സ്നേഹിച്ചും ആദരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി നവീനവിദ്യാത്മികൾക്ക് അവരുടെ അല്പോപകാരങ്ങളെ പേരിൽ ഒതുക്കുകയും, തുണനാഥനാൽ ശിഷ്യരിൽ വിശ്വാസവും പ്രതിപത്തിയും കരുത്തു കാണുന്നതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്ന് ആലോചിക്കുക— പ്രാചീനകാലങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇപ്പോൾ കുട്ടികൾ ഒരു തുണനാഥന്റെ കീഴിൽ മാത്രമായിട്ടല്ല വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട് അല്പോപകാരശ്ലോകാക്കന്മാർ പരസ്പരം സ്നേഹമോ വിശ്വാസമോ ഉണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല. ഇപ്പോൾ വേതനത്തെ കാക്കിയിട്ടുമാത്രം തുണനാഥനായും, പാസ്റ്ററിന് ഇല്ലിട്ടു കുട്ടികളും പഠിപ്പിക്കുന്നതും പഠിക്കുന്നതുടകയാണാണ് ശിഷ്യൻ ആചാര്യന്മാരിൽ ബഹുമാനാദികളും അല്പോപകാരന്മാർ ശിഷ്യരിൽ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നത്. പുറികകാലത്തു തുണനാഥൻ ശിഷ്യരെ വിമുക്തമാക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും കരുതിവണിഞ്ഞ

തിനാലായിരിക്കണം ശിഷ്യർക്ക് അവരിൽ അതിരറ്റ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നത്. ചിരകാലസരോവാസത്താലും സ്നേഹാധിക്യത്താലും ഉൽഭൂതമാകുന്ന ഭക്തിക്കു മേൽ വരുന്നതല്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇപ്പോഴും 'ഇംഗ്ലീഷ് പബ്ലിക്കുപാരശാഖകളിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ അവരുടെ ആചാര്യന്മാരുടെകൂടെയാണല്ലോ താമസിച്ചു പഠിച്ചുവരുന്നത്. അതുമൂലം ആ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിച്ച വിജയികളായി വരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു തുരുത്തു അധികമുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള ഇതരപാരശാഖകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും ഉപദേശകന്മാരുടേയും സ്ഥിതി ശോച്യാം തന്നെ. കുട്ടികൾ തുരുത്തുമാരുടെ കൂടെയിരുന്നു പഠിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പുതുതായി നടന്നുവരുന്നതല്ല.

ചൈതന്യവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇപ്പോൾ സിദ്ധിച്ചുവരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസത്താൽ ചിന്താശുദ്ധിയോ ദൈവികചിന്തയോമതവിശ്വാസമോ സ്വാഭാതീതമോ വേണ്ടതുപോലെയാണോകുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ മാതൃഭാഷയിലുള്ള സത്ഗുണപരിശീലനംകൊണ്ടു മുതലായവയാകുന്നു. കുട്ടികളുടെ മാനസികാധിപത്യത്തിനും സംസ്കാരാധികാരം ആവശ്യമുള്ള ഗുണങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ തരം നൽകുന്ന തുരുത്തുമാരിൽ അവർക്കു ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനാദികൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല.

ശിഷ്യരുടെ നന്മതിന്മകൾക്കു പാത്രമാകുന്നത് തുരുത്തുമാർ ആകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി—

“അതീവബന്ധുനതിശാപ്തമിതാ—

സ്വാചാര്യമാഗച്ഛതിശിഷ്യരോഃ

അഥാഹംതപശ്ചാഹവേദ്യമേവ—

അഥ വാചാഭാഷാപിതൃണാമേവ” — എന്നാ

ണല്ലോ ഭാസമഹാകവി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ടു ശിഷ്യരുടെ ഗുണോൽക്കർഷണത്തോടുകൂടി അതുലപരിഭ്രമം ചെയ്തു കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഗുണനാഥന്മാർക്ക് അപരാധഭക്തി ണ കൊടുക്കാനെ സദാ ശിഷ്യർ അവരെ ഏകദേശമായി സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ മഹാത്മാക്കളുടെ കരുണാമൃതരീതിയിൽ ഏതും നീരാടുവാനും, അതുതലം ബാഹ്യാവൃതരഞ്ജിത ഉള്ള ദാവിത്വം ശുന്യമായി ഇഹലോകത്തിൽ അനുഗ്രഹസംഗമം നാനാവിധമായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സംഗതി വരുന്നതുമാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൨.

പരമപാകാരം.

“സമന്വയംവേണ്ടപരമ്പരകൾക്കിനാകത്തക്കതെങ്കിൽ കിരണമൊക്കെക്കൊണ്ടായഫലമിഹപ്രാപ്തിനാമെന്നാണിരുന്നിൽ”

‘ഉപകാരം’ എന്ന പദം ‘ഉപജ്ഞ’ എന്നർത്ഥമായ ‘കൃ’ ധാതുവിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ‘ഉപ’ എന്ന ഉപസർഗ്ഗം കനിയേ നിവൃത്തിയോടെ അതിനവിശേഷമായൊരർത്ഥം ജനിക്കുന്നില്ലെന്നിടയും, അതു ‘കൃ’ ധാതുവിനോടുചേർന്നിപ്പോൾ അതിന്നു ‘പ്രതിഫലമുള്ളതാകെ അന്യനു സഹായിക്കുക’ എന്നർത്ഥം വരുന്നു. ദാനാവസരത്തിൽ ഭേദകാലാഭിമാനം നോക്കുന്നതുപോലെ ഉപകാരകരണത്തിലും അധികാരികളെ നോക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, കാരണാധാരണങ്ങൾ അവശ്യമായവർ ഉപകാര്യന്മാരാകുന്നുവെന്നറിയേണ്ടതാണ്. പ്രതിഫലമൊക്കെത്താഴ്ത്താതെ തിരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ക്കും അനുസൃതമായവിധത്തിൽ ചെയ്യുന്ന ഉപകാരവിധാനമാകുന്നു എന്നുവേണ്ടിത്തന്നെ.

“പരോപകാരാർത്ഥമിദം ശരീരം”, എന്നുള്ളതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും അന്യോപകാരപ്രദങ്ങളായിരിക്കണം. കരുണാകലനമാരുടെ മാനസഭൂമിയിലല്ലാതെ പരോപകാരഫലദായകരായിത്തീരുന്നതല്ല. ഈശ്വരനെ നമ്മളോട് അപാരമായ കനിവുണ്ടെന്നും നമ്മുടെ സാമ്പ്രദായികതകളിലും ഭക്തിപ്രവൃത്തികളിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു കൈയും വിരലുകളും ഒന്നുപോലെ ജനിക്കുമെന്നും നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു കിന്നാവിലുളളി വിഷയിതമായിത്തീരുന്ന ചില ആകർഷകസംഭവങ്ങളിൽനിന്നു പ്രത്യേകപ്പെടുന്നതിനാലും, നിഖിലഭീമിജാലങ്ങളും ദൈവസ്വത്തുങ്ങളാകുകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വവസ്തുക്കൾക്കൊക്കെയും സമോപസന്നാപസുഖാസുഖാവശ്യങ്ങളൊന്നുപോലെ സംഭവിക്കാവുന്നതുപോലും നമ്മളെല്ലാവരും പരസ്പരോപകാരികളും അന്യോന്യാപേക്ഷയുള്ളവരുമായിരിക്കണമെന്നാണ് ദൈവവിധിയെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സ്വാഭാവികമായും പരോപകൃതി യഥോചിതം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതും അവർ ശക്തിപ്പെടുകയെന്നും അതു ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു. ഭജനൻ ചെയ്ത സോപകാരമെന്തെ അഭിനയിച്ചു വിസ്മയിക്കാനെയും പ്രതികൂല ചെയ്യുന്നതിനാണല്ലോ പ്രത്യാപകാരമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. ഇതും ഈ കണ്ടുകൂട്ടലും ചെയ്യാൻ ശക്തരും ആവശ്യപ്പെടുകയും ഉപകാരത്തിന്റെയും പ്രത്യാപകൃതിയുടെയും മുഖ്യനിസ്സന്ധം ചെയ്യുക അസാധ്യമാണ്. സംഭവസന്ദർഭങ്ങളുടെ താക്കമുതന്നിന്നുസമീപിച്ചു അവയുടെ വിധിയെ അനുമാനിച്ചാൽ തരമുള്ള. തുല്യമായ തൊണ്ണു വരണ്ടു തുല്യവരുന്നവനെ തദവസരത്തിൽ പത്തു ഉദ്യോഗികയോ നല്ല ഉദ്യോഗസ്ഥനോയെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണു അതു സന്ദർഭാപിതം

പകാരമാകുന്നതല്ല. ഭാരതമെന്നതിന്റേ ജലതന്നെ നല്ലിയേ മതിയായു. ഇതുപോലെ ഏല്യാവിഷയങ്ങളിലും ഉപകാരത്തിന്റെ വിചയം ആവശ്യവും ഫലപ്രാപ്തിയും പതുവേലാചിട്ടു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാണ്. നിസ്സാരതാമെന്ന ഗണിക്കുന്നവരെ ലക്ഷാഭ്യം പാരമ്പാർ ഉപകാരമുണ്ടാവും. ഒരു രാജാവിനുതന്നെയാകട്ടെ, നദിക്കുവാൻ വെള്ളത്തിൽ വണ്ടിമുതലായ വാഹനങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ സൗകര്യമില്ലാത്ത ദിക്കിൽ പട്ടുകുളോ മഞ്ചലോ വരുകുന്നതിന് നിസ്സാരതല്ലേ ആവശ്യമായി വരുന്നത്. വേർന്നു വാഹകന്മാർക്കും സുഖം രാജാവിനും പരസ്പരോപകാരമുണ്ടാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഉപകാരം ഇന്നവകിൽനിന്ന് ഇന്നവകൽ സിദ്ധിയ്ക്കുവെന്ന ദൃഢീകരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു വരുമല്ലോ.

പണ്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണികൾ രീവണി, കമ്പിത്തപ്പാൽ, നെയ്ത്തുപുത്തം, അച്ചടിയറയും മുതലായവയെ അപരിമിതാപോനംകൊണ്ടും അജ്ഞാതപരിശുദ്ധിത്താലും കണ്ഠാപിടിപ്പിച്ചിട്ടു പ്രാതിയന്നവെങ്കിൽ ഇന്നു നമുക്ക് അവയെക്കൊണ്ടുള്ള ഉപായം എങ്ങിനെ സാധിക്കും? പൗരാണികർ സൽഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്യാതെ സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയോടെ അവരുടെ കാവതത്തെ നയിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നു നമുക്ക് ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചറിവു സമ്പാദിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണോ? ഈ മഹാപാതക പൗരാപകാരസൽകൃത്യം നിമിത്തം അവരുടെ മാംസരത്നം നശപമാകെയ്തിലും യശസ്സുദീപം ഇന്നും ക്ഷയിക്കാതെ പ്രവർത്തിച്ചുപോണ്ടുനിന്നു സൽപാത്രങ്ങളുടെ സ്മൃതിക്കു വിഷയമാക്കിത്തീർന്നിട്ടുള്ള നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. മേലും മിഴിയും, വൃക്കുക്കൾ ഫലങ്ങളും നൽകുന്നതുപോലെ സൽപുഷ്പൻ ഉൽഭവനാകാതെ സമൃദ്ധിയെ നൽകുന്നു. ഈ വിധമാകുന്ന പരമാപകാരകളുടെ സ്വഭാവം. അവരുടെ ഗാത്രം അഴിയില്ലാത്തതോ ആകുലാപകാരമോടുകൂടാത്തതോ ആയിര

നാൽ കൂടിയും സത്തുക്കളുടെ ലോകത്തിൽ കൂടിയുള്ളിൽ ഭീപമെന്നുപോലെ പ്രകാശിക്കുന്നു. വിത്തത്തിൽ കണ്ണെടുത്തുനോക്കുന്നതുപോലെ സൂര്യനാദിതന്നെ സർവ്വഭൂതങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതായ ഒരുപകാരിയുടെ വപുസ്സ് നിർണ്ണയകസമുപോലെ ഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ലോകത്തിൽ സകല ചരാചരങ്ങളും പരസ്പരം ത്രയംകൂടാതെ വർത്തിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. അത്രോടൊന്നുതന്നെ പരസ്പരോപകാരപരതന്ത്രം അന്തർത്തിലും വ്യാപാരത്തിലും കേന്ദ്രകൂട്ടപ്രയോജനങ്ങളുള്ള നിസ്സർഗ്ഗമായ സംഗതിയാണു്. ചെടികൾ മണ്ണിൽനിന്നും കൃമികൾ ചെടികളിൽനിന്നും അവയുടെ ദോഷങ്ങളെ ആർജ്ജിക്കുന്നു. “ഒന്നു ചീഞ്ഞതു മറ്റൊന്നിനു വളം” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ പത്രങ്ങളും മറ്റും മറ്റു തരങ്ങളുടെ പോഷകദ്രവ്യമായും, വൃക്ഷഫലങ്ങളും ജീവികളുടെ ദോഷങ്ങളായും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതു നമുക്കു് അനഭവമല്ലേ? ഈശ്വരന്റെ സകല സൃഷ്ടികൾക്കും പരസ്പരം ത്രയംകൂടാതെ വർത്തിക്കുന്നതല്ലേ.

“പ്രഥമവയസിത്തന്ത്രംതോയമല്ലംസ്താനന്ദം
ശിരസിനിഹിതമാനാജീകേരാനമാണാം
സലിലമുതലകല്ലദ്വേരാജീവനാത്തം

നന്ദിമൃതമുപകാരംസാധ്യോവിസ്തരന്തി” — എന്നു് ഒരു മഹാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിക്കു ശോചനമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റി ഇനി ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിവിചാസങ്ങളിൽ കാരണാന്തരവും വ്യാപാരങ്ങളെ ഏകത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം സകല സമേതനാശ്വേതനങ്ങളും പരസ്പരോപകാരികളായിരിക്കേണമെന്നാണെന്നു ധീശ്വരാകുന്നതാണു്.

പക്ഷേ നീലനാഭൻ ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതു “പയഃപാ
 നംഭൂതിംഗസ്യ കേവലംവിഷവർണ്ണം” എന്നുപോലെ ഭവിക്കുമെ
 നുണ്ടെങ്കിലും, അവൻ ഉപകാരം ചെയ്യുകയാണെന്നു കരുതി
 പോകരുത്. പ്രതിഫലത്തിൽ വാങ്ങുകയോതെ അന്ത്യന്റെ
 ആപത്സമാഗമത്തിൽ തഥാശക്തി തെവൽ അവനു സഹാ
 യിക്കുന്നതാണല്ലോ തഥാത്മ്യമായ ഉപകാരം. അതിനാൽ ഇ
 ഹമലാകത്തിൽ ദോഷദാരിദ്ര്യാദികളുടെ പീഡകരക്ഷ താദേവ
 സമ്യജ്ജതുവരെ മനുഷ്യരെല്ലാവരും സോപകാരികളായിരി
 കേണം. അവരിൽനിന്നുള്ള ഇണകാക്കു മനുഷ്യധർമ്മല്ല.
 എന്നാൽ അവരുടെ സഹവാസവും സല്ലാപവും വർത്തിതമാ
 കുന്നവെന്നോരക്ഷണമാണ്. ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ട താ
 മതാമതന്തന്നെയും ശക്തിപോലെ സകലരും സഹായിച്ചു രക്ഷി
 കേണമെന്നാണ് ഈശ്വരന്റെയും സജ്ജനങ്ങളുടേയും മതം.
 സത്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു “പരോപകാരായമവനിസന്തഃ”
 എന്നാണ് ശാസ്ത്രോക്തം. അവർ പോയ വഴിയേകൂടിയായ
 ള്ളോ മറ്റുള്ളവർ ചരിക്കേണ്ടത്. സർവ്വേശ്വരസമ്മതിയും സജ്ജ
 നാശയവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്ന ശാസ്ത്രപരാണങ്ങളിൽ
 വേദാഷിച്ഛിട്ടുണ്ട്. പരോപകാരികളുടെ ജീവിതശൈലിയും കാ
 ലാനന്തരവും അവരുടെ ഉപകാരകർമ്മഫലമാകുന്ന മാമകം ക
 ശ്വലന്മാരുടെ കഠിനകർമ്മക്കൊടുക്കാനിന്റെ ശക്തിയേറു
 പൊഴങ്ങിവിഴാതെയും ഉലയാതെയും അക്ഷയം തളിർത്തു പൃ
 ണ്ത് ആ സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങളിൽ തട്ടി പ്രചരിക്കുന്ന ശുഭ്രയശഃപ
 ഹിമളാനിലൻ ഇഹത്തിലും പരത്തിലുള്ള ഏല്പാ മുക്കുകളിലും
 മൂലകളിലും സഞ്ചരിച്ചു സജ്ജനഹൃദയാഹ്ലാദമുളവാക്കുന്നു. സ
 ള്യാന്തസ്താമിയായ ജഗദീശ്വരൻ ഇവരുടെ ഈ സുഖത്തിൽ പ
 രിക്കുകയുണ്ടെന്നു. അതിനാൽ ഏല്പാവരം പരോപകാരകർമ്മ
 ത്തിൽ തല്പരന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അഖ്യായം ൩.

വരരുചി.

“നിരവധിനിഗമാഭ്യാവികൃതോദ്യോഗി-
വരസഭയിൽപലമനോവാതരന്താം
ധരയിതിവധുനാപി കീർത്തിതത്വം-
‘വരരുചി’ ജ്ഞേതേന ധീരവീരം.”

കേരളാചാരകന്താവായ ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമിയുടെ ഇരുപതു ഗോവിന്ദസ്വാതികൾക്കു ചെന്നുചെല്ലുമ്പോളിൽനിന്നു നാലു ദാരുണങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു പ്രാമുഖ്യത്തോടുകൂടിനിന്നു അനിച്ഛം പ്രണാമം വരരുചി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ത്യരൂപം ഗോകുണ്ഡമാണ്. ഇന്നുകൊല്ലത്തിലാണ് അനിച്ഛംകന്തൻ ശിഷ്യനായി പഠിച്ചു വാൻ തന്നെ വെണ്മനയോ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, കലിവർഷം ൨൭൦൦ ന് ഇപ്പറ്റമായിരിക്കേണമെന്നു ചിറ: ചരിത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നുണ്ട്.

ഇദ്ദേഹം നിഖിലശാസ്ത്രപ്രഭാണപാരംഗതനും ബുദ്ധിമാനും ധീരനുമായിരുന്നു. വിക്രമാഭിഷ്യാരാജാവിനു പലതരം വിരോധമായ സേവന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം. ഈ ദിവ്യൻ മലയാളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചതു ക്രിസ്ത്വബ്ദം ൧൭൦൦-നു മുമ്പായിരിക്കണം.

വരരുചിയാണ് ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന വാക്യാം പരപ്പേരുമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഈ വാക്യത്തിന്നു പരമേശ്വരത്തിലേക്കാരും മലയാളത്തിൽ അധികം പ്രാചാരമുള്ളതായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ വിരചിച്ചിട്ടുള്ളതു കേരളത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നപ്പോഴായിരിക്കേണമെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഇദ്ദേഹം പരപ്പേരു നക്ഷത്രവാക്യാം നിർമ്മിച്ചതു കടപ്പറ്റത്തക്കതുമാണ്. നക്ഷത്രവാക്യനിർമ്മാണത്തിന്നു

തി വരരുത് എന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ ഈ ജാതകം
യി സമുദായത്തിൽ ഇടപെടുകയും ഇതു സംഗതി ഈ മഹാ
ന്റെ പരോപകാരത്തിനായി സന്നദ്ധതയുള്ള മതിയായ ല
വ്യമാണല്ലോ.

വിശ്വമാതൃകാഭാവം വെളിവാക്കുന്നതിനായി “രാമാ
യണത്തിൽ പ്രധാനമായ പട്ടമേതാണെന്ന് ചോദിച്ചതിന്
അദ്ദേഹം “തന്നിരിക്കുന്നതിനാൽ അറിയാത്ത ആരോടുകൂടി
ലും ചോദിച്ചാൽ” എന്നും മറുപടി പറഞ്ഞു, ഉടൻ തന്റെ
ജ്ഞാനം മെരുക്കുന്നതിനായി പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം പലവിധ
കളിൽ സഞ്ചരിച്ച പല വിജ്ഞാനങ്ങൾക്കും ഇതിനപ്പുറം ചോ
ദിച്ചു. എന്നാൽ പല വിചാരങ്ങൾ രാമായണത്തിലെ എല്ലാ
പട്ടങ്ങളും വാക്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനായി അദ്ദേഹം
“നവീനമുള്ളതിനാൽ പാഠപിതാമഹർഷി” എന്നും മറുപ
ടി പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അതിൽനിന്നും തൃപ്തിപ്പെട്ടതായ പ്രത്യേകത
ലഭിക്കാത്തതായ പട്ടങ്ങൾ വ്യാകരണമായി വെളിപ്പെടുത്തി. വരരുത്
പാദപത്മങ്ങൾ എന്നുവെച്ചതിനായിട്ട് നാട്ടിലെല്ലാം ചരിക്കാൻ
കരു മഹാമഹത്തമനായിട്ട് പ്രസാദം വെച്ചു. വെളിവാക്കുന്നതിനായി
തിയിൽ കർമ്മപിപാസാദികളാലും തീർത്ഥാടകന്മാരും കർമ്മ
ചിന്തനായ അദ്ദേഹം ആ ദയകരവിചിന്തയിൽ ചെന്നിരുന്നു.
ഇങ്ങനെ മാത്രയിൽനിന്നും കർമ്മപിപാസാദികളാൽ ആ മഹാൻ അ
വിഷയത്തെ ശരിച്ചു. കിടക്കുമ്പോൾ തന്നെ “ഈ സാമൂഹ്യം
വ്യസനാശനമായതായ എന്നെ ഈ വനദേവതമാർ സംരക്ഷി
ക്കട്ടെ” എന്ന് ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ശരിച്ചത്. അദ്ദേഹം
നിശ്ചിതമായ കർമ്മത്തിൽനിന്നും വനദേവതമാരും അവിടെ
എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അവർ വന്ന് അല്ല കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അ
വരുടെ പ്രകാരമായ മറ്റു ചില വനദേവതമാരും അവിടെ വ
ന്നുവന്നു. ഈ കർമ്മങ്ങളെക്കൂടി ഒരു പാതയ്ക്കായി ചാലയിൽ
ഉണ്ടായ ഒരു പ്രസാദസംഗതിയെ സംബന്ധിച്ച സംസാരിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞു “ഉന്നതവാൻ സംഗതിവന്ന

വരരുചി “മാംവിധി” എന്നു അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇതു വരരുചി വാങ്ങി അത് എന്തും മറ്റും കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉറക്കം ഉണർന്നു. അപ്പോൾ മനസ്സിന് അപ്പം സമാധാനമായി.

വരരുചി വിക്രമാദിത്യരാജാവിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ നിൽ പോന്നിട്ടു നാറ്റമുട്ടി ഭിവസമായി. അതുവരെ മടക്കി ഏത്തിക്കൊണ്ടുവന്നുകൊണ്ടു വിക്രമാദിത്യ സദാംഗങ്ങൾക്കെല്ലാം സമന്താനം അത്യുച്ചമായിക്കഴിഞ്ഞു. വരരുചിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്തെ വിക്രമാദിത്യരാജാവു പ്രശംസിച്ചു ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള കോവിദന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു അധ്യയ ഉണ്ടായിരുന്നു. പഠിച്ചുള്ളവരിൽ ചന്ദ്രനിൽ കർക്കശം എന്ന പേരായ ഈ വക ഭാഷാജ്ഞാൻ കാണുന്നത് അത്യുച്ചമായി അദ്ദേഹം.

നാല്പത്തൊന്നാംദിവസം വരരുചി ആനന്ദകരമായിട്ടു വിക്രമാദിത്യസഭ കൂടിയിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ തന്നെ സന്നിഹിതനായി. രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടമാത്രയിൽ “ഏതു ദൈവമാണ്, ഏതു വാക്യമാണ്” എന്നാണ് ആദ്യമായി ചോദിച്ചത്. അപ്പോൾ വരരുചി സുപ്രസന്നമുഖത്തോടെ,

“മാമഭയഭയംവിധി മാംവിധിതന്നകാരുണാം

അയോദ്ധ്യാമടവിംവിധി ഗുഹ്യാന്തരത്വംനാസൃജം”— എന്ന പദ്യം ചൊല്ലി അവസാനിച്ചു ഉടനെ തന്നെ ‘മാംവിധിതന്നകാരുണാം’, എന്തും പരാമർശം വിന്നിതനായി രാജാവിനെ വരിച്ചു. രാജാവു നിസ്സീമാഹ്യാഭാമിതനായിട്ടു വരരുചിയെ അഭിനയിച്ചു സമന്താനം കൊടുത്തു കൈപിടിച്ച് അൽമാസനം നൽകി ഇരുത്തി. അന്തർമതം വരരുചിയുടെ കാർമ്മ്യവും വിക്രമാദിത്യരാജാവോന്നിച്ചുതന്നയാക്കി. വരരുചി പ്രസന്നം പ്രകാശം സഭയിൽവെച്ചു പത്തു വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

തന്നേത്തരം രാജാവും വരരുചിയും മറ്റുംകൂടി ഒരേ രാജ്യവർത്തമാനങ്ങൾ പാർത്തു രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ രാവസമയത്തിൽ വരരുചി തനിക്കു വന്നദൈവമൊരിൽ നിന്നറിയാൻ സാധിച്ച ആ സംഗതിയെ ദൃശ്യത്തിൽ രാജാവിനെ അറിയി

ക്കണമെന്നു കരുതി. അനന്തരം അദ്ദേഹം രാജാവിനോട് “ഇവിടുത്തെ സ്ഥലത്ത് ഒരു പറച്ചാലയിൽ ഇന്നലെ രാത്രി ഒരു പറച്ചി ഒരു പെൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കുന്യായുടെ ജനനംകൊണ്ട് ഈ രാജ്യത്തിൽ നാനാപ്രകാരമേനേയുള്ള അനന്തരങ്ങൾ സംഭവിക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല, രാജ്യവ്യക്രമിനപ്പേരമായിത്തീരും. അതിനാൽ ആ കുട്ടിയെ ഇവിടെ ഏങ്ങും കാണാതാക്കണം”; എന്നു പറഞ്ഞു. രാജാവ് ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വരരുമി നകല്ലാരു ജോന്യനാകയാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ വിക്രമാഭിത്യരസാവിന സംതൃപ്തിയും ബഹുമാനവുമുണ്ടാകുകൊണ്ടും ഉടക്കന അധികാരികളോട് ആ കുട്ടിയെ അറേറുപംമ്പിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു ഉണ്ണിപ്പിണ്ടികൊണ്ട് ഒരു ചങ്ങാടമുണ്ടാക്കി അതിനോട് കിടത്തി തലയിൽ ഒരു പാമ്പു കൊടുത്തി പൂഴിയിൽ ഒഴുകിക്കുളയണമെന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ അപ്രകാരം ചെയ്തു.

അങ്ങിനെ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം വരരുമി രാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ആ ഹാർത്ഥം ഒരു ദ്രുസുരായത്തിൽ ചെന്നുചേറി. അവിടുത്തെ നാഥനും സമർത്ഥനുമായ ആ വിപ്രവർണ്ണൻ ഇദ്ദേഹത്തോടു വേഗം കളിച്ചുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ വരരുമി “ഞാൻ സ്നാനം കഴിഞ്ഞുവന്നാൽ എനിക്ക് ഒരു വീടൊളിച്ചുട്ട് തരാതെ കഴികയില്ല. ആറുപേർ ഭക്ഷണം കൊടുത്തല്ലാതെ അാനല്ലാതെ പതിവില്ല. എന്റെ ഉരണിന ‘ആറൊട്ടുകൂട്ടം’ ഉപദേശങ്ങൾ വേണം. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതൊടുക്കൽ ‘പുണ്യപേര’ തിന്നണം. ‘നവരൂപകർമ്മം’ മുതൽക്കുതന്നെ വേണം.” ഇതെല്ലാം സാധിക്കുമെങ്കിൽ മാത്രമേ ഞാൻ കളിച്ച് ഉല്ലാസം കാവൽ ഉള്ള എന്നു പറഞ്ഞു.

ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഈ പരുമകൾ കേട്ടപ്പോൾ ചിന്താബാഹുള്യത്തോടെ ഇരിപ്പായി. അപ്പോൾ അകൽ ഇങ്ങനെ പറയി “അപ്പോൾ നാമുടമയെ പരിത്യാജിക്കരുത് ഇതെല്ലാം ഇവിടെ വരുത്തിക്കൊടുക്കണം” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. നാ

അപ്രത്യക്ഷമായ സത്യത്തെ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ സത്തുണ്ടായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ സഭയെയും വരരുമിയോട് ഉടൻ കളിച്ചു വരുവാൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു. വരരുമി ഈ കന്യയുടെ ബുദ്ധിപാത്രവും ആലോചനാശക്തിയും നൈപുണ്യവും മറ്റും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു കളിക്കാൻ പോയി. കളി കഴിഞ്ഞു വരുമ്പോഴേയ്ക്കും ആ കന്യക ദൈവരൂപഭാവനത്തിന്നു വേണ്ടുന്നവയും മറ്റും തയ്യാറാക്കി വെച്ചുകഴിഞ്ഞു. വരരുമി ഉറങ്ങും മറ്റും കഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം ആ ബാലികയുടെ അച്ഛന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി അവളെ വിവാഹംചെയ്തു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോന്നു. എന്തു ബുദ്ധിയും, വിദ്യയും, പ്രാബല്യവും ഒരർക്കുണ്ടായിരുന്നാലും അയാളുടെ ശിരോമിഖിതം മാച്ചുഴുതുവാൻ ആരും സാധിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ളതിന് ഇതൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

മുൻവാരിടത്തു പ്രവേശിച്ചു ആ പാച്ചിപെറ്റ പെൺ പട്ടിയാണ് ഈ കന്യക. ഇവർ ശിശുവായിരിക്കുമ്പോൾ വരരുമി പെൺകുറിയ ഇല്ലത്തു ആ ഗൃഹസ്ഥബ്രാഹ്മണന്റെ ആ നിർദ്ദേശത്തിന്റേതായിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങളും ഇല്ലത്തു കൊണ്ടു ചെന്നു വരുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ സംഗതികളെല്ലാം വരരുമി കൂടി പിന്നീടാണ് മനസ്സിലാക്കുക. വസ്തുതയെല്ലാം അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വളരെ ധ്വസനമുണ്ടാകെങ്കിലും, അതൊന്നും പ്രിയതമയെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാതെ “ലിഖിതമപി ലഭാദേ പ്രോത്സയിതും കസ്തൃതേന” എന്നു കരുതി സമാശ്വസിച്ചു. അനന്തരം വരരുമി അന്യായസ്ഥകളെപ്പറ്റി മനസ്സാപപ്പെട്ടു, ഭ്രാന്തനായി വരുമുണ്ടാക്കി വരുമിപ്പോ പത്നീസമസംഗിതം പ്രയാണത്തിന്നായി പുറപ്പെട്ട കേരളരാജ്യത്തിൽ ഹൃദയം. അവിടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴുള്ളതായ സന്ദർശനങ്ങളാണ് ‘പരിപെറ്റ പത്നീർകലം’.

“മേളത്തൊളഗ്നിശോഭിതജകനളിയന്തർ-
 തതച്ചനംപിന്നെവമേളാൻ-
 വായില്ലാക്കേണിവപ്പൻ വഴുതലൈരുവും
 നായർകാരക്കമാതാ-
 ചെമ്മേകേട്ടപ്പൂങ്കുറൻപെരിയതിരുവര-
 കത്തെഴുംപാണനാദം
 നേരനാരായണഭാഗന്നമുടനകവുൻ-
 പ്ലാതനംപാക്കനാദം.”

അദ്ധ്യായം ൪

സ ജ ന സ മി.

“അനുവാദബാധമനസ്സയശോഭരം,
 വനജനാദപദാജ്ഞിയികതാക്കയ്യം
 ജനഹിതൈഷയൊടേകിവരുന്നസ-
 ജനസമസ്തജിപ്ത; ജഗത്രയം”

സദ്പ്രവൃത്തികളെ (സർവ്വേശ്വരൻ ഹിതമാരുളെ കർമ്മങ്ങളെ)നിഷ്പാദകം ആചരിക്കുന്നവർ സജ്ജനങ്ങളും അവരുടെ യോഗം സജ്ജനസമുച്ചാരകൻ. അവർ പ്രായേണ പരിച്ഛിദി വുകൊണ്ടൊ സഹവാസഗുണംകൊണ്ടൊ വിദ്വാന്മാരുമായിരിക്കാം. തന്നിമിത്തം തെളിവായ അതിർക്കുളോടുകൂടിയ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു വാസ്തവധർമ്മങ്ങളെ പ്രവചിക്കുന്നവരായ മഹാത്മാക്കളെ യോഗത്തിന്നാണ് സദയേണ പറയപ്പെടുന്നത്. ‘നാലാൾ കൂടിയിരിക്കുന്നതൊന്നു ദൈവമുണ്ട്’ എന്നു പഴയൊർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ സാക്ഷം കറഞ്ഞുപക്ഷം ഒരു സമിതി നാലാൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നും, അവരുടെ അഭിപ്രായം ആ

[illegible]

ഏകമത്യമാണല്ലോ ഒരു സഭയുടെ ശക്തിയും പുഷ്ടി
ക്കും നിത്യതയ്ക്കും അവസരം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ‘ഏകമതി
ത്വം’, ‘ഏകമതത്വം’ എന്നിങ്ങനെ ഐകമത്യത്തെ വ്യാഖ്യാ
നിച്ചാവുന്നതുകൊണ്ട് ‘ഏകമതികളായി ഏകദേശപരിവ
സാരിയായ അധിപ്രായത്തോടുകൂടിയിവലായിരിക്കൽ’ എന്നാ
കുന്നു ഐകമത്യം എന്ന പദത്തിന് വ്യാപകമായ അർത്ഥം.
അഭിപ്രായത്തിന്ന് ഐകമത്യപരിവൃത്തി പണ്ടാൽ യാതൊരു
സ്വയം ശോഭിക്കുകയോ നിലനില്ക്കുകയായില്ല. ഒരു സഭയിൽ
ഉള്ളവരെല്ലാം മണ്ഡലികളായിരുന്നെങ്കിലും, അവർ എ
ല്ലാവരുംകൂടി ഒന്നിച്ചുകൂടാൻ സാഹചര്യങ്ങൾ അവരു
ടെ ആ രോഗബാധയുടെ ഐക്യതനിമിത്തം ആ സഭയ്ക്ക് അ
നിവാരണാധാരമായ ഒരു ശക്തി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരു
ചുരുളി വിറക് അപ്പം അതായത്സന തിരുവാൻ ശക്തിമാ
ണായില്ല, ആ തരത്തിലുള്ള ചുരുളികൾ ഒന്നിച്ചുവെച്ച് കേ
ട്ടിയ ഒരു കൈട്ട വിറക് എത്ര ശക്തിമത്തായ ഒരുത്തനെക്കൂ
ടി തിരിക്കുവാൻ ശക്തിമാകുന്നതു.

[illegible]

ല്ല. നിർദ്യതപം, അകാരണകലഹം, പരധനത്തിലും അപരനാരിയിലും അന്യായമായുള്ള ആകാംക്ഷ, സ്വജനങ്ങളിലും സുജനങ്ങളിലും സുഹൃത്തുക്കളിലും വൈരാഗ്യം എന്നിത്യാദികളായ ദുഷ്ടണങ്ങൾ നികൃഷ്ടബുദ്ധികളായ നീചന്മാരുടെ മിത്രങ്ങളാകയാൽ സജ്ജനങ്ങളും ഭജനങ്ങളും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ ചേർച്ച ശോഭാവഹവുമല്ല. അതിനാൽ അതുമൂലം സദ്ഗുണന്മാർക്കു ദോഷമേ ദിവിക്കയുള്ളൂ.

സാധുക്കളുടെ ശ്രദ്ധമായ ഹൃദയസംസാരാദൃത പരിശുദ്ധ മനസ്സുള്ളവർ തമ്മിൽ അല്ലാതെ കാമക്രോധാദികളുടെ ആവാസമായ ഹൃദയമുള്ളവരിൽ ഒരു കാലത്തു മുങ്ങുകവാൻ തരമില്ല. അതിനാൽ ആ വക ദുഷ്ടണങ്ങളെ ഒഴികരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനും മനുഷ്യരുടെ ഭൂതമസ്സുദിനേയും സുഖജീവിതത്തെയും വൈകല്യപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരുവനുള്ള വിദ്യ മറ്റൊരുവന് ഉപയോഗപ്പെടുവാനിടവരുത്തുന്നു മനുഷ്യർുമായി കരുതുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യപരന്മാരും അസുതാപുക്കളുമായവരുടെ സമുദായത്തെ ഒരു സഭയെന്നു ഗണിക്കുവാനാവാതെയിട്ടു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിൽനിന്ന് ഒരു സഭയുടെ പുണ്യോദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതല്ല. അതിനും പുറമേ അത് ആപൽക്കരവുമായിരിക്കുമെന്നോക്കേണ്ടതുമാകുന്നു.

സജ്ജനസമുദായത്തിൽ ഭജനങ്ങൾ ചേർന്നാൽ അവർക്കു വല്ല നന്മയും സിദ്ധിക്കുമോ എന്ന് ആലോചിക്കുന്നവരും “കാചകാഞ്ചനസംസർ്ഗ്ഗാൽ ധരണമാരതികിംബുതിം । തഥാസൽ സന്നിധാനേന മൂഢാബാതിപ്രവീണതാം” ||, എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു സജ്ജനസംസർ്ഗ്ഗത്താൽ മൂഢന്മാരും നിപുണന്മാരെയെ പ്രാപിക്കുമെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. പക്ഷെ ചികാലസഹിവാസത്താലേ അതു സുസാദ്ധ്യമാകയുള്ളൂ. ബുദ്ധിമാന്മാർ കാവ്യശാസ്ത്രാദി

വിനോദങ്ങളാലും പാമരന്മാർ നായാട്, ദ്രുതം, തരണീഭസവ, മദ്യപാനം, കലാദം, നിദ്ര എന്നിത്യാദികളാലും കാലം കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യം പഠഞ്ഞവർ സമ്മുക്തവും മറെറ കൂട്ടർ ദുർജ്ജനങ്ങളുമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം ചിലർ സ്വഭാവചാപല്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും മറവും അസമ്മുക്തമായി കാണുന്നതും ദുർല്ലഭമല്ലല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ സഹവാസം ക്യാഷ്ട്യവുമാകുന്നു. “ദുർജ്ജനപരിഹരണശ്ലോ വിദ്യയാലംകൃതോപിസന് 1 മണിനാ പ്രതിതസ്തദ്യുക്തിമസൗനര്യേയഃ” എന്നുശ്ലോപമാണവചനം.

ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെ വിനോദിച്ഛുന്നവർ അപരാധങ്ങളെ മറ്റാ ചാരങ്ങൾക്കു നിശ്ശാവാജന്മാനെ കണ്ണരം ചെയ്യേണമെന്നുള്ളതാണല്ലോ മനുഷ്യരുടെ മന. ഇതിന്റെ അസ്തിത്വമായിട്ടുള്ളതു ശ്രുതി, ഇതിഹാസം, ശാസ്ത്രപുരാണങ്ങൾ എന്നിവയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം പരിച്ഛിദ്യനേടുക എന്നതു പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്ക് അത്ര സുസാദ്ധ്യമല്ലായിരിക്കും, സത്യാനന്ദമോപദേശത്താൽ ധർമ്മധർമ്മവിവചനം മിക്കവാറും പരിശീലിക്കുവാൻ സംഗതി വരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട്, അക്കാശ്മിതയിൽ മനുഷ്യരുടെ മനസ്സു ചെയ്യുന്നത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. നാൻ ഒരു പരിഷ്കാരിയാണെന്ന് അപരനെ ധരിപ്പിക്കാതെ കീർത്തിക്കോ മറെറാ വേണ്ടി ഒരു സമിതിൽ ചെന്നിരുന്ന പോന്നാൽ പോരാ. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് ഉദ്യോഗിപ്പാൻ ഇതു നല്ലൊരു മാർഗ്ഗമാണെന്നും മനുഷ്യജന്മം കിട്ടിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം ഇത് ആവശ്യമാണെന്നും മനുഷ്യർമായി കരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒരു സമാജത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാലേ ഗുണമുണ്ടാകയുള്ളു. സത്യാനന്ദത്തിൽ നിന്നല്ലാതെ ഇതേ ഗുണം സിദ്ധിക്കുന്നതുമല്ല.

പുസ്തകാവലയിൽ ജനങ്ങൾക്ക് ഇഹപരങ്ങളിൽ പരമമായ തിന്മയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു സദനിമിത്തമാണെന്നു പുരാണങ്ങൾ കൂലം നമ്മളിനമറിയില്ലെന്നല്ലല്ലോ. മനുഷ്യർ പലവിധപ്രാജ്ഞക

മുൻപിൽ നിരന്തരമായിരിക്കുന്നതിനാലും, വിചാരിച്ചതായ മഹാജനങ്ങളും അജ്ഞിതമായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അവരുടെ മനസ്സിൽ ഒരോരോ കാലങ്ങളിൽ നാനാപ്രകാരമേ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പല വിശേഷസംഗതികളുടെ സമീകൃതത്തിൽ ചെല്ലുല്ലാതെ മറ്റുള്ളവർക്ക് അത്ര എളുപ്പത്തിൽ അറിയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പാണ്ഡിതന്മാർക്കുപോലും സമാപ്രദേശനന്മാരാണ് അവരുടെ ധാരണയിൽ നില്ക്കുന്ന സംഗത്യാസംഗത്യാങ്ങളുടെ ഗുണഗുണവിവേചനത്തിനും അഭിപ്രയിക്കും മറ്റും സംഗതി വരുന്നത്. മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് പ്രാപ്തമെന്ന പരിഭൂതവും പ്രമാദ്യം സഹജങ്ങളായിരിക്കേ അവർക്ക് ഏതെന്ന പഠിപ്പുണ്ടായിരുന്നാലും ഒരൊരായ ധാരണയുണ്ടാകുക അസാധാരണമല്ല. അതു സമ്മതസമീപത്തിൽനിന്നു തുറന്നുകൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ സത്തുകളായ കോപിതന്മാരുടെ സർവ്വവ്യക്തിത്വം ആവശ്യവും അതിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടാകുന്നതു സർവ്വ ഗുണങ്ങളുടെ ആസ്വാദ്യമായിത്തീരമെന്നു സകലരും സർവ്വഭാവവിഭാജനമാകുന്നു.

അ പ്രാ ന്ദം ത്വ.

കൃത്യനിഷ്ഠ.

“വിചാരിതമേതമേതമിതിയും,
വിചാകരാദ്യവിപസ്യഗോമുഖാലം,
അവാച്യഭാസ്സിയമുതലുപകാശവും,
സ്വപാഹമാസ്തുതവതു കൃത്യനിഷ്ഠായാൽ.”

നമുക്കു വിചാരിത വിപസ്താനുള്ള പ്രവൃത്തികളെ ഇന്നിന്ന സമയങ്ങളിൽ ഇന്നിന്നാല ചെത്രണമെന്ന മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയി

ഇത് അതുപ്രകാരം അവയെ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ അടംഗം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥിതി കൃത്യനിഷ്ഠയെന്നു പറയാൻ പറ്റുന്നതും, ഇതു നിശ്ചിതസ്ഥിതിയിലുണ്ടാകാതെ ആവശ്യമുള്ള ഇടങ്ങളിൽ ഉടൻ അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാകുന്നു. മനുഷ്യരുടെ കർമ്മപ്രകാരമുപപാദിക്കുക പാരമ്പര്യമായിട്ടുള്ളതും ഇത്തരമെന്നതാണ്. പ്രവൃത്തിചെട്ടാനി-പ്ലാ-അവർ വലകത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നതില്ല. എന്നാൽ നിഷ്ഠാപൂർവ്വ പ്രവൃത്തികളെ ചെയ്തു കൃത്യമായി കാകുന്നവർ ചുരുക്കമേയുണ്ടാകയുള്ളൂ. മനുഷ്യരുടെ സകല പ്രവൃത്തിയും കാക്കണമായി ഭവിക്കുന്നത് അവരുടെ സമ്പ്രദായ പ്രവൃത്തികൾ ആകുന്നു. അവസരമായി അവയെക്കണ്ടു വെക്കുക കൃത്യനിഷ്ഠയുടെ സ്വഭാവം. എന്താകുന്നുവെന്നു അറിയുകയില്ല. അവർ സനാതനനായ സച്ചിന്ദയൻ പ്രാതീകൂലമായിട്ടേ നീല്ക്കയുള്ളൂ. മനുഷ്യർ അവരവരുടേയും അസ്ഥിമൂലം ഇങ്ങോൽക്കൽക്കുന്നതിനായി ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ നികത്തുക ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതെന്നാണ് ഈശ്വരവിധി. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവർ സമയത്തിന്റെ വിധയം അറിയുന്നതല്ല.

പക്ഷെ ഓരോപ്രവൃത്തിയിലും ചെലവുകൾക്കിടയിൽ മാത്രം പോരാ. അവയുടെ ഉദ്ദിഷ്ടഫലപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ച് നോക്കണം. കൃത്യവീഴ്ചയാണോ ചെലവെന്ന് പാശ്ചാത്യരെപ്പോലെ മാനദണ്ഡം സ്ഥാപിക്കേണ്ട ആശയമില്ല. അതുകൊണ്ട് പ്രാചീനമായ ഹിന്ദുക്കളെപ്പോലെ ഈ ഭവേനയിൽ പക്ഷെ മറ്റൊരു വസ്തുക്കൾക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഹിന്ദുക്കൾ ഇന്നും ആചരിച്ചുവരുന്നതും, പുരാതനമായാൽമിഥിയാപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായ മതസംബന്ധിതാചാരങ്ങൾക്കും മറ്റും പ്രത്യേകം പെട്ടെന്നുണ്ടല്ലോ. മൗണ്ട്, ഇറക്കം, കോട്ട, വിളക്കും, മണ്ണുപൊരിയെന്നും, ഡ്രാഫ്തും, കാളാപൊരിയെന്നുമായും എല്ലാതരം ആവശ്യങ്ങൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ചെലവിടവും ആകയാൽ എ

നീനായി പ്പെരിപ്പിച്ചാലും നിബ്ബന്ധിച്ചാലും അവർ വ്യവസ്ഥിതകാലങ്ങളിൽ അവരുടെ അതാതു കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിന്ന് ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. അവരെ അരാഗികളായിരിപ്പാൻ തുണയ്ക്കുന്നത് അവരുടെ കൃത്യനിഷ്ഠയാകുന്നു. ഐക്യരീതിയിൽ തമ്മിൽ മുഖ്യാഭ്യർത്ഥന ആരോഗ്യമാണല്ലോ.

എന്നാൽ ഇന്ത്യക്കാരായ നമ്മുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നവർക്കും നമ്മുടെ രീതിയെ കൃത്യനിഷ്ഠയില്ലാത്തവരായെന്നുള്ളതിലേക്കു നിർവ്വയിലകൃത്യമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഉദാഹരണം, ഉറക്കമോ, കഷ്ടിയോ മറ്റോകരുതിയുമോ ഇന്നസമയത്തെത്തന്നോ, ഇന്നവിധത്തിലവകന്നോ, ഇത്രമാത്രമെന്നോ ഒരു വ്യവസ്ഥയില്ലാതെയാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. ഒരുദിവാസം കാലത്ത് ഏഴുമണിക്കു കഷ്ടിക്കുകയോ ഉണ്ണുകയോ ചെയ്താൽ പിറ്റേദിവസം അവ ഏഴുമണിക്കായിത്തന്നെ വരാം. ഒരുപക്ഷെ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു കൃത്യം മിവ സംഗതിവശാൽ കൂടാതെ കഴിപ്പാറാം മതി. ദക്ഷണം കഴിക്കത്തക്കതെ വല്ല വിശേഷമായ മധുരപലഹാരങ്ങൾ കിട്ടിയാൽ അവയെ ആഹരിപ്പാറാം നമ്മുടെ കൂട്ടം കൂസലില്ല. കർമ്മിക്കിടമില്ലാതെ ഭൂമി എന്ന കൂട്ടമുണ്ട്. ഇതു മുഖമാണ് മിക്ക മനുഷ്യരും രോഗപീഡിതരായിത്തീരുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഐക്യവന്മാർ അഗണ്യമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനാൽ അവരുടെ ശക്തി ആജീവനാന്തം ഒരുപോലെ നിലനില്ക്കുന്നില്ല.

“നാശശക്തിവിഭജിതമിതിഭാഗമനം-

അപരബാധാനമിതിനാലുഭക്തിലോഭം

സാക്ഷ്യമില്ലാതെയാതനിറുത്താക്കി-

കാലശക്തിയുനിഭാഗമൊഴിയിടണം” — ഭക്ഷണ

കുറുപ്പിൽ ഇതിനെ ആധാരപ്പെടുത്തി അനുബ്ധിക്കുന്നവർ പ്രവാചകന്മാരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവാനുമാ

ജനാധിപതിക്കും. “ആരോഗ്യരവേകരുവിൻ്റെതടയാലേപോലും ഭാഗ്യമുണ്ടാകയില്ലെന്നിങ്ങുറപ്പുനിൽപ്പു”, എന്നുമെത്രം ഇവിടെ സ്മരണീയമാണല്ലോ.

നാമുടെ പുരപ്പീകന്മാർ കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ തല്ലുമ്പോഴായിരുന്നെന്നു മുഖവോഴിയെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു വാസ്തവമാണെന്നു താഴെ പ്രവചിക്കുന്ന സംഗതികളാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്. ദിവാസത്തിൽ രണ്ട്, ആഴ്ചയിൽ രണ്ട്, മാസത്തിൽ രണ്ട്, ആണ്ടിൽ രണ്ട് എന്നിങ്ങിനെ ആരോരോ ദിവ്യക്ഷയങ്ങളിൽ അവർ ധൃവസ്ഥ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇളകുകതെ പ്രാണശാലത്തിലും സാമ്പാന്നത്തിലും ആശ്വാചാരത്രമം പോലെ ഇരശ്വാശസവ ചെയ്യണമെന്നും പ്രാമിനന്മാർ നിഷ്പന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാതിരി ഭവനം അടിച്ചുവാതുക, നഖം കെട്ടുതുക, തലമടി വേർപെടുത്തുക, ചുണ്ണാമ്പിൽ വെള്ളമൊഴിക്കുക, അടയ്ക്കു ചവറുകയ്ക്കുക മുതലായതൊന്നും അതതെന്നും, വാങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അനന്തം ദീപിക്കുമെന്നും പുരാതനന്മാരായ ഹിന്ദുക്കൾ അവരുടെ പുണ്യസന്താനങ്ങളോട് അന്ന് ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇന്നും അവരുടെ പിൻഗാമികളായ ആധുനികർ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നിശ്ചയിൽ ചെയ്താൽ പാടില്ലെന്നു നിഷ്പന്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയെല്ലാം പകലേ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും, അങ്ങിനെ അല്ലെങ്കിൽ സമ്പ്രദായശേഷം ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങൾക്കു പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിട്ടേയ്ക്കുമെന്നും, തൽക്കാലാവശ്യത്തിന് ഉതകുന്ന അതതു സാധനങ്ങൾ അപ്പോൾ അന്വേഷിക്കുന്നതായാൽ യഥാവിതരം ലഭിക്കുവാൻ സാധിക്കാതെയൊ, ആവശ്യനിവൃത്തിക്കു കാലവിളംബമുണ്ടാകുകയൊ ചെയ്യുമെന്നമാകുന്നു ആ രോഗന്മാർക്കുള്ള ഉപദേശത്തിന്റെ താല്പര്യം. ചെറുരോഗികന്മാർ ഹിന്ദുക്കളുടെ മിക്ക ആചാരവിശ്വാസങ്ങളും കേൾക്കാതെ

സങ്കല്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളത് അവരുടെ പിൻഗാമികൾ ഈശ്വരനെ ഭയന്നെങ്കിലും, നിമിത്രങ്ങളെ അത്യന്തം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ യഥാവിതം പ്രവൃത്തിക്കാനിരിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിനുമായിരിക്കണം.

ജ്ഞാബായ പിടികൂടുന്നതും, വിദ്യാത്മികരായ പരിഷ്കൃതരായ അപരജ്ഞാതകളായും, നിർജ്ഞാതകളായും, യഥാസ്ഥിതി കാല്പങ്ങൾ സാധിക്കാതെ വരുന്നതും, സ്വാധീകരം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതും, സ്വമിത്രങ്ങളാൽ മുങ്ങിയാൽ ഇടയാകുന്നതും മറ്റും കൃത്യനിഷ്ഠകളാകണമെന്നതാകുന്നു. ബുദ്ധി കറവായിരുന്നാലും ഭോഷമില്ല. കൃത്യനിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നാൽ മനുഷ്യജാതി അവരുടെ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്ന് ഉദ്ദിഷ്ടഫലനിവൃത്തിക്കും സമർത്ഥരും സംഗതിവരും. പക്ഷെ ബുദ്ധിമുട്ടും കാല്പങ്ങളുടെ പടർത്തുവാൻ തുണിയുള്ളവർ കൃത്യനിഷ്ഠയുണ്ടായാൽ വേഗത്തിലും, മനുഷ്യാധികാരം സാധാരണയിലും അവരുടെ കർമ്മങ്ങളും ഫലങ്ങളും ആസ്വദിക്കാനാകുമെന്ന് ഭാര്യക്കുറുത്താണ്. കൃത്യനിഷ്ഠ സകലവിധമായ മാനസികപരമായ മാനസികങ്ങളിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതും സിദ്ധിക്കുന്നതും കൃത്യനിഷ്ഠതയ്ക്ക് തക്കതാകുന്നു.

“ഇന്നാക്കമുണവിടാതിറുകൃത്യനിഷ്ഠ-

യൊന്നാക്കമുണവിടാതിറുകൃത്യനിഷ്ഠതാകുന്നു” — എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണെന്നു നമുക്ക് അനുഭവസമീപമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഏകദേശം ചെറുചിത്രപാത്രങ്ങളാണെന്നാൽക്കുറുത്തു തുണയ്ക്കുവാൻ കൃത്യനിഷ്ഠതാകുന്ന പരമഭാവത്തെ അനുകലാപം അനാരതവും ആരാധിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൩. ഭൂമി.

“ധാരാധരാവൃശിഖരീസ്തനമൃതയാതി
വാതാശിയാംവസനവുംവതിഭവാടുചാഞ്ചി
ധാരാളകാന്തിയൊടജീപ്തിതമാർജ്ജമകം
പാരായിടുംഭഗവതിക്കനമസ്തരിഭല്ലൻ.”

സംസ്കൃതവയാകരണന്മാർ ‘ഭൂമിയെ’ സ്രീലിംഗമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവരുന്നത്. ഫിത്തക്കരും ഭൂമിയെ ‘ഭൂമിദേവി’ എന്ന ഉപപദത്തോടു കൂടി വിളിച്ചുവരുന്നു. ഭൂമി, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ മുതലായ പ്രാകൃതദൃശ്യവിഷയങ്ങളെ പണ്ട് ആയുന്മാർ ദേവന്മാരായി സങ്കല്പിച്ച് ആരാധിച്ചുപോന്നിരുന്നതു മുതൽക്കായിരിക്കണം ധരിത്രിയെ ഭൂമിദേവിയെന്ന് അഭിധാനമുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയത്. ‘ഭൂമിയോളം താഴണം’ എന്നു പ്രാചീനന്മാരും നവീനരും പറഞ്ഞതും പരഞ്ഞുവരുന്നതും ആലോചിക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിദേവിയെപ്പോലെ ക്ഷമ മററാൽമില്ലെന്നാണ് കരുതേണ്ടിവരുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഭൂമിയെ ‘ക്ഷമാ’ എന്ന പശ്ചാത്തമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃതവയാകരണനിയമപ്രകാരം ‘ആകാശവും’, ‘ഇരുകാശവും’ സ്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങളാണെന്നുള്ളത ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതും സന്ദർഭാചിതമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇനി ഭൂമിയുടെ ആകൃതിയെയും മറ്റും കുറിച്ചു പശ്ചാലോചിക്കുക. ഭൂമി ഒരു ചെറുനാരങ്ങപോലെ ഉരുണ്ടതാകുന്നു. കാഴ്ചയിൽ അതു പരന്നാണിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം സാധാരണ ജനങ്ങൾ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ “ഭൂമി പരന്നിട്ടല്ലേ” എന്നു പറയുന്നതെന്ന് തോന്നുന്നു.

ഭൂമി ജലത്താൽ പരിവൃതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് “ആഴിയാകുമുടക്കാങ്ങടയോളാമുഴി” എന്നും മറ്റും ക

വികരം ഭൂമിയെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്. പൃഥ്വിയെ ചുറ്റിക്കിടക്കുന്ന സാഗരങ്ങളിൽകൂടി പ്രചരിക്കുന്ന കപ്പലുകൾ കരയ്ക്ക് അയ്യപ്പാൻ വരുമ്പോൾ നമ്മൾ സമുദ്രതീരങ്ങളിൽനിന്നു നോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ മദ്ധ്യഭാഗങ്ങൾ നമുക്കു ശരിയായി കാണാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂമിയുടെ വിതാനം ഉപദ്യുപതി വക്രിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യഥാക്രമം മേൽക്കുമേൽ വളഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനെയാണല്ലോ ഗോളമെന്നു പറയുന്നത്. ഭൂമി സമനിരപ്പിലാണെന്നിൽ കൽക്കട്ടയിൽ മല്ലൊന്നുമായിരിക്കുന്ന സമതം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രഭാതമായിപ്പിറ്റാനവകാശമില്ലല്ലോ.

ചന്ദ്രഗ്രഹണമുണ്ടാകുന്ന കാലത്തു ശശിമണ്ഡലത്തിൽ ഭൂപ്ലായ വത്തുളാകൃതിയിൽ കാണപ്പെടുന്നുവെന്ന് ആംഗ്ലോപണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവർ ഗ്രഹണാന്തഃഖത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു സന്തോഷകരമായിരിക്കുമല്ലോ. “ഒരു വാവുമുതൽ മറുവാവിനകത്തു ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയെ ഒരു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ചന്ദ്രൻ ഭൂപ്ലായയിൽ മറഞ്ഞു പോകാനും മതി. ഈ മാവിന്നാണ് ഗ്രഹണമെന്നു പറയുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ പെരുന്നൂറ്റാണ്ടിന്നും ഗ്രഹണമുണ്ടാകാത്തതെന്നാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്ന്, സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ തെക്കുവടക്കുള്ള നീക്കത്തിന്നു യോജിപ്പില്ലാത്തതിനാലാകുന്നുവെന്നാണ് അവർ ഉത്തരം പറയുന്നത്. ഈ സംഗതികളാലും ഭൂമി ഉണ്ടെന്നു വടിവിലുള്ള ഒന്നാണെന്നു സാധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇനി ഭൂമാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി സ്വപ്നമിവിടെ വർണ്ണിക്കുന്നത് അനാവശ്യവും അടിസ്ഥാനരഹിതവുമായ്തരികയില്ലെന്നു വിശേഷിക്കുന്നു. നമ്മൾ വസിക്കുന്ന വിശാലമായ ഭൂമിയിൽ അ

നവധി രാജ്യങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും നൃത്തസംസ്കാരികളിൽനിന്നും ഫലങ്ങളും കരുങ്ങളും കളമെടുപ്പിട്ടുതലാവുമ്പോൾ നിന്നും പലമാതിരി ധാന്യങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്നവ മറ്റു ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലും ഇതിന്റെ കാരണം എന്നാണെന്ന് ആലോചിക്കുന്നപക്ഷം നാനൂ ഭൂമിയിലുള്ള ഉത്തിന്റെ തരദൈമാണെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. പക്ഷെ ഭാരതാരാ രാജ്യങ്ങളിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ പഴുപ്പും ഇറക്കുകയറുകമതികൾ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഭൂമിയുടെ സകല ഭാഗങ്ങളിലുമുണ്ടാകുന്ന സ്വാധനങ്ങൾ ആല്ലായിടത്തും മറ്റേപാലെ കാണാനും ഉപയോഗിച്ചാനും ഇടമില്ല. ഇറക്കുമതിയും കയറുമതിയും ജലം വഴിയായും കാവഴിയായുമാണ് നടക്കുന്നത്. ഭാരതാരാ രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന സ്വാധനങ്ങളുടെ ആകൃതിക്കും നിറത്തിനും രുചിക്കും ദൈഹതി കാണുന്നതുണ്ട്.

നൃത്തങ്ങൾ വൃക്ഷലതാദികൾ മുതലായ സന്താനങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂമി ആരെയാണ് ആനവളിമതരാജാക്കുന്നത്? നമ്മുടെയിടയിൽ സ്വാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്ന നെൽച്ചെടിയെത്തന്നെ ഇവിടെ ഒന്ന് ഉദാഹരിച്ചുനോക്കുക. വിത്തുവിതച്ച മുളച്ച രണ്ട് അംഗുലം ഉയരത്തിൽ വരുന്ന അവസരത്തിൽ കണ്ടാൽ വിതച്ചിരിക്കുന്ന ആ വയലിലെല്ലാം പച്ചനിറത്തിലുള്ള സൂചികൾ നിറത്തി കഴിച്ചിട്ടിരിക്കാതെ നല്ലതോണുക? ചിന്ന കറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെ ഒരു പച്ചപ്പട്ട് വിരിച്ചിരിക്കാതെത്തന്നെ തോന്നും. അങ്ങിനെ മണ്ടുന്ന മാസം തികയുമ്പോൾ അതുകളിൽനിന്നു ഉത്ഭവപ്പെട്ട കളായിട്ട് കലകളുണ്ടാകുന്നു. അനന്തരം അവയുടെ പച്ചനിറം വിട്ട് അവ പീതവർണ്ണത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നു. സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ കാന്തിയും മഞ്ഞിന്റെ സ്പർശവുമുണ്ടാകല്ലോ ഇതിന്റെ കാരണം. നെൽച്ചെടികൾക്കു മേന്മവണ്ണം വന്നുകഴി

അതാൽ കതിരുകളെല്ലാം തല വായ്ക്കുന്നു. ഇതിനെ കണ്ടു ന
ണ്ടു പ്രാപ്തികൾകളിൽനിന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

൧. “കലമാ! പാകവിനയാ
മുലതവാപ്രാതസ്മദികൽഹാതാഃ
പവനാകമ്പിതശിരസഃ
പ്രാഞ്ചകർഷ്ണിപരിമളശ്ലാഘാം.
൨. അധിഗതപാകാഃകലമാ!
ശിരസാംലവനംസമീപഗമതപാ
നദ്രുവതാംഭജനേ
തഥാവിധാനാംഗ്യനമുഖതാ.”

ഭൂമിയുടെ നാനാപ്രദേശങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന മനുഷ്യ
ജാതിയും നിത്യശ്യാനികളുടേയും മറ്റു ജീവിജാലങ്ങളുടേയും ആ
കൃതി പ്രകൃതികൾക്കും ശബ്ദത്തിനും മറ്റും വ്യത്യാസമുള്ളതായി
കാണുന്നുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി സകല സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളുടേയും
ഭൂമി വഹിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. ഓ! ഭൂമി എത്ര മഹാ ശക്തി
യുള്ളവൾ? എത്ര സാഹസികനിയുള്ളവൾ? എന്നാൽ ഇതെ
ല്ലാം പ്രകൃതിയിലാസമെന്നല്ലാതെ പിന്നെയൊന്നാണ് പറയേ
ണ്ടത്? അതിനാൽ സർപ്പം ഭൂമിയിലേക്കു നിജമാതാവെപ്പോ
ലെ ഗണിച്ചു ദിനംപ്രതി നമസ്കരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൭.

വ്യായാമം.

‘കായാതിഭാരമുദമോടുകണ്ഠപടുതമാക്ഷം
വ്യായാമമുലമുലവറുളവായിട്ടു
പേയാണകാർഷ്വരതിമാത്രമത്പരിചു-
പോയാൽസ്വദേഹപതനത്തിനുമുണ്ടാകും.’

“ശരീരമാലും വലുതാക്കുവാൻ” ഈ സംഗതി ആദ്യമായി സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. പാശ്ചാത്യരോഗങ്ങൾക്കു ശരീരവും മാംസരോഗങ്ങൾക്കു മനസ്സും സ്ഥാനമാകുന്നു. യാതൊരു രോഗബാധയും കൂടാതെ നമ്മുടെ കായത്തെയും ഹൃദയത്തെയും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു നമ്മുടെ മുതൽകരുതാകുന്നു. എന്നാൽ അതിന് ആവശ്യമായവ എങ്ങനെയുമാണെന്നാണ് ആദ്യമായി ആലോചിക്കേണ്ടത്. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പുഷ്ടിക്കും ആരോഗ്യത്തിനും കൂടി, ആമാശം, ജലപാനം, നിദ്ര, ശുദ്ധമായ ഏതെങ്കിലും ആവശ്യമാണെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. അതുപോലെ വ്യായാമവും പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. ശരീരത്തിന്നു മനസ്സിന്നു ആയാസമുണ്ടാക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കു വ്യായാമമെന്ന പരമപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടു വ്യായാമത്തെ കായികം, മാനസികം എന്നു ഞ്ഞായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ ആശ്വാസത്തിന് ഉതകുന്ന വ്യാപാരമെല്ലാം കായികവും, ചിന്തയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടു വിഭജിക്കുന്നതെല്ലാം മാനസികവുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഹോക്കത്തിൽ കാണുന്ന ഏല്പാമംഗ്യം മാനസികവ്യായാമം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇക്കാലത്തിൽ വ്യത്യസ്തം കല്പിക്കാതിരിപ്പാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. ഓക്കോരുത്തർ നടത്തിവരുന്ന കാര്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചിരിക്കും അവരുടെ മാനസികവ്യായാമസ്ഥിതിയും. ഏല്പാവർക്കും ചെയ്യാനുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഉത്തരവാദിയായിരിപ്പാൻ വഴിയില്ലല്ലോ. ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ, അദ്ധ്യപാതക്കാരും, വക്കീലന്മാർ, ഭരണാധികാരികൾ, കവികൾ മുതലായവർ ചെയ്യുന്ന മാനസികവ്യായാമം മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനായി മനസ്സുകൊണ്ടു വ്യാപാരംചെയ്യുന്നവരോടൊന്നിച്ചു രോഗബാധയും സ്ഥായിയായതും കൂടുന്നു. അതിനാൽ മാനസികവ്യാപാരം അധികരിച്ചുള്ളവർ വ്യായാമം അവശ്യം ആവശ്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ ദീർഘകാലം

തിൽ അനവധി സംഗതികൾ നമ്മുടെ നേത്രോന്മീലങ്ങൾക്കും ശ്രോത്രോന്മീലങ്ങൾക്കും മറ്റും ഗോചരമായിരിക്കുന്നതിനാലും, അസംഖ്യം കാർഷികർ നമ്മുടെ പൊന്നോനുള്ള തുകകണ്ടും, ആ വക കാർഷികരുടെ ദൗരന്തവസ്ഥിതികൾ പൂതൃസ്തങ്ങളായി വരുവാൻ സംഗതിച്ചുള്ളതുപോലും ഭാഗസിദ്ധ്യായാമവിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകനിയമം ഇല്ലെന്ന് ഇതു പറഞ്ഞാൽ ആർക്കും അസാധ്യമാകുന്നു. അതിനാൽ ആരും മനസ്സിലെക്കൊണ്ട് അധികമായി വ്യാപരിപ്പിക്കരുത്.

ഇനി കാർഷിക വ്യായാമത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുക. നമ്മുടെ ശരീരത്തെ ഒരു ഘടികാരത്തോട് ഉപമിക്കാം. അതിൽ പലമാതിരി ചക്രങ്ങളും മറ്റുമുണ്ട്. അവയുടെ പ്രവൃത്തികൾ ശരിയായി നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടസമയത്തു താക്കോൽ കൊടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അവയവങ്ങൾക്കു തുരുമ്പു പിടിച്ച് ബലമന്യപ്രായോഗയോഗ്യമല്ലാതായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ കാർഷിക ചിലവിവസം നടത്തുകയും ചിലപ്പോൾ നടത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്താലും അതിന്റെ അംഗങ്ങൾക്കു ശക്തി കുറയും. മനുഷ്യരുടെ ബാഹ്യാഭ്യന്തരാവയവങ്ങൾ നിമന്മാ പ്രവൃത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലെ അവർ ശരീരസുഖവും ഉന്മേഷവും പൊടിയുണ്ടാകയുള്ളൂ. പ്രവൃത്തി ഇല്ലാത്തവർ ചോറത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഇല്ലെങ്കിലും ചിലരുടെതു സർപ്പാണുക്കൾക്കു ആയാസമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. ഉദയം മുതൽ അസ്തമയം വരെ ഒരു സ്ഥാനത്തിരുന്ന് എഴുതുകയോ വായിക്കുകയോ തുറന്നുകൊണ്ട് ചെല്ലുന്നവർ ഓരോരും തൊഴിലുകളാണ് ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും, അവരുടെ തലച്ചോറിലും കയ്യിലും മറ്റുമെ പ്രവൃത്തിയുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. മാംസപേശികൾക്കു വേണ്ടിവേളം ചലനമുണ്ടാകുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ ദേഹത്തിലുള്ള സകല അംഗങ്ങൾക്കും ആയാസമുണ്ടായിരുന്നാലല്ലാതെ അവ തക്കവിധത്തിൽ വിശ്രമിച്ചു വരുൻ ബാല്യമെന്നതല്ല. ഇതിന്നു വ്യായാമമാണ് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്.

നമ്മൾ അതൊരു പ്രവൃത്തിയുമെടുക്കാതെ സ്വസ്ഥമാ
യിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ക്ഷണനേരത്തിൽ ഏകദേശം പതിനാറു
പ്രാവശ്യം ശ്വാസംകഴിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ആദ്യേയപണ്ഡിത
ന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിനുവശത്തിൽ ശ്വാ
സംവിട്ടവാൻ സാധിച്ചാൽ ശ്വാസകോശത്തിൽ വായു അധി
കമായി പ്രവേശിച്ച് അംഗാഭാഗ്യകം ശരീരത്തിൽനിന്നു പുറ
ത്തുപോകുന്നതും, അതിന്റെ ആ ഉദ്ഗമംകൊണ്ടു മകുരുത്തെ
ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ദേഹസുഖത്തിന്ന് ആധാരമാക്കി
ട്ടുള്ളതു തലിരശ്മിയൊക്കുന്നു. വായുവിന്റെ ശീതഗതി. വ്യാ
യാമത്തെ അവലംബിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. വ്യായാമംമൂലം ഹൃ
ദയം അതിവശത്തിൽ അതിന്റെ വ്യാപാരത്തെ നടത്തുക
യും, ശരീരത്തിലെങ്ങും മകുരം പ്രസരിച്ചു ജീവകചൈതന്യം വ
ർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ തപാലിൽ മകുരുവാപനശ
ക്തി അധികരിക്കുന്നതിനും, സ്വേദകണങ്ങൾ പൊടിഞ്ഞു
ശാത്രത്തിനുള്ളിലുള്ള മലിനാംശങ്ങൾ പുറത്തുവരുന്നതിനും,
മാംസപേശികൾ നാഡീഞെരുക്കുകയും എന്നിവ ശക്തിയുടേതും
വളരുത്തുന്നതിനും, ചിത്തബുദ്ധികളുടെ ശക്തിക്കും തെളിയാലും
വികാസത്തിനും, തലച്ചോറിന്റെ കൈമുദ്രത്തിനും, നിശ
യിൽ ഭവഭാസമായതു നിദ്രയുണ്ടാകുന്നതിനും, ഭീപനശക്തി
ക്കും ശരീരാധാരം പ്രത്യേകം ആവശ്യമാകുന്നു. വ്യായാമ
ത്തെ സംബന്ധിച്ച്,

“ലഘവംകർമ്മസാമന്ത്രിം ഭീഷ്ണാഗ്നിമർദ്ദസംക്ഷയഃ
വിഭക്താവനശാത്രതപം വ്യായാമാദുപഭായതേ.” എന്നാ
ണ് വാഹദാചാര്യർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭീവസം ഏകദേശം ര
ണ്ടു റാത്തലോളം മലിനവസ്തുക്കൾ മലമുത്രങ്ങൾ, സ്വേദം എ
ന്നീ മൂന്നുവഴിയായി പുറത്തുപോകുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽവെച്ചു
വിയപ്പിൽകൂടിയാണ് അധികഭാഗം പുറത്തുവരുന്നത്. നമ്മ
ടെ തപാലിൽ അന്നവധി രോമകൂപങ്ങളുണ്ട്. ഈ സകലം

ബ്രഹ്മത്തിൽക്കൂടിയാകുന്നു വിയച്ഛിന്നഭൂമികൾ പുറത്തുവരുന്നത്. ധ്യാനാർത്ഥം ചെയ്താൽ ഭേദമാസകലം വിചക്ഷണം. അപ്പോൾ മലിനാംശങ്ങൾ പുറത്തുപോയി ശരീരത്തിന്നു സുഖമുണ്ടാകുന്നു. ആയാസാനന്തരം വിയച്ഛിന്നഭൂമിക്ക് ശരീരം മുഴുവനും നല്ലവണ്ണം തൃപ്തപ്പെട്ടു വെടിപ്പാക്കിയില്ലെങ്കിൽ വെളിച്ചിലേക്കുവരുന്ന ദുർന്നിര രോഗകൃപകളിൽ തളിയിടുന്നത്, അതു വീണ്ടും അന്തർഗ്ഗാതം ചെയ്താൽ സുഖഹാനി വരുന്നതും.

“തപഃശുചിത്വം സുഖം ഭേദം മർദ്ദനേ ച സമം തത്ത്വം,” എന്നാണല്ലോ വിധി.

അവരവരുടെ ശക്തിയെ അധികരിച്ച് ആരും ആയാസം ചെയ്യരുത്.

“അർദ്ധശക്ത്യാ നിശ്ചേഷ്ടസ്തബ്ധമിഥിഗ്നീശ്വരോ മഭിഭാഷ്യേ,” എന്നാണ് വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ബലഹീനൻ നാഡീസിരകൾക്കും ശ്വാസകോശാദികൾക്കും തളച്ചുപറന്നു വിടുന്നതിൽ മാത്രമെ ധ്യാനാർത്ഥം ചെയ്യാവൂ. ശരീരായാസം ചെയ്യുന്ന സമയത്തു രക്തപ്രസരണവും ശ്വാസോച്ഛ്വാസവും അതിശീഘ്രമുണ്ടാകുന്നതിനാലാകുന്നു കടുപ്പമുള്ളതും അമിതവുമായ ആയാസം അവിമിതമാണെന്നു പറയുന്നത്. അതു മൂലം പല ദോഷങ്ങളും സംഭവിക്കാനിടയുണ്ട്.

“തൃഷ്ണാക്ഷയവ്രതമകോ രക്തവിഷ്ണുഭൂമിശ്ചൈവ”

അതിവ്യായാമത്തിനോടോ ജ്വരമക്ലിബ്ബഭാവത്തോ,” എന്നുള്ളതിനാൽ ആരും അമിതവ്യായാമം ചെയ്യരുത്.

“ശീതകാശേ വസന്തേ ച മനുഭവതതോന്യദാ,” എന്ന ശാസ്ത്രവചനത്താൽ ഉഷ്ണസമയത്തു വ്യായാമം വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കണം. ശീതകാലങ്ങളിൽ കഠിനവർത്തനമുള്ളതിനാലായിരിക്കണം ആ കാലങ്ങൾ നന്നെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. കഠിനമാണ് ശരീരപുഷ്ടിക്കു കാരണം. പക്ഷെ അത് ഒരു ഭേദത്തിൽ അമിതമായിരുന്നാലും കുറഞ്ഞിരുന്നാലും മ

യിച്ചാലും ഭോഷം തന്നെയുണ്ടാക്കുന്നു ഭിക്ഷിച്ച കഹരത്തെ വെള്ളമാക്കി പുറത്തുകളയാനും, ആവശ്യത്തിൽ അധികമുള്ളതു മിതത്തിലാക്കുവാനും ധ്യാനമാർത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ട്. അതന്നു പ്രതാപയുക്തനായിരിക്കുന്ന സമയത്തു ശരീരായാസം അപര്യയാകുന്നു. പകൽ നമുക്കു പലവിധത്തിലും മനസ്സിന്നും കായത്തിന്നും ആയാസമുണ്ടാകാനിടയുള്ളതിനാൽ അതിന്റെ വിഭ്രമത്തിനുള്ള സമയം രാവാണല്ലോ. അതിനാൽ മാത്രയിൽ ധ്യാനമാം ഭിക്ഷയും വയ്ക്കാ. ക്ഷുൽപിപാസാദികളാൽ ക്ഷീന്നിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും ആഹരിച്ച ഉടനേയും ധ്യാനമാം വർത്തിക്കണം. ദിവസവും മുക്കുമാതെയും ക്ലിപ്തസമയത്തിന്നു നീക്കുവാക്കുവരാതെയും ധ്യാനമാം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ പല ഗുണങ്ങളും പിടികപടുന്നതാണ്. ശുശോനിമൻ പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിശാലമായ സ്ഥലത്തുവെച്ചു ശരീരായാസം ചെയ്യാവു.

ധ്യാനമാർത്തിന് ആരംഭിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി സ്നേഹസങ്കലിതമായ മൂടുള്ള ദ്രവദ്രവ്യമെന്തെങ്കിലും അല്പം പാനം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതാണ്. ശരീരത്തിന് ആയാസം വന്നാൽ ഉടൻ മന്ദമാരുതൻ പ്രസവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നിരുന്നു കറച്ചുനേരം വിഭ്രമിച്ചതിന്നുശേഷം എണ്ണ തേച്ചുകുളിക്കണം. മുറുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും മൂക്കിലും സർവ്വസന്ധികളിലും കക്ഷങ്ങളിലും വിയർപ്പുകളാൽ പിന്നെ അൻ ധ്യാനമാം ചെയ്യരുത്. അജ്ഞാതനും നല്ലതാണെങ്കിലും ശരീരത്തിൽ ആപാദമൂലം മെഴുക്കുണ്ടാകരുതെന്നു പ്രത്യേകം കാൽവെക്കേണ്ടതാകുന്നു. മോമകൂപങ്ങൾ വിറുതമായാൽ അതു മോശബീജമായി പരിണമിക്കുമെന്നും ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമാണല്ലോ.

എന്നാൽ ഏതുതരം ധ്യാനമാമാണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് ആദ്യലക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം അതിനെ രീതിമാനിച്ചു പറയുക അസാധ്യമാകുന്നു. ദിനംപ്രതി മരംവെട്ടുക, നിലം കിളയ്ക്കുക മു

തലായ വേലകൾ ചെയ്യുന്നവർ വേറെ ഒരു വ്യായാമം ചെയ്യേണ്ടതില്ല. മാനസികവ്യായാമം അധികമായുള്ളവർക്കും അലസന്മാർക്കുമാകുന്നു അതു മുഖ്യമായി വേണ്ടത്. നമ്മുടെ പുസ്തകങ്ങൾക്കായ സൂര്യപുഷ്പങ്ങൾ നമ്മളേക്കാൾ ഇലോം കായബലവും ആരോഗ്യവുമുള്ളവരായിരുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള വൃദ്ധന്മാരിൽ ചിലരെ കാണുമ്പോൾതന്നെ നമുക്ക് ആ സംഗതി അനായാസേന അനുമാനിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അവർ ദിവസേന സ്വകടുംബസംബന്ധമായുള്ള പല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്ത് കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു ഇന്നും അവരുടെ യൗവനം അർക്കയം നിലനില്ക്കുന്നത്. ഈ കൂട്ടർ പ്രത്യേകിച്ചു ഒരു വ്യായാമം ആവശ്യമില്ല. ഇന്നുള്ള മിക്ക പുരുഷന്മാരും വനിതാജനങ്ങളും ഗൃഹശോലികളിൽ വൈമനസ്സു നടിക്കുന്നത് നമുക്ക് അനുഭവസീലമാല്ലേ? ഇതു വാസ്തവത്തിൽ മൂർഛമാകുന്നു. ഏവർക്കും അഭിമാനം ആവശ്യമാണ്. പക്ഷെ അതു വ്യായാനസ്സുതവും സന്തോഷിതവുമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാൽ ശോഭാവഹമായിരിക്കും. മനുഷ്യർ അവരവരുടെ ഗൃഹത്തെ വൃത്തികളിൽ പ്രതിപത്തിയില്ലാതെ കാണിക്കുന്നത് ദേഹിമാനമാകുന്നു. അവരവരുടെ ഗൃഹവൃത്തികളെ കഴിയുന്നതും ഘോരശക്തി സ്വയമേവ നിർവ്വഹിക്കുന്നതായാൽ ധനനഷ്ടം കൂടാതെയും വേണ്ടതുപോലെയും പട്ടാഭാവസാനിക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല; അവർ വിശിഷ്ടാ, മഹനാട വ്യായാമവും ആവശ്യമായി വരികയുമില്ല. ഇതുമൂലം ശാരീരികവൈബലവും പുഷ്ടിയും ഉണ്ടാകുന്നതുമാകുന്നു. ഒരു കാഴ്ചത്തിൽനിന്നു രണ്ടുതന്നെ ഉണ്ടാക്കുമെങ്കിൽ അതല്ലേ ചെയ്യേണ്ടത്?

വ്യായാമത്താൽ ഇണമധികമുണ്ടാകുമെങ്കിലും, “വാതപിത്താമയിബാധോ വൃദ്ധോജീർണ്ണീകരംഭ്യമേവ,” എന്നു വൈദ്യശാസ്ത്രമുള്ളതിനാൽ ഏറ്റവും മനുഷ്യരും വ്യായാമം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. വിത്തും ഉത്താനം മുതലായ

വയാൽ ഒരുത്തൻ പ്രതാപയുക്തനായിരുന്നാലും, അവൻ അരോഗിയായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ പിന്നത്തെ അപരൻ്റെ കഥയെന്തായിരിക്കും? അരോഗികളായ അഗതികൾക്ക് അവരുടെ ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു പ്രവൃത്തിപ്പെടുത്തു കൂലി വാങ്ങി കാലം കഴിപ്പാൻ പ്രയാസമില്ല. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ജീവിതദശയിൽ അവർക്കു ലഭിക്കേണ്ടുന്ന വലിയ ഭാഗ്യം ആരോഗ്യമാണെന്നു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ,

“പ്രായാചാരാഗരാധപന്ത്രികാഷ്ടാണാസ്യാദിസാഹസം

ഗഭഃസിംഹമീവാകുപ്തൻമരുനാനിവിനശ്യതി” ഈ സംഗതിക്കുകൂടി എല്ലാവരും സദാഹൃദി സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അല്ലായം വൃ

ദുഷ്ടോധനൻ.

‘വീരൻമഹാകുരിത വിത്തനദാരാജീനൻ
വീരൻകൃതസ്തനജിമാനിബലൻബലിഷ്ഠൻ
ഇരൻമുതത്തകവിനകുളാൽകരിച്ചു-
ദുഷ്ടോധനൻസ്വപരസഞ്ചയധൂമകേതു.’

ജാത്യാന്യനായ ശൂന്യാളുടെ പത്രമാണ് ദുഷ്ടോധനൻ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മ സുബലരാജാവിന്റെ ആത്മജിയായ ഗാന്ധാരിയാകുന്നു. ദുഃഖിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്താൻ ശക്തനാകത്തക്ക വിധത്തിൽ സുലക്ഷണമുണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കണം ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ദുഷ്ടോധനൻ എന്ന നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഗാന്ധാരി വ്യാസമുനിക്ക് ഭരിക്കൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ആതിരൂപത്തിനായി ഒരു വരം കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾക്കു നൂറു പത്രമാരുണ്ടാകവാൻ അന്നുഗ്രഹിക്കേണ്ടതെന്നാണ് അവൾ അപേക്ഷിച്ചത്. മനിയുടെ

അനുഗ്രഹത്താൽ ഗാന്ധാരി ഗർഭം ധരിച്ചെങ്കിലും ഒണ്ടു സംഭവ
 ബാക്കത്തേക്ക് അപരം പ്രസവിച്ചില്ലെന്നല്ല, അനന്തരം ഗാ
 ന്ധാരി ഒരു മാംസപിണ്ഡമാണ് പ്രസവിച്ചത്. അപ്പോൾ
 തന്നെ ധ്യാനമുതി ആ ദശാപിണ്ഡത്തെ നാദകണ്ഠിച്ച് ആ ക
 ണ്ഠങ്ങളെ ഓരോന്നിടനെയും ഓരോ ഭരണിയിലാക്കി അടച്ചുകെ
 ടിപ്പിച്ചുപിന്നെ ആജ്ഞാപിച്ചു. ചിതാൽ മഹായേതരമായ ചി
 ണ്ഠങ്ങളാകട്ടെ ഒരു ഭരണയിൽ ഉള്ള മാംസകൂട്ടയിൽനിന്ന്
 ആദ്യം ദുർല്ലാഭനാൽ ഉത്ഭവിച്ചു. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞതിന്നു
 ശേഷം ബാക്കിയുള്ള ഭരണികളിൽനിന്നു ഓരോ ആൺസന്താ
 നയും ഒന്നിൽനിന്ന് ഒരു കന്യയും ജനിച്ചു. ഇങ്ങിനെയാണ്
 ദുർല്ലാഭനന്റെ ഉല്പത്തി. ദുർല്ലാഭനപ്രദീതികളെ നോക്കു
 പേർ എന്നും ആ കന്യയെ ദുർല്ലാഭ എണ്ണം പറയുന്നു. 'കുരു'
 എന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ ചന്ദ്രവംശജാജാവിന്റെ കുലത്തിൽ
 ജനിക്കുമ്പോൾ ദുർല്ലാഭനാദികൾക്കു 'കുരുക്കൾ' എന്നും 'കൈര
 വർ' എന്നും പേരുകളുണ്ടായി.

പാണ്ഡുദാമോവിന്റെ നിർവാണാനന്തരം ധൃതരാഷ്ട്രർ പാ
 ണ്ഡവരെ തന്റെ പുത്രന്മാരുടെ കൂടെ ഒരുമിച്ചു വളർത്തിക്കൊ
 ണ്ടുവന്നു. ഗദാപ്രഭയാഗത്തിൽ പാണ്ഡുപുത്രനായ മാരുതിക്ക്
 അനിരുദ്ധസാധാരണമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അ
 കൊലാ മുതൽ സുയോധനൻ ജീമരസനനോടു രസമില്ലാതായി
 തുടങ്ങി. അന്ത്യമെങ്കിലും ഇങ്ങോൽക്കല്പത്തിൽ അസത്തുക്കൾക്ക്
 അസുയ ജനിക്കുന്നതു സാധാരണയാണല്ലോ. ഇതുനിമിത്തം
 ജീമര ദുർല്ലാഭനൻ വിഷം കൊടുത്തു. എന്നു മാത്രമല്ല, ഒരി
 കൾ കൈകാലുകളെ കെട്ടി അവനെ ഗാഗയിൽ കൊണ്ടുവെ
 ന്ന് ഇട്ടുകളഞ്ഞു. ഇതുകൊണ്ട് രണ്ടും മാരുതിക്കു യാതൊരു
 ദോഷവും പററിയില്ല.

“അരക്കിരംതിണ്ണതിന്റെവെക്കിതം
 സുരക്കിരംവൈവഹനംവിനശ്വതി

ജീവതൃണാമോപിവനേവിസഞ്ചിതഃ

കൃതപ്രയത്നോപിഗൃഹേനജീവതി.” എന്നുണ്ടല്ലോ.

അനന്തരം മാരുതി നാഗലോകത്തിൽ ചെന്നു് അവിടെ നിന്നു് അതീതമായ ശക്തിയും ആശാശ്വവും പ്രാപിച്ചു നിവൃത്തിയായി. പാണ്ഡവന്മാർ അമരാംശസംഭവന്മാരും ദുര്യോധനാദികൾ കല്യാണസംക്രമണമാകയാൽ അവർ തമ്മിൽ ചേർന്നു് അസാധ്യമാണെന്നുംകൂടി ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അസാധ്യമായിരിക്കുകയില്ലെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു. സജ്ജനങ്ങളും ദുഷ്ടനങ്ങളും തമ്മിൽ ഐക്യമത്രമുണ്ടാകുന്നതല്ലല്ലോ. എന്നാൽ ബാല്യത്തിൽ സദ്യന്തന്മാരായ പാണ്ഡവപുത്രരുമായി പെരുമാറിട്ട ദുര്യോധനാദികൾക്കു സജ്ജനത്വമുണ്ടാകാതെ പോയതു് അത്യന്തിയായെന്നു് സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടാണു് ഇങ്ങനത്തുണ്ടാകുവാനു് കാരണമെന്നുള്ള സ്ഥിതിക്കു്, യഥാപ്രകാരം കർമ്മങ്ങളുടെ സ്വഭാവം ഉണ്ടാകാത്തതു് എന്നാണെന്നു് ചോദിക്കുന്നവർക്കും അതിന്നു്,

“സർവ്വസംഗാൽഭവതിഹിസാധുതാഖലാനാം

സാധുനാംനാമിഖലസംഗമാൽഖലതാം

ആമോദംകസ്യമഭവംമുദേവധരതേ

മുൽഗന്ധംനതുകസ്യമാനിധാരയന്തി.” ഈ പദ്യം തക്കതായ മറുപടിയായിരിക്കുമല്ലോ. യുധിഷ്ഠിരൻ ദുര്യോധനനേക്കാൾ മുന്തവനും ധർമ്മിയ്ക്കനും സുശീലനുമായിത്തീർന്നു് സന്തോഷഭരിതനായ പൂരണാശ്ലർ അദ്ദേഹത്തെ യുദ്ധരാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്തവൻ ആലോചിച്ചു. എന്നാൽ സുയോഗൻ ആ സാഗതിയെ തീരെ വിരോധിച്ചു. എന്നതെന്നെയല്ല, പാണ്ഡവന്മാരെ നാട്ടിൽനിന്നു് ഓടിക്കണമെന്നും നിബ്ബന്ധിച്ചു. പാണ്ഡവപുത്രരെ ജിതശ്രമം പണിയിപ്പിച്ചതിൽ താമസിപ്പിച്ചെങ്കിലും, ദുര്യോധനന്റെ സമീഹിതം സാധിച്ചില്ല. ഇദ്ദേഹത്തോടു പലേ ഉപദ്രവങ്ങളും ദുര്യോധനാദികൾ പാ

ബലവന്മാർക്കു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിലും, അവർ അധർമ്മമായി അതൊന്നും പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ധർമ്മാദികളുടെ ഗ്യാനം,

“കേജാണീകോണശതാംശപാലനകലാദിപ്രാഗ്ഗ്യാനല-

ക്ഷുദ്യല്ലല്ലെനരേന്ദ്രചാടരചനാംധന്യാനമന്യാമഹേ

രദേവംസേവിതുമേവതിശ്ചിനമരേഹയോസേസരഭിഷാപുരാ

ധാനാമന്ത്രിമുഖേകുലേലമുനയേദേജാസ്സവിജ്ഞശതാം”-എന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടു സുയോഗനാദികൾ ചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങളെല്ലാം കണ്ണിൽ കൊള്ളെത്തു പരികത്തിന്റേലായി എന്നു പറഞ്ഞപോലെയാണ് പരിണമിച്ചത്.

അരക്കില്ലത്തിൽനിന്നു രക്ഷ പ്രാപിച്ചതിന്നശേഷം യുധിഷ്ഠരാദികൾ വനവാസം കഴിഞ്ഞ് ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ എത്തി അവിടെവെച്ചു രാജസ്വന്തരാംഗം ചെയ്തു. ഇതുമൂലം ദുര്യോധനൻ പാണ്ഡവന്മാരിൽ പൂർവ്വാധികം വൈരം മുഴുത്തു ധർമ്മന്മാരിനെ ഭൂതത്തിനായി ഹസ്തിനപുരത്തിലേക്കു വരുവാൻ സ്വപിതാവിനെക്കൊണ്ടു ക്ഷണിച്ചിട്ടു. മൂത്തകളിലും പോരാട്ടവും രാജധർമ്മങ്ങളാണല്ലോ. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്ന ദ്രുപാലന്മാർ അതിൽ വിമുഖരാകവാൻ രാജധർമ്മം അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു ധർമ്മപുത്രർ ദുര്യോധനനെ ഈ വിഷയത്തിൽ അനുസരിച്ചത് അന്യായമായെന്നു വരുന്നതല്ലല്ലോ. സുയോഗനൻ ശകുനിയുടെ സാഹായത്താൽ ധർമ്മപുത്രരെ തോറ്റിച്ച് പാണ്ഡവന്മാരുടേയും പാണ്ഡോലിയുടേയും സർവ്വസ്വവും അപഹരിച്ചെടുത്തു. മൂത്താളിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഖാരജത്താണ് പാണ്ഡവരുടെ വനവാസത്തിന്നു കാരണമായി ഭവിച്ചത്. അനന്തരം പാണ്ഡവന്മാർ ഒരു സംവത്സരം അജ്ഞാതവാസവും വേണ്ടിവന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ അവർ പല അത്യാക്രമങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദുര്യോധനനാൽ ഉദ്യമിച്ച നാലു മറ്റുവാസന്മാർക്കിടയിൽക്കൂടം കണ്ടു സമീപിച്ചു

കൊണ്ടിരുന്ന ധർമ്മപുത്രരുടെ സഹനശക്തിയും, ത്വേദസര
ത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു ഭിക്ഷുസേനന്റെ ആണത്തവും പ്രശംസനീ
യാതന്നെ. പാണ്ഡവന്മാർ വനവാസത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ അ
വർണ്ണാകാര്യമായ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞാൽ കണ്ടു ആനന്ദി
കൾ പൊങ്ങപ്പെട്ടു സന്തോഷം ചെയ്തു. പാണ്ഡവന്മാർ ചിട്ടി
ച്ചുകെട്ടി. ആ സന്ദർഭത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാർ ചെന്നു അവ
രെ അറയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തി. “കൊന്നാൽ പാപം തി
ന്നാൽ തീരു” മെന്നും “പുല്ലുകൾക്കൊണ്ടു മൃഗം കൊല്ലാമെന്നും”
എന്നും, മറ്റും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്തുതിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

പാണ്ഡവന്മാർ വനവാസവും മറ്റും കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വ
ന്നതിന്നശേഷം ദുര്യോധനാദികളോടു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതായി
കൂടാൻ സംഗതി വന്നത്. ഈ ആഹ്വാനത്തിൽ ദുര്യോധന
നും ഭീഷ്മപുത്രനായ മഹർഷിയും ബ്രീഹദ്ര്ശനഗോപാന്റെ സഹായ
ത്തിനായി അപേക്ഷിച്ചു. നിദ്രിതനായ ഭഗവാന്റെ തലയ്ക്കൽ
ഭാഗത്തു രത്നാസനത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്ത സുയോധനന്റെ അ
രഭാസവും, കാഴ്ചയ്ക്കുവാനുള്ള വന്ദനീയമായി തൊഴുത്തു
കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന അർജ്ജുനന്റെ ഭക്തിവിനയാദികളും അ
തിശയനീയമാണെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. മധുസൂദനൻ
ഉണർന്നു നോക്കിപ്പോൾ ആദ്യമായി കണ്ടത് അർജ്ജുനനെയാ
ണ്. ഭഗവാൻ പാർത്ഥനെ കണ്ട മാത്രയിൽ കശവപ്രശ്നങ്ങൾ
ചെയ്തു. അപ്പോൾ പാർത്ഥനും ദുര്യോധനത്തേയും വന്നിട്ടു
കണ്ടു ഭഗവാനെ അറിയിച്ചു. കൈകൾ ദുര്യോധനനോടു
കശവവാർത്തകൾ ചോദിച്ചു. അർജ്ജുനന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി
യിൽനിന്നു ആയാളുടെ ദ്രാഗദഹിസ്സേവാഭേദം ധർമ്മബുദ്ധി
യും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. സുയോധനൻ വന്ന കാഴ്ച പ
റഞ്ഞപ്പോൾ ബ്രീഹദ്ര്ശനഗോപൻ “താൻ ആയുധമെടുക്കുകയി
ല്ലെന്നും, അതിനാൽ തന്റെ സൈന്യങ്ങൾ മരിക്കയാ, അഥ
വാ താൻതന്നെ മരണമോ” എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു്;

ബ്രഹ്മരൂപമെന്നു സുയോഗനൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അതിനാൽ ഭഗവാൻ സന്തോഷം സൈന്യങ്ങളെ ദുർജ്യാധനന് അയച്ചുകൊടുത്തു. വിജയൻ സഹായാർത്ഥം ഭഗവാൻ പോന്നാൽ മതിയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെ ദുർജ്യാധനാദികളും പാണ്ഡവന്മാരും തമ്മിൽ യുദ്ധരംഗം ആരംഭിച്ചു. പതിനെട്ടാം ദിവസം സുയോഗനൻ പരാജിതനായി, സമരരംഗത്തിൽ നിന്ന് ഓടി ഒരു തടാകത്തിൽ ചെന്നു് ഒളിച്ചു. ഭീമസേനൻ ആ സ്ഥലം എത്തിയെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു് അവിടെവെച്ച് അദ്ദേഹം ഇരുന്നതും തമ്മിൽ ഗോരൂപം നടത്തി. വളരെനേരം യുദ്ധം ചെയ്തിട്ടും മാരകമായ ദുർജ്യാധനനെ വിജയിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ പവനാത്മജൻ പൂർവ്വരൂപം ധാരണയിൽ വരുകയും, ഉടനെ ഗർഭകൊണ്ടു ദുർജ്യാധനന്റെ തുടയിൽ അടിച്ചു് എല്ലു പൊടിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതു യുദ്ധമുദ്രാമയ്യർ ചേർന്ന പ്രവൃത്തിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടില്ല.

സുയോഗനൻ ഇങ്ങിനെ അപമാനമായി തീവ്രവേദനയോടെ കിടക്കുമ്പോൾ അശ്വത്ഥാമാവിനോടു പാണ്ഡവന്മാരുടെ ശീർഷകൾ എടുത്തു തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെക്കണമെന്ന് ഉറക്കെ വിളിച്ചു് ആജ്ഞാപിച്ചു.

“സാരഥാപുരുഷനെപ്പാരമിളിപ്പിച്ചാലും
സാരഥകുന്ദിയെതുമിളിപ്പിച്ചാരില്ലെന്നും
തീയെരിയുന്നകൊള്ളികീഴാക്കിപ്പിടിച്ചാലും
തീയുടെപാലമോളോട്ടല്ലാതെമുഖിക്കുമോ?” എന്ന

ശ്ലോകം സാരഥകുന്ദി കഞ്ചൻനന്ദയാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അശ്വത്ഥാമായും രണ്ടു ഭടന്മാരുംകൂടി പോയി ഉപായന പാണ്ഡവന്മാരുടെ അഞ്ചു പുത്രന്മാരെ കൊന്നു് അവരുടെ തലകളെ കൊണ്ടുവന്നു ദുർജ്യാധനനെ കാണിച്ചു. അപ്പോൾ കൃഷ്ണൻ

അായിരന്നെങ്കിലും, അഞ്ചു തലകളുണ്ടെന്നു സുയോധനൻ കയ്യുകൊണ്ടു തപ്പിനോക്കി ഗ്രഹിച്ചു സന്തോഷസാഗരത്തിൽ നിമഗ്നനായി. അനന്തരം ഭീമസേനന്റെ തലയെ അതിൽ നിന്നു തിരിയെടുത്തു തന്റെ കയ്യിൽ കൊടുപ്പാൻ ദുര്യോധനൻ അവരോടു കല്പിച്ചു. അശ്വത്ഥാമാവ് അതിൽനിന്ന് ഉന്നൊടുത്തു കയ്യിൽ കൊടുത്തു. സുയോധനൻ അതിനെ താഴ്ത്തുവെച്ചു തല്ലിച്ചതയ്ക്കുവാൻ നെന്ന് അമർത്തിയപ്പോൾ അതു പ്രയാസംകൂടാതെ പതഞ്ഞുപോയി. അപ്പോൾ ദുര്യോധനൻ അതു ഭീമസേനന്റെ ശിരസ്സല്ലെന്നു തീർച്ചവന്ന് അത്യന്തം പരിതപിച്ചു. ഇതുമൂലം കോപാക്രാന്തനായ ദുര്യോധനൻ അശ്വത്ഥാമാവിനെ ശാസിച്ചു കിടന്നുകൊണ്ടു പതലാകത്തെ പ്രാപിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൯

ജലം.

“പാനീയംപ്രാണിനാംപ്രാണഃ വിശ്വമേവചരന്തതം.”

ജലം വർണ്ണമില്ലാത്തതും രുചിയില്ലാത്തതുമായ ഒരു ദ്രവ ദ്രവമാകുന്നു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം മണമോരും രുചിമോരും ഒരു ഭാഗം അമിതവും കൂടിപ്പോന്നുണ്ടായ ഒരു പദാർത്ഥമാണ് ജലം. എന്നാൽ സലിലം എങ്ങിനെയാകുന്നുവെന്നു നോക്കുക. ആഴത്തിൽ കുഴിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ ഭൂമിയിൽ വെള്ളമുണ്ടെന്നു നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാ ദിക്കിലും കുഴിച്ചുനോക്കിയാൽ ജലം കണ്ടുവെന്നും വരികയില്ല. കണ്ടാൽത്തന്നെ അത് എല്ലാക്കാലത്തും ഒരുപോലെ നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതായും കാണുന്നതുമാില്ല. ഇതു ഭൂമിയുടെ നിസ്താനതസ്ഥിതി

ഭേദങ്ങളാൽ വെറുനങ്ങളാകുന്ന ഭേദഗതിയാൽനിന്നുതന്നെ, സു
 ആസ്ഥാനശക്തിയാണ് ജലത്തെ ജലാശയങ്ങളിൽനിന്ന് ആവി
 രൂപം നൽകുന്ന ആകർഷിച്ചു വാരിവാഹത്തിലാക്കുന്നത്. അതിന്നു
 ശേഷം ഭീരുമുതൽപ്പുറം വെള്ളത്തിന്റെ ചലനം കറച്ചു ജലക
 ണങ്ങളെ ഭൂമിയിലേക്കു വീഴ്ത്തുന്നു, ഇങ്ങിനെയാകുന്നു മഴയുണ്ടാ
 കുന്നത്. ഇതുമൂലം ഭൂമിയിൽ സവിവരഭേദവ്യവസ്ഥകളായി
 അതിരുന്നു.

ഒരു പക്ഷെ ഒന്നോ രണ്ടോ നാൾ ഭക്ഷണംകൊണ്ടു ക
 ഴിച്ചുകൂട്ടാമെന്നിലും, തൃപ്തിയാശ്വസനാൽ കഷ്ടതയ്ക്ക് ഒരു നാഴിക
 പോലും ജലപാനമൊഴിച്ചുവെക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ആ
 നുമയത്തു കിട്ടുന്ന ജലം ഹൃദയമുദാതിയന്നാൽതന്നെയും ആ
 യാൾ കടിച്ചുകൂട്ടും. ശരീരസുഖത്തിന്നും പോഷണത്തിന്നും മ
 റ്റും അവഗ്രഹം ആവശ്യമാകുമ്പോൾ ഒട്ടും അപ്രധാനാകാത്തല്ലാ
 ത്ത ഒരു വസ്തുവാണല്ലോ വെള്ളം. “ജീവനുള്ള ജനത്തിന്റെ
 ജീവനായതുജീവനം.”

എന്നാൽ സ്നാനപാനാദികൾക്കുള്ള വെള്ളം എങ്ങിനെ
 യുള്ളതായിരിക്കേണമെന്നാണിതി ആലോചിക്കേണ്ടത്. അ
 ത്തപ്പറ്റികുസമാനമായ ജലം കടിക്കയും അതിൽ കളിക്കുകയും
 ചെയ്യുന്നതു ശരീരസുഖരക്ഷയാകുന്നു. ആയുഷ്കാലത്തിൽ മനു
 ഷ്യർ മുഖ്യമായി ലഭിക്കേണ്ടുന്ന ഭാഗ്യം അരോഗ്യതയാണല്ലോ.
 മലിനമായ ജലം മൂലമാണ് മിക്ക രോഗങ്ങളും അങ്കുരിക്കുന്നത്.
 വെള്ളത്തിൽ പരമാണുപ്രായത്തായ കൃമികളും കരടുകൂട്ടി
 ണ്. അവ നമ്മുടെ മാംസപശുസ്സുകൾക്കു ഗോചരങ്ങളല്ല.
 അതിനാൽ കടിക്കുവാനും കളിക്കുവാനുമുള്ള വെള്ളത്തിൽ മാ
 ലിന്ദം നീക്കേണ്ടതാകുന്നത്, അത് ആരോഗ്യഹാനികളാകുന്നു.

അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു വാരികളാകട്ടെ അവനിയിൽ
 പതിച്ചാൽ അതിൽ മലിനാംശങ്ങൾ കലരാതിരിക്കയില്ല.
 അതു നിലത്തായാലും തടാകത്തിലായാലും കൂപത്തിലായാലും
 പഴുതിലായാലും ഏലം ദുഷ്കരണമാണ്. പക്ഷെ കിണറു

കൾ കല്പകൊണ്ടു കെട്ടിപ്പൊക്കുന്നതിനാലും ആൾമാരും ഇട്ടുന്നതു കൊണ്ടും അതിലെ ജലം അധികം മലസമ്മിശ്രമാകുന്നതല്ല. ഏകിയും അത് ആഴമുള്ളതും വിസ്താരം കുറഞ്ഞതും ആകയാൽ അതിൽ ആദിത്യാശ്ശി വേണമതുപോലെ പററാത്തതു കൊണ്ടും, അടിയിൽ പുകച്ചുനില്പാൻ ഇടയുള്ളതിനാലും, പട്ടത്തിടുള്ള കല്പകളുടെ ഇളമ്പുകളിൽനിന്നു പൊടിയും മറ്റും കലരുന്നതു നിമിത്തവും കിണറിലെ വെള്ളത്തിലും മാലിന്യം ഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ വഴിയില്ല. കളത്തിൽ വസനങ്ങൾ അലക്കുന്നതുകൊണ്ടും, കരിയും മെഴുക്കുമുള്ള പാത്രങ്ങൾ തേച്ചുകഴ്കുന്നതുമൂലവും മലിനജലം അതിൽ ഒലിച്ചുവന്നു ചേരുന്നതിനാലും അതിലെ വെള്ളവും പ്രായേണ അത്ര നന്നായിരിക്കയില്ല. പുഴയിൽ കുന്നുകാലികളെ ഏറക്കുന്നതുമൂലവും അതിലെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും നിർദ്ദാനതയായിരിപ്പാൻ സംഗതിയുള്ളതുകൊണ്ടും, ചീരുന്ന സാധനങ്ങളും ചപ്പും ചവറും അതിൽ വീണ് ചീത്തയു താഴ്ന്നുകിടന്നു ചളിക്കെട്ടിനില്പാൻ എടയുള്ളതിനാലും അതിലെ വെള്ളവും നിർമ്മലമായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ മഴവെള്ളമാണ് നല്ലത്. ഏകിയും അതു ഗഗനത്തിൽനിന്നു പോന്ന ഭൂതലത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി മലിനവാതസ്സർന്നുകൊണ്ടും മറ്റും ആ വെള്ളവും ചീത്തയാവാനില്ലേ. മഴപെയ്യുമ്പോൾ വൃക്ഷങ്ങളുടേയൊ മറ്റൊരു തടവില്ലാത്ത ഒരു വെളിസ്ഥലത്ത് ഒരാൾ പൊക്കത്തിൽ ഒരു തട്ടുണ്ടാക്കി അതിന്റെ മുകളിൽ ഒരു വലിയ പരന്ന മൺപാത്രമോ കരിക്കൽപാത്രമോ വെച്ച് അതിന്റെ മുകളിൽ രണ്ടിൽ കുറയാതെ നേരിയ വസ്ത്രമിട്ടു കാറത്തു പറന്നുപോകാതെ കെട്ടി വെയ്ക്കുക. മഴ നിന്നാൽ ആ പാത്രത്തിലുള്ള വെള്ളമെടുത്ത് അടച്ചു സൂക്ഷിക്കുക. ഇത് ഏറ്റവും നല്ല ജലമായിരിക്കും.

ജലസ്രോതീകളെന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ:— കിണറിലൊ പുഴയിലൊ കളത്തിലൊ നിന്നു വെള്ളം കോരിയെടുത്ത് അരിച്ച് ഒരു പാത്രത്തിൽവെച്ചു കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും

ഒന്നുകൂടി അറിയണം. അതിൽപിന്നെ അതിൽ തോറാംപ
രലോ, പടിക്കാരമോ, കരിക്കട്ടയോ ഇട്ടു കുറച്ചുനന്നു അടുത്തു
വെക്കുക. അനന്തരം ഒന്നുകൂടി അരിച്ചു മുൻപറഞ്ഞ ഏതു
നന്നു പാത്രങ്ങളിലെലിലുമാക്കി അടുത്തുവെക്കുക. ഈ വെള്ള
ത്തിൽ തീരെ മാലിന്യമുണ്ടാകയില്ല. പച്ചവെള്ളം നിർദ്ദിഷ്ട
അരിച്ചപ്പോഴുതൊല അതിൽ ദോഷാംശങ്ങളുണ്ടാകയില്ല. കാ
രണം, അരിച്ചുണ്ടാകാറുണ്ടാ പരമാർശപ്രാണികൾ നശിച്ചു
പോകുന്നതുതന്നെ.

ജലപരിണാമങ്ങൾ:— ബാഷ്പം, ദ്രവം, ഘനീഭൂതം എ
ന്നു സ്ഥൂലരൂപം പ്രമാണിച്ചു ജലത്തിന്നു ത്രിദശങ്ങൾ കല്പിക്ക
ണം. ഈ ഉപന്യാസിച്ചതിന്റെ പ്രതിലോമകൂലത്തിലുള്ള ഭൂ
പഞ്ചരൂപ കാലണം ശീതോഷ്ണാവസ്ഥകളാകുന്നു. ശീതാധിക്യം
ഘനീഭൂതപത്തിടർന്നും, ഉഷ്ണത്തിന്റെ കൂലപ്രവൃത്തിയായ
സ്ഥിതികൾ ദ്രവബാഷ്പരൂപങ്ങളുടേയും കാരണങ്ങളായിത്തീര
ുന്നു. ഇവയിൽ ദ്രവഭൂവുമായിരിക്കുന്ന ജലത്തെയാണ് നാം പ്രാ
യേണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. വെള്ളം ഘനീഭൂതമായാൽ
അതിന്നു മാപ്പും കൂടിയിരിക്കും. നിറത്തിന്നു ഭേദഗതി വരുന്ന
തുമാണ്. ഇതു അത്യുഷ്ണമെന്നതിന്നു വിശേഷമായിട്ടുള്ളതാ
കുന്നു. എന്നാൽ അതു വാതരോഗികൾക്കു തീരെ വിരോധവു
മായിരിക്കും.

അതിനാൽ ജലം സകലജീവികൾക്കും അവയ്ക്കും ആവശ്യ
മുള്ളതാണെങ്കിലും, അതിന്റെ ഗുണത്തെ കണ്ടറിഞ്ഞ് ആ
രതത്തിലുള്ള ജലം കുടിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതായാൽ അ
ത് ആരോഗ്യത്തിന് ആനുകൂല്യമായിരിക്കുമെന്ന് എല്ലാവരും
ഓർമ്മപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൦.

സ്വയം മർദ്ദനം.

‘അജകുലകലനീക്കം, രാജസന്മാന്യരാക്കം,
രജനിയുടെ വരൻ പോൽ ബുദ്ധിയെ ശ്രദ്ധയാക്കം,
നിജമുറനിറവേറുന്നോക്കിവെട്ടും കൈമേലേ
സുജനനിരപൊഴിക്കും പ്രീതിയും വന്നു ലിക്കം.’

ഒരു മനുഷ്യൻ നടത്തേണ്ടതായ ധർമ്മത്തിൽ ആയാശം അറിയിക്കുന്ന ആസക്തിയാണ് ‘സ്വയം മർദ്ദനം.’ അവനവന്റെ ധർമ്മപരിപാലനത്തിൽ അസ്പഷ്ടതയും അനാദരണീയമാകുന്നു. എത്രതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രാബല്യവുമുണ്ടായിരുന്നാലും, ദോഷപ്രഭങ്ങളായ അധർമ്മങ്ങളെ ഒരിക്കലും ചെയ്യരുത്. ഒരു ധർമ്മ മരണമായ ധർമ്മത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി ഭവിച്ചുവെന്നു വരാം. ആ സന്ദർഭത്തിൽ യാതൊന്നിനെയാണ് ആചരിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള സന്ദേഹമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ സാധാരണയായി അശക്തൻ ഈ അവസരത്തിൽ അവന്റെ ശുദ്ധമാർഗ്ഗമുള്ള യാതൊന്നൊന്നും അതിനെ ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. ശ്രമം കൈക്കൊണ്ടിട്ടോട് ചെയ്തു പ്രതിജ്ഞാസാരമുണ്ടാത്തതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സീമപ്പെരുമ്പായ ശ്രീരാമനെ രാജാവാക്കി അഭിഷേകം ചെയ്തിട്ടെന്നതിനും കാര്യം ഒന്നായി ചർച്ചിക്കുകയും ഈ രണ്ടും ഒരാളാൽ നടത്തപ്പെടേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ ഭരണമെന്നവൻ പ്രവൃത്തിച്ചതെന്താണ്? അത് ഇവിടെ സ്മരണീയവുമാണല്ലോ. ‘ധർമ്മിയുടെ അംഗം വിനും പിഴക്കുതെ നടന്നിട്ടുള്ളവർ പലതന്നെയാണെന്നുള്ളതിന്നു പല ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണാം.’ അതുകൊണ്ട് എല്ലാ കാര്യത്തിലും മനുഷ്യർ സ്വധർമ്മത്തെ സാധാരണിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സ്വയമ്നാനുജ്ഞാനത്താലാണ് മനുഷ്യരുടെ അജ്ഞാനം നീങ്ങി അവർക്ക് സുജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നത്. പതിവുതായ ഒരു മയത്തിലെ ഉൾഗതത്തിനിന്നു രക്ഷിച്ചു വേടനെ അവർ ശുപിച്ചു ബ്രഹ്മാശേഷനാക്കിയത് അധർമ്മമാണെന്ന് ഒരു പക്ഷെ ചിലർ വിചാരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ രക്ഷിച്ചു വരുന്ന ദ്രോഹിച്ചത് ആണ് അധർമ്മമെന്നായിരിക്കാം അവരുടെ യുക്തി. പാതിവ്രത്യം ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഉത്തമധർമ്മമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദേശസാദർശി കിരാതനെ ശുപിച്ചു ദുസ്തമാക്കിയത് അവളുടെ സ്വയമ്നപരിപാലനത്തിനാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടതല്ലവെന്നും മറ്റൊരു പക്ഷമുണ്ട്.

നിയമമോചരണപരമായണനായുടെ പ്രവൃത്തിക്കു പ്രായേണ ശക്തിയും ഫലവും കൂടിയിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അബലയും അഗതിയുമായിരുന്ന ദൈമിക്ക് അല്ലെങ്കിൽ ആ വ്യാധനെ ശുപിച്ചു ജ്ഞാനമാക്കുവാൻ ഒരിക്കലും കഴിയുന്നതല്ല. വാസ്തവത്തിൽ സ്വയമ്നദ്രോഹികളാകുന്നു കേവലം ധന്യപദത്തിന് അർഹർ. സ്വയമ്നദ്രോഹികളെ വീട്ടുകാരും നാട്ടുകാരുംകൂടി വെടിയും. ഒരു കഡംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് ആ തറവാട്ടിലെ കാരണവരുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. ആയാൾ അതു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ആയാളുടെ ധർമ്മത്തിന്നു ഭംഗമായി. ഇതുനിമിത്തം കഡംബക്കാക്ക് ആയാളോടു പ്രീതിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്തായാലും, അനന്തരവർ ആയാളെ കൊടുക്കുന്നസ്ഥനാക്കുകയും ചെയ്യും. തന്നിമിത്തം ആയാൾക്കുള്ള ബഹുമാനം ഹൃസ്വമായി തീരുകയും ചെയ്യും. സ്വയമ്നങ്ങളെ പരാജിച്ചു നടക്കുന്നവരുടെ ദ്രവിപ്പുണ്ണ് ഇപ്രകാരമായിരിക്കും.

അവരവരുടെ നാടികൾ അഭിരുചിക്കും ഉത്കൃഷ്ടത്തിനും മനുഷ്യർ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യരുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. എന്നാൽ ഒരുത്തർ പഠിച്ചു ഉന്നതാവസ്ഥയിൽ വന്നവെന്ന് വിചാരിക്കുക. മനനന്തരം ആയാൾതന്നെ പണം ചിലവു

ചെയ്തു പഠിപ്പിച്ചു. ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കാനാക്കിയ കവചംബക്കു
രുകേയും സ്വന്തനാടിനേറയും നാട്ടുകാരുകേയും ക്ഷേമത്തിന്നും
തുണത്തിന്നുമായി യത്നിക്കാതിരിക്കുകയാ കവചംബക്കാരെയൊ
നാട്ടുകാരെയൊ ഉപദ്രവിക്കുകയാ മറ്റെന്താ ചെയ്യുന്നതായാൽ
അത് ആയാളുടെ ധർമ്മത്തിന്നു വിഘാതമാകുന്നു. ഇതുമൂലം
നാട്ടുകാക്കും ആയാളിൽ ബാഹുമാനമുണ്ടാകുന്നില്ല. എന്നുമാത്ര
മല്ല, അത് ആയാളുടെ പേരിൽ അവർക്ക് ഒരു ശത്രുതയായും
പരിണമിക്കുന്നു. “വലിയവന്റെ മാനം എളിയവന്റെ എ
ളിയിൽ” എന്നുള്ള പഴമൊഴി മനഃശ്ശർ സദാഹൃദി കരുതി ന
ടക്കേണ്ടതാകുന്നു. “പഴംകൊല്ലിച്ച് പെനിക്കുണ്ടായിൽ പാലു
കയ്യും” എന്നല്ല പെരുമാണികന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ആ
വ്യാപാർഷ്ണായിട്ടുള്ള സ്വർഗ്ഗങ്ങളും അവരുടെ സ്വധർമ്മാച
രണനിഷ്ഠയൊന്നിനാൽ മാത്രമാണെന്നു പ്രമാണങ്ങളാൽ അ
റിയേണ്ടതല്ലൊ.

സ്വധർമ്മത്തിൽ താല്പര്യവും ത്രാസമുള്ളവരുടെ ഏതെ
ളുമിതിൽ കാശപോഷാദികളാകുന്ന മീതരവിത്തുകൾ അങ്കുരി
ക്കുന്നതല്ല. കാമശ്രോധാദികളുടെ വിമുന്തിലമായ മനസ്സുള്ള
വർക്കു മുക്തിക്ക് ആസ്സമമായ ആത്മമനോനം അങ്ങാടി കര
ണോ പരിമയണോ എന്നുകൂടി അറിയുക അസാധ്യമാകുന്നു.
അതുചൊണ്ടു മനഃശ്ശരുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ സ്വധർമ്മസംര
ക്ഷണത്തിൽ തല്പരനായി യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചാലേ സജീ
വനായിരിക്കുന്ന കാലത്തിലും ചരമഗതിക്കുശേഷവും അവരു
ടെ കർമ്മഫലപ്രാപ്തിയുണ്ടാകയുള്ളുവെന്നു കരുതി എല്ലാവരും
അവരവരുടെ പൂർവ്വത്തികൾ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൨.

ക്ഷാണി.

‘ഘോരമണ്ഡിതനായാത്മപ്രിയയൊടുമനസ്സു-

ന്മാരെട്ടം കാലമൊന്ന-

ല്ലീമാനാണ്ടാർസിപ്പിച്ചു, വിഷമനകൃതം

പീഡയെല്ലാംസഹിപ്പിച്ചു,

ഓരോജ്ഞാതവാസത്തെല്ലാമവിടെയൊ-

ല്ലിപ്പിച്ചു, ധർമ്മമെന്തൊ-

ധീരാശ്രുതം; ക്ഷാണിജ്ഞേണവരുടെ ചരിതം

പ്രത്യേകം സൂത്രമല്ലോ.’

ക്ഷാണി എന്നത് ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ‘ക്ഷാണി’, ‘ക്ഷമ’ എന്നീ പദങ്ങൾ ബ്രഹ്മണമാത്രയിൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായി തോന്നാമെങ്കിലും, അവയുടെ അർത്ഥവും ഉല്പത്തിസ്ഥാനവും ഒന്നതന്നെയാണ്. ഇവ രണ്ടും ‘ക്ഷമ’ എന്ന മൂലാക്ഷരക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തന്നെയാണ് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആത്മോദ്ദേശ്യകൃത്യങ്ങളുടെ പഠിപ്പോ പരിചയമോ ഇല്ലാത്തവർക്കു ഭേദത്തിന്റേറയോ ഭേദിച്ചുകേടയോ ബാഹ്യാത്മകരപോഷണവിഷയത്തിൽ താക്കോറ്റിച്ചുണ്ടാകുന്നതല്ല. ശരീരമോഘോഷമോമിച്ഛാമോ ഐഹികപാശാതികഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ഈ ഗുണസാമ്യം ക്ഷമ അത്രാണമേ അനുഭവിക്കുന്നതിനാൽ ജീവിതസുഖകാംക്ഷികൾ ക്ഷമാശീലന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ക്രോധാധമത്തിൽ മനസ്സെ സാദരസമായി ഭാവാനുപ്രവൃത്തിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ, അതു ഭോഷപ്രദമാകയാൽ സ്വാഭാമാണസം മറ്റും അവരുടെ മനസ്സു

ക്ഷിയോട് ഉപദേശിച്ച് ആ ഉദ്ദിഷ്ടോദ്യമപ്രാരംഭത്തിൽനിന്നു വിമുക്തിക്കുവാൻ യാതൊന്നാണു നിർബന്ധിക്കുന്നത് അതാകുന്നു ഷമ. മനുഷ്യരുടെ മനസ്സ് പലവിധമായ വികാരധാരണങ്ങളുടെ വിളനിലമാകുന്നു. നല്ല ധാരണകൾ സമുദിച്ചായി വിളയുന്ന നിലം കൈവശം വെക്കേണ്ടതും ആ നിലയ്ക്കു ദോഷം വരാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. ചീത്ത വിത്തുകൾ വിളയുന്ന സ്ഥലം വിപ്ലവത്തെ നന്നാക്കുവാൻ യാതൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഫലമില്ലല്ലോ. അതു നല്ല വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വികാരങ്ങൾക്കിരുപ്പാൻ ഏതെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കൈകളും ദൃഢീകാരങ്ങളെ അകറ്റുകയും വേണം. ഇതിനു ക്ഷമസ്വഭാവത്തെ മരവിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയില്ല. എന്നാൽ മനോവികാരങ്ങൾക്കു പ്രായേണ സുസ്ഥിരതയുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഓരോ സമയങ്ങളിൽ ഓരോ കാൽക്കാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇവയുടെ പരിണാമാവസ്ഥയും മറ്റും പലപ്രകാരമേണ പ്രശോഭിക്കുന്നതാണല്ലോ വാസ്തവത്തിൽ നാടകരംഗത്തിലെ നടന്മാരെപ്പോലെ മനോവികാരവേഷക്കാർ ഏതെങ്കിലുംഗത്തിൽ പദ്ധതിയത്തിൽ അഭിനയിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യർ പരസ്പരപരസ്യങ്ങൾ അവരുടെ ഏറ്റവും വ്യാപാരങ്ങളിലുണ്ടാകാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടു സന്തോഷസന്താപങ്ങളും സഹജങ്ങളാണല്ലോ. സന്താപമുദായ അവിതസംഗതികളിൽ, മനുഷ്യർ കോപിഷ്ടന്മാരായിത്തീർന്നു കുതിനവാക്കുകൾ പറയുന്നതും നീലകണ്ഠങ്ങളെ ചൊല്ലുന്നതും കാണുമ്പോഴും കേൾക്കുമ്പോഴും ആർക്കാണ് വെറുപ്പു തോന്നാത്തത്? കോപം എല്ലാവർക്കും ഉള്ളതായി കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതു മനുഷ്യരുടെ കൂട്ടപ്പിറവിയാണോയെന്നു പലർക്കും സന്ദേഹമുണ്ടാകാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ അത് തെറ്റായും അങ്ങിനെയല്ല. ക്രോധം മുഖം സാഹസകർമ്മങ്ങളോ കീഴ്പ്പാൻ സംഗതിവരുന്ന

ഇതുകൊണ്ട് അതുണ്ടാകുമ്പോൾ അത്ഭുതം മനസ്സിനെ മറെറാ
ന്നിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കുവാൻ ക്ഷമയുണ്ടു സാധിക്കുകയുള്ളു. അ
പ്പോൾ അത് അവശ്യം നടത്തേണ്ടവ്യവസ്ഥകളാകുന്നു. അഗതികളാ
യ മാലിന്യങ്ങൾ സമീകരിക്കുക എന്ന ഇരുപതുവർഷത്തെക്കൊണ്ടു
നിശ്ശേഷം ക്ഷാമനശ്ചെയ്തു മനുഷ്യാക്ഷിപാകുന്ന മണിപ്പൂർ
ത്തെ ഏറ്റുമാനൂർ സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇത് അമിതാൽ ക
ഴിയുന്ന കാലമല്ല. ഉത്സാഹമെന്നാകാതെ നിമന്തരം യത്നി
ച്ചാൽ മാത്രമേ അതു കാവ്യമെന്ന സുസാധ്യമാകയുള്ളു. അത്യാ
യകർമ്മങ്ങളിൽ മനുഷ്യാക്ഷി പ്രവേശിക്കാതെ നിയന്ത്രണം ചെ
യ്ക്കുന്നതിനും, ധർമ്മചാരങ്ങളിൽ മനുഷ്യവേഷമുണ്ടാക്കുന്നതിനും
ക്ഷാമി തന്നെയാണു് നേതൃത്വമേകേണ്ടതു്. അനീതിക
ളിൽ മനുഷ്യവേഷമുള്ളവൻ ക്രോധിയും ധർമ്മാഗ്നികളിൽകൂ
ടി ചരിക്കുന്നവൻ ക്ഷമാശീലനാകുന്നു.

എന്നാൽ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളിൽ അസന്തുഷ്ടിയും അ
സംതൃപ്തിയും ഇഷ്ടകാര്യപ്രാപ്തികളിൽ പ്രഹർഷവും മനസ്സെപ്പ
രവും ഉണ്ടാകുന്നതു നമുക്കനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. അമിതത്തി
നോ അതൃപ്തിക്കോ കാരണഭൂതമായ വല്ല സംഗതികളുമുണ്ടാ
കുമ്പോൾ ആ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ മിക്ക ആളുകളും കോപാ
ക്രാന്തന്മാരായി ക്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായും
അർത്ഥപരവകരങ്ങളായും ഉള്ള ഓരോ നിഷ്പക്ഷകർമ്മങ്ങളെ അ
നുഷ്ഠിക്കുന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ലേ? എന്തെന്നിലും ഒരു കാണ
കയോ കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ അവയെക്കുറിച്ച് ആക
സ്മികമായി രെളിപ്രായം പറയരുത്. അക്ഷമന്മാരേക്കു ഇങ്ങിനെ
ചെയ്യാൻ തോന്നുകയുള്ളു. ഇവരെയാണല്ലോ സാധസികളെ
ന്നു പറയുന്നത്. ഈ കൂട്ടക്കു യാതൊന്നിടേറയും ഇണാഇണ
വിവേചനത്തിന്നു വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടാകുന്നതുമല്ല.

ക്ഷമയെ മനുഷ്യരുടെ ശക്തിയായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

“ക്ഷമാബലമേകതാനാം ശക്താനാംപ്രാപ്തംക്ഷമാ”, എന്നുണ്ടല്ലോ. ശക്തൻ അർത്ഥമായി ഭവിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അനന്തമായും അവനെ നിശ്ചയം എന്നുപോലെ വേർപെടാതിരിക്കും. അവനെ സൽക്ഷിത്തിസയാലുമോ സുഖസന്യാപ്തിയോ അസാധ്യം തന്നെ. ‘ഹരിഷ്വരൻ’, ‘ചന്ദ്രമതി’ എന്നീ ദേവതിമാർ അപരിമിതമായ കഷ്ടനഷ്ടാഭിഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടും ക്ഷമാവലംബിതരായിരുന്നതിനാൽ ‘പിന്നീട്’ അവരുടെ ഭക്തയസ്സും മറ്റും വലിച്ചെടുത്തു. ഇങ്ങനെ അവർ സൂര്യൻമാരല്ലോ. ഈ ലോകത്തിലുള്ള ദേഷ്ടാർ ഭൂമിദേവിക്ക് അസാധ്യങ്ങളായ അസംഖ്യം ദേഷ്ടകളുടെ ചെയ്യുന്നില്ലേ? അവയെല്ലാം സന്ദർശനം ചെയ്തതുകൊണ്ടല്ല അവർ നമ്മളെപ്പോലും മറ്റും വലിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടാകുന്നത്? ഇതുവലമാകുന്നു ഭൂമിദേവിക്ക് ‘ക്ഷമാ’ എന്ന പരമാർത്ഥമായിട്ടുള്ളത്.

ക്ഷമയ്ക്കും ചെയ്യേണ്ടതിനും പാശ്ചാത്യരായുണ്ടാകണം. ചെയ്യേണ്ടതാണ് ക്ഷമയും ക്ഷമാനിയമാൽ ചെയ്യുവാനും വേണ്ടുന്നതാണ്. പക്ഷെ ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ടാകുന്ന ക്ഷമാഭിപ്രായം വേഗത്തിലും, ക്ഷമനിമിത്തമുള്ള ചെയ്യേണ്ടിപ്പോൾ സാധാരണത്തിലും ആണുണ്ടാകുന്നത്. സമീപത്തുള്ള ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ടാകുന്ന ക്ഷമാഭിപ്രായത്തിൽ അനാവശ്യമായും പരസ്പരത്തിനായി ചില താൽപ്പര്യങ്ങളിൽ ക്ഷമയെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കേണ്ടിവരും. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനിമാനും നിജപാഠങ്ങളെ പഠിക്കാതെ പാഠശാലയിലേക്കു വരികയും പല സ്നേഹമന്ത്രം കാണിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉപാദ്ധ്യായന്മാർ പാശ്ചാത്യരായി ക്ഷമാഭിപ്രായമാക്കിത്തന്നാലും അവർക്ക് ആ സന്ദർഭത്തിൽ അവരുടെ പ്രശ്നം ഒന്നു മാറ്റംവന്നിരിക്കുന്നില്ല. അത് അവിടെ ആവശ്യമാണല്ലോ. ഇതുപോലെ തന്നെ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളിലും അക്ഷമ ആവശ്യമായി വരും.

“ക്ഷമാശക്തനായിത്തീരുകയും ചെയ്തിനാമേവദൃഷ്ടം.”
 എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ മൺ പ്രസ്താവിച്ചതനുസരിച്ചു കാൽ
 കാരണങ്ങളുടെ ഗതിയുമാലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

“തേജഃക്ഷമാവാക്തൈകാന്തഃ
 കാലജ്ഞാസ്യമഹീപതഃ
 കൈകമോജഃപ്രസാദോവാ

കസമാവദിദീകവേ” — എന്നാണ് മാലകവി പ
 രഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

എങ്കിലും, “സുഖഭുജങ്ങളിൽനിന്നുംകൈകളോടേ,” എന്ന
 ഉള്ളുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ ജീവിതം സുഖഭുജാശ്രയസ്ഥമകളുടെ
 അനുഭവസ്ഥാനമാകയാൽ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും
 മനുഷ്യാനുപദേയ വികാരഭേദങ്ങളുത്പന്നമാകുമെന്നും, ആ വക ഭേ
 ദങ്ങൾ കൂടാതിരിപ്പാൻ ക്ഷാന്തി അത്യാവശ്യമാണെന്നും, അ
 ങ്ങിനെക്കല്പത്തിൽ ജീവസന്ധാരണഫലം മലിനപ്പെടുമെന്നും
 എല്ലാവരും സദാ ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൨

ആത്മസംയമനം.

‘ആത്മാഭ്യുക്തകൃത്യമൊക്കെയറിയുംമന്ത്രികണാൽതിക്കത-
 ന്നാത്താവുമുവക്കേമിച്ഛവഴിയെക്കണാൽസ്സകൃത്യങ്ങളിൽ
 നന്നാവാതിടുത്തസംയമനമാർന്നെന്നുതച്ചൊന്നാ-
 ന്നാത്തതൊന്നധനത്തിന്നുവന്നതൊന്നു മൂപ്പിയതാതഗ്രാമൻ.’

മനുഷ്യാനെ ദുഷ്ടികാരങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ പെടുത്താ
 കെ സദവിഷയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു് അതിൽനിന്നു തെറ്റി
 പ്രാമാന്യം കീഴടക്കി നിവൃത്തി നിർത്തുന്നതിന്നാണ് ആത്മ

സംയമനമെന്നോ ആത്മനിയന്ത്രണമെന്നോ പറയപ്പെടുന്ന
ത്. 'ആത്മ' എന്ന പദത്തിന്നു പല അർത്ഥങ്ങളെ നിർവ്വചി
ക്കുന്നതെങ്കിലും, ഇവിടെ അതിന്നു 'മനസ്സ്' എന്നർത്ഥം നിശ്ചി
തമുണ്ടെന്നാണ്. 'സംയമനത്തിന്നു' സമ്യക്ഭാവാവസ്ഥ (വ
ഴിപോലെ) അടുക്കൽ എന്നാകുന്നു അർത്ഥം. 'യമ' എന്ന
ധാതുവിൽനിന്നാണ് 'യമനം' എന്ന പദമുണ്ടായത്.

ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നു സാധിക്കുന്നവനല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ
അയാളെ ഒരിക്കലും ശക്തമാക്കയില്ല. അവനവന്റെ ഇണക്ക
ങ്ങളെ വിശദവിചിത്രമായി സർവ്വതരങ്ങളെ അംശീകരിക്കുക
യും ഭക്തിതരങ്ങളെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ശക്തിവന്നാൽ അ
വനവനെ അറിയാറാകുന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. എ
ന്നാൽ ആത്മനിയന്ത്രണത്താൽ കീഴടക്കി ഒരിക്കലുമായ പ
ല സംഗതികളുണ്ട്.

കാമക്രോധാദികളുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം മനുഷ്യരുടെ ഹൃ
ദയമാകുന്നു. ഇവ കാമ-ഋ-പദോപനിന്നു സഹജങ്ങളും മനു
ഷ്യരെ അപകടപാതയിൽ തള്ളിവിടുന്നവയുമാകുന്നു. ഈ
ഭക്തിതരങ്ങളുടെ ശല്യത്തിൽനിന്നു മനസ്സിനെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ ത്രാ
ണിഷ്ടമുഖനെ മാത്രമേ സ്വദേശനാശീവരെന്നു പറയാൻ പാ
ടുള്ളൂ. അധർമ്മങ്ങളുടെ അപാഹിതമാർദ്ദവങ്ങളും സമാധാന
സർവ്വതൃപ്തിയുടെ അപരിചിതമായ സർവ്വമണ്ഡലം തിരി
ച്ചറിവാൻ മനുഷ്യർ അശക്തരായി ഭവിക്കുന്നത് ആത്മഭരണ
ശക്തിയില്ലായ്മയാകുന്നു. പക്ഷെ പണ്ഡിതസമുദായത്തിലും
ആയോധനസമേതസ്ഥാനങ്ങളിലും വെച്ചു കൊണ്ടിരുന്നാൽ മ
ണ്ഡലമാത്രം അവരവരുടെ ശാസ്ത്രപരമേശ്വരശാസ്ത്രാഭ്യാസ
ബലവും നൈപുണ്യവും പ്രകടിപ്പിച്ച യഥാശക്തി മാർഗ്ഗങ്ങൾ
വെന്നു ജ്ഞപതാകകൾ നാട്ടിടുള്ള വിവിധ ഗുണപരമായണ
ർത്ഥവും, ഉദ്യോഗവും ഇങ്ങിനെത്തുള്ള നയാഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് അനുഭവ

അദ്ദേഹം നമുക്ക് അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. പക്ഷെ ആരും മനസ്സിൽ വിജയം പ്രാപിച്ചവരുടെ സംഖ്യ വിമർശകർ എണ്ണവാൻ പറ്റില്ലെങ്കിൽ ആദ്യം മടക്കിയ ആ വിമർശനം പരിശോധിച്ച പശ്ചാത്താപിപ്പിക്കണമെന്നായി വരുമോയെന്നു സംശയമാണ്. അനാഥി രാജ്യങ്ങളെ യുദ്ധം ചെയ്തു കീഴടക്കിയ ശീരമാരായ പല രാജാക്കന്മാരും ഭരണാധിപന്മാരും പണ്ടു ഇപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നതും ഉള്ളതും നാം കേട്ടറിയുന്നില്ലേ? എന്നാൽ കാമശ്രോധാദിവൈകികളെ അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഹരിശ്ചന്ദ്രരാജാവു, വൈശാമി, വിഭിഷ്ട എന്നിവർ അസംഖ്യം കഷ്ടാകിഷ്ടതകളാസ്പദിച്ചിട്ടും അവർ ചാപലംകൂടാതെ മോഹാദികളെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തു സ്വന്തം, ചാടിട്ടും മുതലായ സുധർമ്മങ്ങളെ പാലിച്ചതിനാൽ അവർ ഇന്നും ഭൂമിയിൽ സ്തോകസ്തോകമായി നിന്നു സമൂഹങ്ങളുടെ സ്തുതിക്കു ഭാജനങ്ങളായിരിക്കുന്നത് അവരുടെ സമയം ഭരണശക്തികൊണ്ടാണല്ലോ. പരാക്രമശാലികളെ ജനങ്ങൾ വെറുക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയുമല്ലാതെ അവരെ ആരും സ്തുതിച്ചു അഭ്യർത്ഥിച്ചതോ പ്രശംസിക്കുകയോ ഇല്ല.

മനസ്സിന്റാ ഭാവവും, അഭിമാനം, അകൃത്യങ്ങളിൽ വൈരാഗ്യം എന്നിത്യാദികളുണ്ടായിത്തന്നാലല്ലാതെ മനഃശുദ്ധി രാഗപ്രേക്ഷാദിവിപുലങ്ങളെ കീഴടക്കി ഭരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതിന്നു കായബലമോ ജ്ഞാനാധിക്യമോ മാതൃമുണ്ടാവാമെന്ന് വേദം കാ. ബുദ്ധിമു ശാസ്ത്രാദികളെക്കൊണ്ട് അല്ലാത്തതായി ശക്തി നൽകി ചിത്തം പരിചയിച്ചിട്ടു സ്വാധീനപ്പെടുത്തണമെന്നും. ആത്മഭരണത്തിന് ആനുകൂല്യമാരും പാർശ്വകൂല്യമായും നില്ക്കുന്നതു ചിന്തതന്നെയാണ്. സന്ധാർത്ഥങ്ങളിൽ ആരോപ്യന കെല്പുസ്ഥാനം ആത്മഭരണത്തിൽ തന്നിക്കാകട്ടെ അന്യനാകട്ടെ ദോഷസംഭവങ്ങൾക്കിടവരുത്തുന്ന ദുഷ്ടിയാരുണ്ടാകുന്ന

തല്ല. ഒരു പക്ഷെ ഉണ്ടായാൽതന്നെയും അതു വേഗത്തിന്നി
ല്ലെന്നുതല്ല. സൽഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരും, വിദ്വൽക്കുതിയുടെ
പ്രയോഗങ്ങളാലും മറ്റും പല നൂതനവസ്തുക്കളെ കണ്ടുപിടി
ച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിശാലികളും ലോകത്തിൽ പലരുമുണ്ടായിരുന്ന
തും ഉള്ളതും നമ്മളറിയില്ലേ? അവർ സൂര്യൻമാരെന്നെങ്കി
ലും ആത്മസംയമികളായി കാണുന്നില്ലല്ലോ. അദ്ധ്വാനപ
ഥിമുഖങ്ങളാൽ പരോപകാരാത്മം പല വിശേഷവിദ്യകളെ
കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ബുദ്ധിമന്മാർക്കുകൂടി ഇത് അത്ര സുസാദ്ധ്യ
മല്ലെന്നറിയുന്ന സ്ഥിതിക്കു സാധാരണന്മാർക്ക് ഏകദൃഷ്ടിയിൽ
ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന്നു സാധിക്കുന്ന കാര്യം സംശയമാണ്.
അതുകൊണ്ടു “മെല്ലെപ്പിന്നാൽ മുളയും തിന്നാം” എന്നു പര
ഞ്ചമപാലെ ആത്മസംയമനാത്മം ബാല്യം മുതൽതന്നെ പ്ര
യത്നിച്ചു സാധിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തന്നെത്താനേ ദിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്കല്ലാതെ അന്യരെ
ദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മനഃപ്രകല്പാവരം പരസ്പരം ദി
ക്കേണമെന്നാണ് ഈശ്വരന്റെ ഉദ്ദേശം. മന്ദാവിന്നു മായു
രേയും സന്താനങ്ങളേയും ദാർപ്പ്യമുക്തരാവിനേയും സന്താനങ്ങ
ളേയും മിത്രാദികളേയും കവ്യംബശാരേയും ദിക്കാതെ കഴിയു
ന്നതല്ലല്ലോ. ആത്മഭരണശക്തിയില്ലായ്മയാലാണ് അന്തഃ
ഹിതത്തിന്നും ആക്ഷേപാവമാനങ്ങൾക്കും വ്യസനത്തിന്നും സാ
ധാരണയായി മനഃപ്രയത്നം സംഗതി വരുന്നത്. അമിതഭോജന
പ്രീതി, ഇഴപ്പു, അഹങ്കാരം, പരദൂഷണം, ക്രോധം എന്നിത്യാ
ദികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ മനഃപ്രയത്നം ദോഷം
സംഭവിക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ അവയെ പരിമർശിച്ചില്ലെ
ങ്കിൽ സുഖജീവിതം അസാദ്ധ്യം തന്നെ. ആത്മസംയമികൾ
ക്ക് ഈ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെ അമർത്തി നിന്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.
അതിനാൽ ഏല്പാവരം ആദ്യമായി ഏകമെന്തെയാണ് സം

സ്തരിക്കേണ്ടത്. കായികപരിഷ്കാരം കാഴ്ചയ്ക്കുമാത്രമെ പ്രശോ
ധിക്കരുള്ളൂ. “പുത്തൻ പരിഷ്കൃതി വെറുംചിലവിന്നു കൊള്ളാം”,
എന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഈ ഭൂമിയിൽ സർ
പ്രജകളും ദുഷ്ടജകളുമുണ്ട്. അവർ പലേ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്
ത്തുന്നതുണ്ട്. ഈ സംഗതി നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ.
ഇതുപോലെ മനസ്സാകുന്ന ഭൂമിയിൽ മനസ്സാക്കിയാകുന്ന രാജാ
വും, ഈശ്വരഭക്തി, സമീപ, പിതൃഭക്തി, ഗുരുഭക്തി, സത്യം,
മാതൃഭക്തി, ക്ഷമ, ധർമ്മഗുണ, പ്രാണിസ്തേയം മുതലായ സ
മഗ്നങ്ങളും രാഗദോഷാധികളായ ദുഷ്ടനങ്ങളും വസിക്കുന്നു
ണ്ട്; പല പ്രവൃത്തികളും നടത്തുന്നതുണ്ട്. ദുഷ്ടജകളിൽനി
ന്നാണല്ലോ രാജാക്കന്മാർ പ്രായേണ പല അസഹ്യതകളും
തേരിടുന്നത്. എന്നാൽ ഇവരുടെ മുഖ്യ അമേയങ്ങളെന്ന ഭാ
വമാഹിതം രാജകാല്യവിധായകനായ ആ രാജ്യത്തിലെ സ
മീപന്റെ ധർമ്മമാകുന്നു. അതുപോലെ ബുദ്ധിയാകുന്ന അ
മാത്യന്റെ മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു കാമക്രാധാദി വൈരീകളെ
പരിബന്ധിച്ചു മനസ്സാക്കിയാകുന്ന അമാത്യനെയും സർപ്രജക
ളേയും അവനും ചെല്ലേണ്ടത് ആ മന്ത്രിയുടേയും പുറത്താണു
ല്ലോ. ഇതിന്ന് ആത്മമനശക്തിയില്ലാത്തവർക്ക് സാധിക്കുന്ന
തല്ല.

മനുഷ്യർക്ക് സാധാരണയായി പ്രതാപൈശ്വര്യാധികാരാ
ലുപസ്മരകളിൽ പ്രാമോദമുള്ളവരായിക്കാണുനന്മിതിക്കും, ക
ലിധർമ്മമാലാഘിക്കുന്നതായാലും അസംഭാവ്യമായി കരുതാവു
ന്ന ഒരു സംഗതി പ്രത്യക്ഷാനുഭവമായി വരുന്നതായാൽ അ
തിനെ വിലവെണ്ണാതിരിപ്പാൻ ത്വായതില്ലല്ലോ. അതിനാൽ
ഇഹപരങ്ങളിലെ സുഖാനുഭോഗത്തിന് ആസ്സമമായ ആത്മ
സംയമനശക്തി ഉണ്ടാക്കുവാൻ എല്ലാവരും നിരന്തരം പ്രയ
ത്നിച്ചു പരിശീലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൩.

കുഞ്ഞിങ്ങട്ടൻ തമ്പുരാൻ.

'കണ്ടാൽ തൂമ്പുചുരുണ്ടുനീണ്ടമുടിയും,
വിസ്താരമാം ഫാലവും,
നീണ്ടാഴുംഗിയെഴുന്ന മുക്കു, നെടുന്താ
നേതൃക്കൾ, കോതുമ്പുതും,
മെന്താം വെണ്മണിയ മൃഗനന്ദപറയാൻ
പാകത്തിലക്ഷമയും
പൂണ്ടാകോമമു'കഞ്ഞുവ്രുപ'ഗുരുവെൻ
വില്ലാക്കൾ തീർത്തിടണം.'

ചരിത്രസംബന്ധമായി പരങ്ങതന്ന പ്രസിദ്ധി പ്രാപി
ച്ചിട്ടുള്ള ഒരു രാജ്യമാണ് കോടിഖിംഗപുരം അല്ലെങ്കിൽ കൊ
ടുങ്ങല്ലൂർ. ചെമ്മോക്കന്മാർ രാജ്യഭരണം ചെയ്തിരുന്ന കാലത്തു
കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. എല്ലാ
ചെമ്മോക്കന്മാരുടെയും വാസസ്ഥാനം അവിടെ ഉത്തമമായപ
ട്ടണത്തിലായിരുന്നു. അക്കാലത്തും അതിനുശേഷം ഏതാനും
കാലങ്ങളിലും തൃക്കണാമതിലകം ഗ്രാമവും അവിടുത്തെ നാട്ടു
വാഴികളും ജനങ്ങളും കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാധികാരികളുടെ കീഴി
ലായിരുന്നു. ഇതന്താതം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും ആദ്യമാ
യി മലയാളത്തിൽ വന്നിറങ്ങി താമസിച്ചതുകൊണ്ടിതും കൊ
ടുങ്ങല്ലൂരിലാണ്. ഇറമുഖം, വ്യാപാരം, സൈന്യസങ്കേതം മ
തലായവയാൽ ഈ രാജ്യം പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഒന്നാം കിടയിൽ
ചേർക്കപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ഈ സ്ഥ
ലത്തിന്റെ മഹാത്മ്യത്തിന്നു പ്രസിദ്ധിക്കും തക്ക വിശ്വങ്ങളാ
ണല്ലോ.

എല്ലാകൊണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസം ഇതുകൊണ്ടിവിടെപ്പോലും തടയാൻ അധികാരമുള്ള പദ്ധതിമാർഗ്ഗം ഉണ്ടെന്നായിരുന്നു ആദ്യം. ഈ തീരുമാനം അംഗീകരിച്ചത്. ഈ തീരുമാനത്തിൽ പുത്തൻ കോളേജുകൾ, ചിറയ്ക്കൽ കോളേജുകൾ എന്നീ രണ്ടു കോളേജുകളുണ്ട്. ഇതിൽ പുത്തൻകോളേജുകളിൽ ചേർന്നു കൊണ്ടിരിക്കണം ഈ മഹാമന്ത്രി. ഇദ്ദേഹം ൧൯൦൦ - ൦൧ മാർച്ച് കുന്നിമാസം ൪ - ൨൦ ന് അദ്ധ്യക്ഷനായി നടന്നതിൽ തിരിഞ്ഞു വന്നതിൽ വിമർശനം ചെയ്ത സമയത്തു തന്നെ. തദ്ദേശസമിതിയിൽ അവിടുത്തെ ചിത്രം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു സാക്ഷ്യം നൽകിയ ആ കമ്മിറ്റി 'പ്രാജക്ട്' ആണ് എന്ന് ഒരു ഫലിതം പറഞ്ഞതായി കേൾക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു ഗ്രാമീണങ്ങളായ സ്വന്തം പാലക്കാട് തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കണം. കേരളത്തിൽ പാലക്കാട് തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കണം. വല്ലഭയെ വാസം വെച്ചു വെച്ചതിൽ ഫലപ്രസാദം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതായത് പലപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാമന്ത്രിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ വെള്ളത്തിൽ അപ്പോൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഈ തീരുമാനം വിമർശനം.

ഈ തീരുമാനം ബാല്യത്തിൽ പറയത്തക്ക അറിവുള്ള ഒരാളാണെന്നായിട്ടില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാർ 'രാമവർമ്മ' എന്നാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഈ തീരുമാനം കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതും ഫലപ്രസാദം പറയുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തതായിരുന്നു. തീരുമാനത്തിലെ പദ്ധതികളിലും മറ്റും അവിടുത്തെ മാതാപിതാക്കൾക്കുണ്ടായിരുന്ന കോളേജുകൾ എല്ലാവർക്കും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സഹജമായ മാതൃമയുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന് കവിതയുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് നാട്യവിദ്യകളിലാകുന്നു അധികമായ സാമർത്ഥ്യമുള്ളത്. സംസ്കൃതത്തിലും വ്യക്തമായി ഇല്ലെന്നില്ല.

അകൃതിയിൽ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ കറിയ കാവുകുളോടു കൂടിയ കൃശാംഗനും, വൃദ്ധോമസ്തോടും, വൃഷസ്തസന്തോടും കൂടി ഇരുനിറത്തിലുള്ള ഒരാളാകുന്നു. വാമനരൂപം കല്പിക്കുന്നതു യുക്തമല്ലെങ്കിലും ഉയരം കുറവാണെന്നു പറയാതെ കഴിക്കയില്ല. സാധാരണ മനുഷ്യക്കു വലത്തുകയ്ക്ക് എന്നുപോലെ അവിടുത്തെക്കു വാമോസ്തവും സ്വാധീനമാണ്.

ഈ മഹാൻ സ്വഭാവത്തിൽ ശാന്തനും, ഉദാരനും, സൗസന്ദം, സ്വകർമ്മാനുഷ്ഠാനനിഷ്ഠാത്മ്യനും, നിഷ്പക്ഷപാതിയും, ആശ്രിതപരായണനും, കരുണാഭാജനവും, സമബുദ്ധിയോടുകൂടിയ ഗംഭീരാശനനും ആണെന്നുള്ള വാസ്തവാവസ്ഥ അവിടുത്തോട് അടുത്തുപരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു വ്യക്തമായി അറിയാൻ കഴിയുമുള്ളൂ. തിരുമേനിക്കു കൃത്യനിഷ്ഠയിൽ സമ്പന്നനായ അദ്ദേഹം കുറവാണെന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ടാകാം. ബാല്യമുതൽതന്നെ തിരുമേനിക്കു താൻ ഒരു ഭാജകലിഭാജനനാണെന്നു മറ്റൊരാൾക്കു അർത്ഥമാകുമില്ല. ഭിന്നങ്ങളെ മണിപ്പിക്കുവാനുള്ള നയം അവിടുത്തെ കയ്യിൽനിന്നു പോയതെന്നുള്ളൂ. കട്ടി കാലത്തുതന്നെ ഇദ്ദേഹം പരോപകാരതന്ത്രനായിരുന്നു.

ഈ തിരുമേനിയെ അഞ്ചാം തിരുവയസ്സിൽ ഏഴുത്തിരുവെപ്പിച്ചു. അക്ഷരാദ്യാസം മുതലായ ചിലതെല്ലാം വളപ്പിൽ ഉണ്ണി ആശാന്റെ അടുക്കൽ കഴിച്ചതിനുശേഷം തിരുമനസ്സിലെ നേരെ അമ്മാമനും ഇപ്പോഴത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജസ്വരൂപത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ രാജാവുമായ വിപ്രാൻ വലിയ കഞ്ഞിരാമവർമ്മൻ തമ്പുരാൻ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ആ തിരുമനസ്സിലെ കീഴിൽ കാവ്യപാരം ആരംഭിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാക്കന്മാർ പണ്ടേതന്നെ വിദ്യയിൽ പ്രഖ്യാതി പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഉപന്യാസനായകൻ ബാല്യത്തിൽ പഠിപ്പിൽ അത്ര ശ്രദ്ധയുണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ല. ഓരോരോ ക്രീഡ

കളിലായിരുന്നു ഇദ്ദേഹം മനസ്സിനെ അധികമായി ചെലുത്തിയിരുന്നതെന്ന്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച രാജകുമാരന്മാർ ഉപനയനാനന്തരം അവിടത്തെ ഉത്രികുടുംബക്കാവിൽ ഒരു സംവത്സരം ഭജിക്കേണ്ടതെന്നു വളരെ പുരാതനമായി ഒരു നിശ്ചയമുണ്ട്. ഇതനുസരിച്ച് ഇദ്ദേഹത്തെ മാതാപിതാക്കളാലും മാതൃവന്മാരുമായി നിർബന്ധിച്ചു മുന്നുകൊല്ലം ഭജിപ്പിച്ചു. ഭജനാനന്തരം തിരുമനസ്സിലേക്കു പഠിപ്പിൽ അഭിജ്ഞാനം, ശ്രദ്ധയും, ആത്മോപനാശകൃതിയും അനിതരസാധാരണമായുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. തദ്ദേഹം കാവ്യനാടകാലങ്കാരാദികളേയും ക്ഷത്രിയർക്കുവേണ്ടുന്ന വൈദികവിഷയങ്ങളേയും മാതൃപാത്രമായ വിദ്വാൻ വലിയ കണ്ണങ്കുറുപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും, തർക്കശാസ്ത്രം 'മുത്തുവലി'വരെ വിദ്വാൻ കണ്ണങ്കുറുപ്പൻ തിരുമനസ്സിലേയും, ജ്യോതിഷത്തിൽ 'പഞ്ചബോധം'വരെ ശ്രീയചെയ്യവാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു മുത്തുശ്ശിയായ എട്ടയ്യൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കും ശിക്ഷയിൻ കീഴിലാണ് പഠിച്ചത്. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഈ തിരുമനസ്സിന്നും ശിഷ്യസമ്പ്രദായമായിത്തുടങ്ങി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർക്കു ശിഷ്യസമ്പ്രദായം പണ്ടുപണ്ടുള്ളതാണല്ലോ.

ബ്രാഹ്മണകാലത്തുതന്നെ കണ്ണങ്കുറുപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കവിത എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നിലും, അതൊന്നും അക്കാലത്തുതന്നെ പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ല. അവയിൽ ചിലവായ ഇപ്പോൾ ചിലർ ചില മാസികകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി അറിയാം. കവിതയുടെ അഭിപ്രായം ഇതിലും തിരുമനസ്സിലേക്കു ഒരു അമ്മാനം കവ്യസാഹസ്യമെന്നും വൈദ്യശാസ്ത്രസഹായമായ പെരിയ കൊച്ചുശ്ശി തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, ഭാഷാഭൂഷണപൊന്മണിയും

വെണ്മണി അച്ഛനും ആയ അച്ഛനും, മഹനമാണ് തിരുമേനിക്കു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്. കോഷയിൽ എന്നുപോലെ സംസ്കൃതത്തിലും ഇദ്ദേഹം വളരെ കവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തിരുമനസ്സിലെ കവിതാവിത്തിൽ ഭല്യം ഓരോ പതിയെങ്ങനെ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുമായിരിക്കും. എന്നാൽ കൃഷ്ണകുടാരേയും തക്കവും തരവും കാലവും നോക്കാതെ പട്ടുവിത്തുകളെ എവിടെയും വാരികോരിവിതച്ചു വിളവെടുത്തു കേരളസാഹിത്യപുഷ്പിപഥത്തിന് അപൂർവ്വശ്ലോകങ്ങൾ ശ്ലോകധാരണങ്ങളിൽ ചുരുക്കമായി ഓരോ മുറിയുണ്ടാക്കിത്തന്നാൽകൂടിയും സാഹിത്യമഞ്ജരാധികൾ അതു സാഹസികമായി ഗണിക്കാമാ എന്നു തോന്നിപ്പോയി. ആതായലും തിരുമനസ്സിലെ കൃതികളെല്ലാം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭൂലധനങ്ങളാണെന്ന് ഏവരും ഐക്യകണ്ഠേണ സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

കിളിപ്പാട്ട്, തുള്ളപ്പാട്ട് എന്നിവയുടെ സൃഷ്ടികർത്താക്കന്മാരായ തുഞ്ചത്ത് എഴുതെച്ചൻ, കടവർന്നാച്ചൻ എന്നീ കക്കാന്മാരെപ്പോലെ 'നല്ലഭാഷ'യുടെ മനകനാണ് ഇദ്ദേഹം. ശുദ്ധമലയാളത്തിൽ കവിതയെഴുതുകയെന്നതു സാധാരണ കവികൾക്ക് അത്ര സുകരമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'കവിഭാരതം' ആണ് തിരുമേനിയുടെ ആദ്യത്തെ കൃതി.

ഇദ്ദേഹം മലയാളകാലം ൧൦൬൩ കന്നി ൧൩-ാം നവംബർ ൧൦-ാം തീയതിയിൽ ജനിച്ചതായി കരുതപ്പെടുന്നു. കവിതാവേഗപരീക്ഷയിൽ ൧൭൦൦ ശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി അഞ്ച് അങ്കത്തിൽ 'സ്രമനകം' എന്ന നാടകം വെച്ചു മണിക്കൂറുകൊണ്ടും, തുലാം ൧൮-ാം നവംബർ ൧൦-ാം തീയതിയിൽ ൩൦൦ ശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി പത്ത് അങ്കത്തിൽ 'നല്ലചരിതം' എന്ന നാടകം പന്ത്രണ്ടു മണിക്കൂറുകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കി. ൧൦൬൭-ൽ തെക്കൻ കോട്ടയത്തുവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട മുതുകവിതാപരീക്ഷയിൽവെച്ച് ഈ തിരുമേനി ഭര

ബുദ്ധനിശ്ശൂരകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണ് 'ഗംഗാവതരണം' നാടകം. ഈ പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചത് ഇദ്ദേഹമാണ്. "നാടകാനന്ദകവിത്വം" എന്നുണ്ടെങ്കിലും കണ്ണടിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സ് കവിതാരംഭത്തിൽ തന്നെ നാടകരമ്യതാൻ ഇടങ്ങിയെന്നു് അറിയുമ്പോൾ അവിടുത്തെ വാസനാബലവും മറ്റും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

മംഗലം-ൽ ഒരിക്കൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ കുന്നിന്മേൽ കൊവിലകത്തുവെച്ച് ഇപ്പോൾ രാജ്യഭാരത്തിൽനിന്ന വിമുക്തനായി വിശ്രമിച്ചിരിക്കുന്ന ഗംഭീരാശ്വനരം സകലകലാവല്ലഭനുമായ മഹാമഹിമന്ത്രി സർ രാമവർമ്മ ജി. സി. എസ്സ്. ഐ. ജി. സി. ഐ. ഇ. കൊച്ചി മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും മറ്റു ചില മാന്യരായ നമ്പൂരിമാരുംകൂടി വെടിപറണതുംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതനായിരുന്ന ഈ കവിവർണ്ണനോടു മഹാരാജാവു "നമ്മളിപ്പോൾ ഇവിടെ സംസ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഉടൻ ഒരു പത്രികയ്ക്കായി കേൾക്കട്ടെ" എന്നു കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് ഈ കവിപ്രവീരൻ,

"വരമ്പാത്തടീടിനമാടരാജനമ്മളാൽ

താൻകൊല്ലമോരായിര-

ത്തെമ്പടത്താനിൽ വിശിഷ്ടനായ മകരം

പത്തൊത്ത നാലാഴിനേ

കുന്നത്തേക്കിടലത്തിലസ്സകൃതിയാം

കൽറാവു ദണ്ഡാലയം

കുന്നത്തുമ്മകൊടുക്കെയിൽപ്പണികഴി-

പ്പിച്ചിടീനാൻ കേശവൻ."

എന്ന ദണ്ഡാകം അഞ്ചുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കി ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കണ്ണടിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിനോടു 'സരസദ്രാഗധപിങ്കിരീടമണി' എന്നുള്ള പേരിന് അദ്ദേഹം

യുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഈ സംഗതിയും മതിയായ തെളിവ് ആണല്ലോ. ചുരുങ്ങിയ ജീവിതകാലത്തിനിടയിൽ തിരുമേനി പലതരത്തിലായി അനവധി കൃതികളുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിൽ മുഴുവനാക്കാതെയും അച്ചടിക്കാതെയും പലതുമുണ്ടെന്നാണ് അറിയുന്നത്. അറിവു കിട്ടിയേടത്തോളം അവിടുത്തെ കൃതികളുടെ വിവരങ്ങളെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു വായനക്കാർക്ക് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമല്ലോ.

‘കാവ്യങ്ങളായുള്ള കല്പിതകവിതകളിൽ’ കവിഭാരതം, ലക്ഷനാഗശതകം, മദിമാഗിയാത്ര, നല്ലഭാഷ, പാലുളളിചരിതം, ഫംസസന്ദേശം, തുപ്പക്കോലാമ്പി, മംഗളമാല, കേരളം (താമ്ര സൂത്രം)-ഇവ അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘അംബോപാദേശം’ ഇതുവരെ പുറത്തായിട്ടില്ല. ഇവയിൽ ‘ലക്ഷനാഗശതകം’ പരമമായ കാതോളത്തിൽ അച്യുതമേനോൻ മുതലായ ചില മാന്യകവികളോടു മത്സരിച്ചു രണ്ടു മണിത്തൂരകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്.

‘രൂപകങ്ങളിൽ’ ‘നളചരിതം’ നാടകം ഒഴികെ ‘സുതന്തകം, സന്താനഗോപാലം, ചന്ദ്രിക, വർണ്ണാശംഗം, ഗംഗാവതരണം, മാനവിക്രമവിജയം’ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അച്ചടികഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘മാന്താഞ്ചലവിജയം’ എന്ന ചരിത്രസംബന്ധമായ നാടകത്തിന്റെ നിർമ്മാണം മുഴുവനാക്കാൻ തിരുമേനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് കേൾക്കുന്നത്.

‘ഗാഥകളിൽ’ ‘ഭായാമാധവയോഗം വഞ്ചിപ്പാട്ട്’, ‘ഭാഷയാത്ര കഥകളി’, ‘കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതീ കുറത്തിപ്പാട്ട്’, ‘തായോത്സാകാഞ്ചലം തുള്ളൽ’ ഇവകളൊഴികെ, ‘ദോഷവിചാരം കിളിപ്പാട്ട്’, ‘വേട്ടക്കണ്ണാരുമകൻ പാറ’, ‘ചൊല്ലര ത്തിട്ടപ്പൻ പാറ’, ‘വയ്ക്കത്തപ്പൻ പാറ’, ‘ആത്മബോധം പാറ’ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലായിട്ടുണ്ട്.

‘ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളിൽ’ അച്ചടിക്കാതെ പലവടങ്ങളിലായി അസംഖ്യമുണ്ടെങ്കിലും, ‘ഒരു കരാർ, ശരസേതുബന്ധം, ക്രടൽമാണിക്യം, ലോണാലാപ്തം, കാസസ്’ മുതലായി പലതും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏഴേതുക്കളും വണ്ണനകളും ആയി എത്രയുണ്ടെന്നു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുക പ്രയാസമാണ്.

‘സംസ്കൃതകൃതികളിൽ’ ‘ജാസസ്ഥവധം’ ഒഴികെ ‘ആർച്ചാശതകം, സ്വയംവചമന്ത്രാക്ഷരമാല, കിരാനന്ദദ്രസ്തവം, ബുദ്ധവാഹനവിജയം, കിരാനാജ്ഞാനീയം, സുഭദ്രാഹരണം, ദശകമാലപരിതാ’ (ഏതാനും ഭാഗം) അച്ചടിച്ചു പുറത്തിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. തിരുമേനിയുടെ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പല ചിട്ടറക്കവിതകളും ‘സഹൃദയാ’ എന്ന സംസ്കൃതമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘തർജമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ’ ‘മഹാഭാരതം’ ആണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഇതുകൂടാതെ ‘ഗൗരോലാപ്തപരിതം, കോകിലസന്ദേശം, ഗുഹസന്ദേശം, കാഞ്ചനരീകമാസാരം, ചന്ദ്രികാപീഠി, ദൈതജ്യോനാടകം, ശാകന്തളംനാടകം, മൂഡാമണി, വിശ്വമോഹിണീ, ഭാഗവതം (പത്തുതസ്കന്ധാവരെ), ഹരിവംശം, ഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാനം’ എന്നിങ്ങനെയും അവിടുത്തെ ഭാഷാന്തരങ്ങളാണ്.

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിറപ്പാടെ് ഏണവാണി വശഗന്ധല്ലങ്കിലും ആ തിരുമേനി ‘ഹാംലെറ്റ്’ എന്ന ഇംഗ്ലീഷുനാടകത്തെ മലയാളത്തിൽ നാടകമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ സ്റ്റേജിക്കാരും ആംഗ്ലോഭാഷാഭിജ്ഞാനമായ ഒരു മാന്യൻ ഇംഗ്ലീഷു വായിച്ചു തിരുമേനിയെ അതിന്റെ സാരം മലയാളത്തിൽ ധരിപ്പിക്കുകയും അപ്പോൾതന്നെ അവിടുത്തെ മലയാളത്തിൽ നാടകമായി തർജമചെയ്യുമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ കവിപുംഗവൻ അന്ത്യരം ഈ ഇംഗ്ലീഷുനാടകത്തെ പരി

ഭാഷപ്പെടുത്തി പ്രഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതോർത്തോടും ഈ കലാകരന്റെ പ്രതിഭാപ്രഭാവത്തെപ്പറ്റി ആണ് അതിശയിക്കാത്തത്?

'ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ' ഒരു ഭാഷാപ്രാകരണത്തിൽ 'ക്രിയാകാണ്ഡം' മാത്രം തിരുമേനി എഴുതിട്ടുണ്ട്. ഇതിലെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ അവിടുത്തെ മാതൃലഭനായ വിചാർ വഴിയെ കണ്ടതിൽ മാമവർണ്ണനുമുതൽ മുതലായ ഒരു മഹാകാവ്യത്തെ വകയാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം രാജ്യഭരണത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായി ഇപ്പോൾ തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ വാണുളള സർ, മാമവർണ്ണനോടൊപ്പം തിരുമനസ്സിലെ സഹജനം ധീരനും കശാഗ്രബലിയും പണ്ഡിതശിരോമണിയുമായ ഇരിങ്ങാലക്കുട കോവിലകത്തു വെച്ചു തീർപ്പു കഴിയുന്നവരുടെ നിരുമനസ്സിലെ കല്പനപ്രകാരം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായിട്ടാണ് വിരചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അറിയുന്നു.

ഈ കവിവരൻ 'ശ്ലോകഭാരവും കർപ്പൻചികിത്സയും' കൂടി ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി അവിടുത്തെ കൃതികളായിട്ടുണ്ടെന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയുടെ വാസ്തവവിവരങ്ങൾ മുഴുവനും കിട്ടാത്തതാൽ അവയുടെ പേരുകളെ ഇവിടെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല.

ഈ മഹാശയന തർജ്ജിമയിൽ ഉള്ള പാടവും അനന്യസംഗമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മൂലകവിയുടെ ആശയം തീരെ വിടാതെയും ഒഴുക്ക്, അർത്ഥപുഷ്ടി, സൗന്ദര്യവും, അർത്ഥശബ്ദാലങ്കാരസാർവ്വം എന്നിവയ്ക്കി ഇന്നപൗഷ്ഠ്യത്തോടുകൂടി ഗീർവാണ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷയിൽ അതിർവശത്തിൽ ഭാഷകളുടേതെന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള തഴക്കവും പഴക്കവും ഒന്നെപ്പറ്റിയും അതിരുകൾക്കുതൊഴുത്തായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും വിസമ്മതമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ഉണ്ണു

ചൈതന്യമുള്ളതായിരുന്നു മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട 'മഹാഭാരതജലധിയിൽ' അതിമുഖ്യമായ ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന കഠിനതർപ്പാഠകളിൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞുനില്ക്കാനേയും, ഗണ്യനന്മയുള്ളതായ അദ്ധ്യാപകരെക്കൊട്ടുമാറിനാൽ അദ്ധ്യയനത്തിൽ ഒരു വല്ല ഭഗവദ്ഗീതാശ്വാസത്തിൽ ചെന്നുകൊണ്ടിരുന്നതും, മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടുതന്നെ തിരുമനിയുടെ ആയുതസ്സലിയാകുന്ന തീക്കപ്പലോടിച്ച് അതിനെ അനായാസേന കേരളത്തിൽ എത്തിച്ചു മലയാളികളുടെ ഓർമ്മാഴ്ചാപാഠാഭാസത്തിന് സംഗതി വരുത്തിയ ആ തിരുമനിയുടെ വിപുലഗുണഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ച് വല്ല പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും കെട്ടിച്ചുളച്ച് ഫലിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ മഹാഭാരതംകൾ ചന്തയിൽ അതീതമായ പാഠവുമുണ്ടെന്നു പ്രശ്നിച്ചിടവാൻ താഴെ പറയുന്ന രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ തെളിവുകളാണല്ലോ.

൧. "ഉത്തരകണ്ഠാഭാസമുദയകിര-
തല്ലാമുദയകിരമയം"

മുതലാമനമണിപതകിപ്പതുവരേ
മുട്ടിച്ചുതല്ലാത്ത
ബ്രഹ്മസംഗമമായതിന്റെപടിയിൽ
പുണ്യാനുഭവംപര-
ബ്രഹ്മകണ്ഠാഭാസമണിമകൻ
നന്മയെക്കണ്ടതാൻ.

൨. മട്ടോറംനീണ്ടമുക്കം,നെടിയമിഴികളും
ധീമതാമോട്ടവുംപൊൻ-
മട്ടേന്തുംമെഴുതിണങ്ങുന്നതിയും,മുതലും,
വീതിയേറുന്നമാറും

മുട്ടോളം നീണ്ടുകെവീശിനഖനനടയും,
 മറുമുട്ടേഴുപ്പുസീമ-
 ചെട്ടോടായമ്നക്കൊപ്പുസന്ധനികനാം
 ധർമ്മപുത്രൻറരൂപം.”

ഈ നിരൂപനത്തിന്റെ നിസ്സർഗ്ഗമധുരതയുള്ളതായ ഹാർഷ്ട്യം കർമ്മം ഏറ്റുനീല്പാനോളമുണ്ട്. അവയിൽ മഞ്ഞുണ്ണും ഇവിടെ ചേർന്നതല്ല വായനക്കാർക്ക് രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഹ. “ലോകംതന്നെക്കുറുത്തുതീർത്തുതീർത്തുവൻ
 വ്യാപിക്കിവുമുന്തിവേ-
 താകുന്നൊരിതുതന്നെപ്പോവനമുതൽ
 നന്നായൊരു കാമനും
 നീർകൊണ്ടുള്ള ഭിക്ഷകൾമറുകടലും
 വൻകായലുംകണ്ടുക-
 ഞ്ഞീർക്കൊണ്ടിങ്ങൊന്നൊക്കെത്തന്നെപ്പിടും
 ശംഭോ! തൂകുന്നതുകണ്ണേ.

വ. ആയത്തിൽക്കൊപമെന്തിട്ടകലവെയമരം
 മന്നവൻശരണമാതോ-
 പായത്തിൻകീഴിലായിക്കിഴിവുപദവിയിൽ-
 ചെട്ടശീശുംപ്രമുഖരും
 തായത്തിൽപ്പുഴിമുട്ടാനൊട്ടവിളിഭയരും
 തുല്യതായോക്കൊടിപ്പ-
 പ്രായത്തിൽക്കുടിനില്ക്കുന്നിവരികൾമരമോ
 ശത്രുവുംപുല്ലുപോലേ.”

ഇങ്ങിനെ പലപ്രകാരത്തിലും കേരളീയഭാഷാപ്രാപാതികളെയും മലയാളരാജ്യത്തേയും സർക്കുവിതാവിത്തത്തിനാൽ ജനനവരതം സഹായിച്ചു പോയിപ്പിട്ടു വെള്ളിമാമലയ്ക്കുകൂട

പരിഭവം തീർപ്പിക്കുമാറു നാടെങ്ങും തുരയശസ്ത്ര പരത്തിവാ
ന്ന ഈ തിരുമേനിക്ക് മറുപുറ-മാണ്ടു ധനുമാസം വെൻ-മാന്ദ-
ന്നുണ്ടിച്ച് അതിസാരം തുടങ്ങി, അത് ഉപശ്ചിപരി വലിച്ചു
കൊമാസം ൧൦-ാം- പകൽ സന്ധ്യയ്ക്കുമുമ്പായി അവിടുന്ന്
ഇഹലോകം കൈവെടിഞ്ഞ വിവരം ഇവിടെ പ്രസ്താപിക്ക
ുന്നതിനുമുമ്പായി ഏന്റെ പ്രലിപ്ത ഇതാ താഴെ പതിച്ചുകഴി
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്തുചെയ്യാം?

ഈ തിരുശ്ശേരി തീപ്പെട്ടനത്തിനു കറച്ചുമുമ്പായി അവി
ടുത്തെ മരുമകനായ ഒരു ചെറിയ തമ്പുരാനോടു പെൻസിവും
കടലാസും കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിച്ചു. മരണശബ്ദംഗതനായ
നമ്മുടെ തിരുമേനി കിടന്നുകിടപ്പിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു 'ലോക
മാതാ' എന്നു നാലക്ഷരം ഏഴ്തി. അപ്പോഴേക്കും അവിടു
ത്തേക്കു കുമ്പുലപ്പിന്നത്തു ഭവിക്കയാൽ മരുമകനോടുകൂടെന്നു എ
ഴുതുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചുകൊണ്ട്,

൧. "ലോകമാതാവിനിസ്സുല്പലോകമാംസ്വന്തസന്തതി

അവിടുത്തേക്കുപിഴ്ചെയ്തിവിടെക്കിട്ടുമോസഖം.

൨. സ്വന്തസന്താനജരംതമ്മിൽചന്ദനംവിട്ടേറെനീക്കുകിൽ

ഫന്ത!ളംസ്ഥർദ്ദുഖിപ്പുസ്വപാതസ്ഥർസുഖമെന്നിയേ."

എന്നീ പദ്യപേയത്തെ രണ്ടുമുന്ന മിനിട്ടിനുള്ളിൽ ഉണ്ടാക്കി
ചൊല്ലിക്കൊടുത്തു. അനന്തരം അവിമാംബം തിരുമന്ത്രിയെ
ധാരണ ക്ഷയിച്ച് ഉടനെ അവിടുന്ന് പരലോകത്തെ പ്രാപി
ച്ചു. ഇങ്ങിനെ ട്രോകും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ഈശ്വരസ്മരണയോ
ടെ ഭൂവാസം വെടിഞ്ഞു പുണ്യശ്ലോകനായ ഈ വർകവിയുടെ
അകാലനിർവാണകാർത്തിൽ നിർവാജമായി പരിതപിക്കാത്ത
വർ ഭൂലോകത്തിലുണ്ടാകുമോയെന്ന സംശയമാണ്.

'സന്തസ്യകുറുകിവിടമണി'യായ ഈ തമ്പുരാൻ തിരു
മന്ത്രിയെക്കൊണ്ടു കൈരളിപ്പെണ്ണുകിടാവിനെ സന്തോഷസമേ

തം മനോരമാരുമായ പല ഗദ്യപദ്യരൂപങ്ങളുണ്ടാക്കി അ
ണിയിച്ച ഭംഗിവരുത്തി സന്തോഷിപ്പിച്ചു, 'കേരളബാദരായ
ണൻ' എന്ന പേരെടുത്ത് ഇത്ര വേഗത്തിൽ പരലോകഗത
നായതുകൊണ്ട്, കേരളഭാഷാരയാഷാശിരോഭൂഷണം ശിഥില
മായി ആവരിച്ചുവെന്നിടം, ഈ ഭിദ്യപുരുഷന്റെ പ്രശസ്തി
ആഴിയിലുഴിയാഴംവരെ നിർമ്മലമായി നിലനിൽപ്പുവാൻ ഇദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ ശ്രമികൾ നടന്ന മതിയാകുന്നതാണല്ലോ. എ
ന്നാൽ കേരളഭാഷാപോഷണതല്പരനായ ഈ തിരുമനിക്ക
ഭിദ്യപുരുഷന്റെ വന്നതു കൈരളിയുടേയും കേരളീയരുടെ
യും നിർമാഗ്നശക്തിയാണെന്നു വ്യസനപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരി
ക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൪

മ ന്ര വാ ദം

“വേദംകളഞ്ഞുപുതകുൽസന്തതിക്ക-
ന്മാരുംകളഞ്ഞുതുരുവുജനത്തിനെല്ലാം
വേദംപുകഴ്ന്നപടിമേന്മകലർന്നു-
വാദംജഗത്തിലധുനാ വിജയിച്ചിടുന്നു”.

ആദിവാദകൾക്കും കൊല്ലവർഷാമരണിനുമുമ്പുതന്നെ മല
യാളത്തിൽ നടപ്പുനടായിരുന്നെങ്കിലും, അതുവരെ കേരളത്തു
റമണമന്ത്രവാദികൾ സ്വഭാവിഷാർക്കല്ലാതെ അതിനെ മനോ
രംഗരൂപഭേദിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. കൊല്ലവർഷാമരണിനുമേ
ലാണ് മലയാളഭാഷയിൽ മന്ത്രവാദസംബന്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങളു
ണ്ടാവാൻ തുടങ്ങിയത്. ഇതിന്റെ കാരണം പാരദേശഗ്രാഹ
ണരുടെ കേരളത്തിലെക്കുള്ള ആഗമനവും സ്ഥിരവാസവുമാക്കു

ന. ഇപരിൽനിന്നാണ് ഇദ്ദേഹം മന്ത്രവിദ്യ അഭ്യസിച്ചാനു
രാഭിച്ഛത്.

പരശുരാമൻ മലയാളികളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ആദ്യകാല
ത്തിൽതന്നെ കേരളബ്രാഹ്മണരിൽ പന്ത്രണ്ട് ഇല്ലക്കാക്കു മന്ത്ര
വാദത്തെ ഉപദേശിച്ചു. അതിൽ ആറ് ഇല്ലക്കാക്കു സമ്പന്ന
വും ബാക്കിമനക്കാക്കു ദുർമ്മനവുമാണ് ഉപദേശിച്ചത്. അ
വർ ക്രമേണ മന്ത്രതന്ത്രയന്ത്രകർമ്മങ്ങളിൽ അതിചതുരന്മാരായി
ത്തിന്നു. മർമ്മന്ത്രംകൊണ്ടു ജനനക്ഷയങ്ങളാകുമായെന്ന് സംശ
യാമാണ്. എന്നാൽ ദുഷ്ടന്മാരെ അടക്കുവാൻ ദുഷ്ടകർമ്മം ചെയ
ച്ചേണമെന്നപോലെ നീച ദൈവതകളാൽ ഉണ്ടാകപ്പെടുന്ന ഉ
പദ്രവങ്ങൾ ദുർമ്മന്ത്രങ്ങൾ വിനാശം വരികയുള്ളവെന്നായി
ഭിക്ഷണം പരശുരാമന്റെ ഉദ്ദേശം. അതുകൊണ്ടുമാത്രമേ ദൈവ
തോപദ്രവം ബാധിക്കാനും തീ. 'ബോധം വന്നാൽ ദൈവ
ന്ത', എന്നുമാത്രമേ ഇക്കാലത്തിൽ അലോചിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇ
ന്നും നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ കല്പർ, ചേരസ്സു, ദ്രോളിതീനും
മുതലായ ചില മനുഷ്യാർ മന്ത്രവാദികളായിട്ടുണ്ട്. ഇവർ ക്ര
മാതെ ഇവരുടെ വർഗ്ഗത്തിൽ സമ്പന്നികളാകട്ടെ,

നാലാം വേദത്തിൽനിന്നാണ് മാന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്ഭ
വിച്ചിട്ടുള്ളത്. മന്ത്രവാദത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രകാരം സപ്തകോടി
മഹാമന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെ ഉപന്യാസക്രമങ്ങ
ളെ വിസ്തരിച്ചുപറയുന്ന 'കല്പം, ചേരസ്സു', ദൈവത' എന്നിവയ
ുടെ പേരുകളും 'അംഗന്യാസം, കരന്യാസം' മുതലായ ന്യാസ
ങ്ങളും 'ഗ്രാഹം, ഭുജമന്ത്രം, ദിവം, ഹോമം, തപ്തം' മുതലായ
വരെയു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടുന്ന വിവരങ്ങളും അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ
സംസ്കൃതഭാഷയിലാണ് അധികമുള്ളത്. മലയാളത്തിൽ വള
രെ ചുരുക്കമേയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. മലയാളഭാഷയ്ക്കു നല്ല പ്രചാരം
വന്നതോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ മന്ത്രവാദമേ കരയുവാൻ ഇ

കഴിയിരിക്കണം. അദ്വൈതത്തിൽ നന്നായിട്ടാണ് ഈ വകയിലുള്ള നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അന്യർ കിട്ടുവാൻ കഴിയുകയെന്നുള്ള വിചാരമുണ്ടായതായിരിക്കണം. ഈ സംഗതികളിലായിരിക്കാം മലയാളത്തിൽ മന്ത്രവാദഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിചാരം നേരിട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന സംശയമുണ്ടായിരിക്കണം. മറ്റൊരു കാര്യം ഇതിൽ പഴയ സർഗ്ഗഗ്രന്ഥങ്ങളിലായി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇതിന്നു കാരണം അവയുടെ സ്വഭാവപ്രതിപത്തി ഒന്നാണെന്നാണ്. മാന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉത്തരഇന്ത്യയിലാണ് അധികം പ്രചാരത്തിലായിരിക്കുന്നത്.

ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ 'മന്ത്രസമുച്ചയം, തന്ത്രസമുച്ചയം' എന്ന രണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളെ അറിയപ്പെടുന്നു. പിന്നെയും ഭക്തജനങ്ങളെ പരാജനമന്ത്രവാദികൾ പലതും പല മന്ത്രവാദഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഇന്നും മലയാളരാജ്യത്തു 'മന്ത്രസാരം, പ്രപഞ്ചസാരം, പ്രയോഗസാരം, മന്ത്രകല്പസമുച്ചയം, യന്ത്രചുഡാമണി, യന്ത്രചിന്താമണി, മന്ത്രകല്പചിന്താമണി' മുതലായി അപൂർവ്വം ചില മന്ത്രവാദഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടെന്നറിയുന്നത് ഇതിന്നു മതിയായ ദൃഷ്ടമാണല്ലോ. ഇക്കാലത്തു ഭക്തജനങ്ങളിൽ പട്ടാഭിഷേകങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്, ആദ്യത്തെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥമെഴുതി കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ട് ഈ നവീനകാവ്യത്തു ജനങ്ങൾക്കു മന്ത്രവാദത്തിൽ താല്പര്യവും വിശ്വാസവും കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഇപ്പോഴുള്ള മാന്ത്രികഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ആ വക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കതും പട്ടാഭിഷേകക്കാണെന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആദ്യമേതന്നെ മന്ത്രവാദഗ്രന്ഥങ്ങൾ പട്ടാഭിഷേകത്തിലായിരിക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

ഇതിൽ മന്ത്രവാദകർക്കും അപ്പം അറിയാതായതിന്നുശേഷമാണ് കർമ്മന്താൽ, വേലൻ, പാണൻ, പറയൻ എന്നിവയ്ക്ക്

അവരിൽനിന്നു മാന്ത്രികവിദ്യാ അറിയാനിടയായത്. എന്നാൽ ഈ വസ്തുക്കൾ നിഴൽകളെ പാട്ടു മുതലായ മന്ത്രഗാനങ്ങളെ പ്രഗേഡസ്വപനത്തിൽ പാടിക്കൊണ്ടാണ് മന്ത്രവാദം ചെയ്തവനിന്നത്. ഇതിന്നുണ്ടായ കാരണമെന്താണെന്ന് അറിയില്ല.

ആദ്യകാലത്തു മലയാളദേശത്തിൽ ഗദ്യത്തിൽ ചിലമന്ത്രവാദഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ തമിഴുപ്രകാരമോ ഗദ്യമോ അധികരിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട് ഏകദേശം അറന്തൂറിൽപരം സംസ്കൃതദേശാക്ഷ മുമ്പായിരിക്കണം മേല്പറഞ്ഞ മന്ത്രവാദഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ആദിഭാവം എന്നു ഫിദ്ധാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആദിചാരകർമ്മത്തെപ്പോഴോ അവയെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെയോ മറ്റോ സംബന്ധിച്ച് ഇപ്പോഴുള്ളവക്ക് ഒരു ഏകദേശജ്ഞാനമുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ദിവ്യന്മാരായ പുകാതന്ത്രവാർ ഈ കാല്പത്തിൽ വിലപ്പെട്ടിരുന്നതായറിയുന്ന സ്ഥിതിക്കു നവീനന്മാരും അല്പം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അനവധി തമായിരിക്കയില്ലെന്നു ധരിപ്പിച്ചു. “തലമറന്ന് എണ്ണത്തേയ്ക്കുന്നത് അനന്തമം” ആകയില്ലേ എന്നു സംശയിച്ചു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരുല്ലായം ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ വിഷയനിർമാണകാല്പത്തിൽ ഭാഷാചരിത്രം മുതലായ പലഗ്രന്ഥങ്ങളും എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇവിടെ അഭിമാനമായി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൫.

സ മ ന റാ മേ റാ ട്തള കൃത്യജരം.

“ലോകത്തിലുള്ളതൊക്കെയും ജനിപ്പാൻ

പാകത്തിലൊതിടുക, മലയുക കൃത്യമെല്ലാം

പോകത്തക്കതരത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാൽ
 ശോകത്തിനില്ലാത്തവകാശമേയുണ്ടാകൂ”

നമ്മൾ നമ്മുടെ സമന്മാരായവരോടു ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യമെന്താകുന്നു? നമ്മൾ അവരോടു എങ്ങിനെ പെരുമാറണം? ഈ സംഗതികൾ മനഃശ്ചിന്തയും ലഭിച്ചവരുമല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ പാടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അധികം മനഃശ്ചിന്ത സഹായിക്കുന്നതു ലോകപരിജ്ഞാനമാകുന്നു. സജ്ജനസമ്മതി ഉണ്ടാകാവുന്ന തുണങ്ങളിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു ലോകപരിചയം. നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ ശാസ്ത്രപ്രമാണാദികളുടെ ഇങ്ങനെയുള്ള വർണ്ണനും ബുദ്ധിപ്പെടുത്തും ആദ്യമായും സജ്ജനസമ്മതിക്കോ സ്തുതിക്കോ അർഹമാരാകുന്നുണ്ടോ?

“ആത്മവൽസർവ്വഭൂതാനി

ഉപേശ്യതിസപണ്ഡിതഃ”— എന്നാണല്ലോ പ്രമാണങ്ങളിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതെന്ന്. നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ നമ്മൾ ഇന്നവിധത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതെന്നും മറുവുള്ള ധർമ്മങ്ങളെ (നമുക്കു ഗ്രാമീപ്തൻ ആവശ്യമുള്ള സൽപ്രമാണങ്ങളെ) നമ്മുടെ പൗരാണികന്മാർ നമുക്കു സഹായിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. അവയെ നമ്മൾ പരിശുദിച്ചുവന്നതുണ്ട്. പക്ഷെ

“ശാസ്ത്രം ഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടു മതിയല്ല

ശാസ്ത്രാകത്യാ പരിജ്ഞാതെ ഹമം വതഃ”— എന്നതരം തീരെ വിട്ടുപോയി പ്രവൃത്തിക്കുന്നതാണ് അബദ്ധമായിത്തീരുന്നത്. ഒന്നാമത്തേതിൽ പഠിപ്പ്, പ്രായം, ധനാഭ്യവസ്ഥാവിശേഷങ്ങൾ എന്നിത്യാദികളാൽ നമ്മൾ സമന്മാരോടു പെരുമാറേണ്ടത് എങ്ങിനെയാണ് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. നാം നമ്മുടെ സമന്മാരെ നിഷ്പന്ദരം സ്നേഹിക്കുന്നതുകൊണ്ട് “മരമറിഞ്ഞുകൊടുക്കിയിടണം” എന്നപോലെ ആരെ അറിഞ്ഞു

വിശ്വസിച്ചു പെരുമാറേണ്ടതാകുന്നു. പക്ഷെ ഈ സ്റ്റേറ്റ് വിശ്വാസാധികാര മനുസാധികാര മനുസാധികാരമാകുമ്പോൾ ഒരുപോലെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു; മേന്മയോടും അടുത്തു പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ പോകും. അതു പാപവുമാകുന്നു. നമ്മുടെ ശീലിന പ്രത്യേകമായ ഒരു അതിശയശക്തിയുണ്ട്. അതിനെ ആക്കി വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതു നമ്മുടെ മിത്രമിത്രപ്രാപ്തി പ്രധാനമായ ഒന്നാണ്.

“വാക്യമുപാൽ സർവ്വലോകപ്രിയത്വം

വാക്യപാത്രമുപാൽ സർവ്വലോകപ്രിയത്വം

കോപാലോകേ കോകിലോപനാപകാരം

കോപാലോകേ ഗദ്യകേനാപകാരം”—എന്നാണ് പ്രമാണം.

മാതൃസിലയിൽ വളരുന്നവനാണ് അസത്യവാക്കുകൾ പറയുന്നതും അസത്യം നിരസം അറിയുന്നതും നീലപ്രവൃത്തികളെ ചെയ്യുന്നതും. വാക്കുകളുടെ ആസ്പദം മനസ്സാകയാൽ ഒരുവന്റെ മനസ്സിന്റെ ബാഹ്യോല്പന്നങ്ങളായ സ്വഭാവവ്യാപാരങ്ങളെ അറിയുന്നതു കേവലം അവന്റെ വാക്കുകളാകയാൽ മറ്റുള്ളവരെ അറിയിക്കുവാൻ അർത്ഥമായ വാക്കുകളെ മാത്രമേ പറയാവൂ. ഇതു മൂലം മനുഷ്യൻ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അന്യോന്യം അനുഭവിക്കാവുന്ന ഇടം അപരിചിതമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും പുറത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടുവീടുന്നതിനുമുമ്പു പറയുവാൻ ഉള്ളിൽ കരുതിയ ആ വാക്കുകളുടെ ശരിയായ ശക്തിയും പിന്നീട് അവകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ഫലപ്രാപ്തിയും നന്നായാലോചിക്കണം. അന്യർ നമ്മളെ സ്നേഹിക്കേണമെന്നു നമ്മൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല; ഇതുപോലെ അല്ലെ അവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? അതിനാൽ നമ്മുടെ നിയമംകൂടി ഇത്തരംങ്ങളെ ഏകദേശത്തിന് അനുസരിച്ചായ വാക്കുകളെ പറഞ്ഞുപോകുന്നത്.

സ്നേഹപൂർവ്വമായ ചിന്ത ഇല്ലാത്ത രത്നതൻ പ്രീതിജനകമായ വചസ്സുചിന്താകുകയോ പ്രവൃത്തിക്കുകയോ ഇല്ല. ആനാശപ്രയോജി ആചരിക്കുന്നതു സുഹൃത്തുക്കളുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. എന്നാൽ രത്നപന്ത മറെറാരുരരുനെ സഹായിക്കാൻ ശക്തിയില്ലെന്നിലും, അവന്റെ സുഖദാഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതായാൽ അതുകൊണ്ട് അവൻ അത്യാധികം മനസ്സാധുവുചെയ്യാകുന്നതാണ്. കലാപ്രവൃത്തിയെക്കൊണ്ടു കർമ്മിനു സൈപരമുണ്ടാകുവാൻ ഉതകുന്നതു ഉത്തമധർമ്മമാകുന്നു.

“പരമംഗിതജ്ഞാനഫലാഹിബുദ്ധ്യേ”, എന്ന് ഒരു പ്രാചീനകവിയാ, “അന്യ പിന്താഹിപ്രായം ഗാരിപ്പാനല്ലോമന്ത്രിൻ തന്നെയുള്ളിൽ ബുദ്ധിസാരത്തെ വാരിക്കുന്നു”, എന്നു സരസകവി കഞ്ചൻനമ്പാലും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, അത് എല്ലാവർക്കും അത്ര എളുപ്പത്തിൽ സുസാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഇംഗിതം തെപക്കു അന്യൻ അറിഞ്ഞില്ലെന്നിലും, സർവ്വജ്ഞാമിയായ ഇശ്വരൻ അത് അറിയാതിരിക്കുമില്ല. മാനസികവ്യാപാരത്തിന്റെ ശക്തി ഒന്നാത്രമാണ് നമ്മുടെ വാക്കുകൊണ്ടും കർമ്മകൊണ്ടും സംഭവിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ നന്മതിന്മകൾക്കു കാക്കണമിതമാകുന്നത്. പ്രീതിമിയായ മനോവ്യാപാരമാണല്ലോ മനാസ്സെ പരസ്സരം സംയോജിപ്പിക്കുന്നതായ ശക്തി. ഇതില്ലാതെ പോയാൽ ലോകത്തിൽ സത്തുകളും സദ്പ്രവൃത്തികളും സമപചനങ്ങളും നാമാവശേഷമായിത്തീരുന്നതാണ്.

“അകത്തു കത്തിയും പുറത്തു വെത്തിയും”, എന്ന രീതിയിൽ ഉള്ളിൽ കരിനമായ ദോഷവിചാരം വെച്ചുകൊണ്ടു പുറമേ സ്നേഹമോലം നടിക്കുന്നതു വളരെ പാപമാകുന്നു. ഇതാണല്ലോ ആത്മവഞ്ചനം. മനസ്സാക്ഷിയെ വഞ്ചിക്കുന്നവൻ ഒരു ലോകത്തും ഇണം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. നമുക്ക് അന്യരുടെ സ

ഹായം ആത്മീയമല്ലെന്നും അന്ത്യർക്കു നമ്മുടെ സഹായം ആവശ്യമായിരിക്കുമെന്നും വിചാരിക്കുന്നതു മുമ്പാകെയാകുന്നു. ഇതപ്രകാരം ആത്മീയമായി നിശ്ചിതമായവർക്കുമാത്രമുള്ളതും അന്ത്യോന്ത്യം ആത്മീയമായിരിക്കണമെന്നാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു നമ്മുടെ അനുഭവസാക്ഷ്യമല്ലേ? ഒന്നാമത് ഇങ്ങനെയൊരു സഹായിച്ചാലേ മറ്റൊരാളെക്കാൾ അടുത്തും സഹായിച്ചു എന്ന് അവൻ കരുതിപ്പോകരുത്. പ്രതിഫലകരംഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമേ ഇങ്ങനെയൊക്കെയുള്ളവെന്നുള്ളൊരു ശാസ്ത്രവിധം.

മനുഷ്യർ അവസ്ഥകൊണ്ടൊ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ഇവർക്കായവരിൽ മാത്രം സ്നേഹം കാണിച്ചാൽ പോരാം. മനുഷ്യസ്വഭാവം എല്ലാം അടുത്തുള്ളവർക്കു പരസ്പരം സഹായമാണല്ലോ. അതിനാൽ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെയൊരു സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ തമ്മിൽക്കൂടെ അടുത്തുവരുന്നതും സ്നേഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സാധുക്കളെക്കൊണ്ടാണല്ലോ യനികൾ അധികം ഉപകാരമുണ്ടാകുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഒരു ദരിദ്രൻ യനികനാവാൻ ഒരു പണവാൻ ദരിദ്രനാകാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇതു കണ്ടും കാഞ്ചാനികവരുത്തുന്നതു മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തിയുണറും ദോഷവുമാണ്. “ലക്ഷ്മിയും അസ്ഥിരയല്ലോ”, എന്നല്ലെ പൗരാണികർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അല്ലെ ഒന്നാശ്വാപിച്ചാൽ ഇതിന്റെ നൂതലപ്രദാനം പ്രത്യേകപ്പെടുന്നതാണ്.

“കാഞ്ഞാൽപ്പോലിട്ടുതാനും

അർത്ഥമാത്രം പ്രയത്നമി

നേതൃസമ്മാനമാത്രേണ

പ്രാപ്തമാർപ്പകർത്തേ.”— എന്ന ആപ്തവാ

ക്യം ഇവിടെ സമ്പാദനവും സ്മരണീയമാണല്ലോ. എന്നാൽ ന

മമളക്കാരം ഉയർന്നവരിൽ നമുക്കു സ്നേഹം ആവശ്യമില്ലയെന്നു ചൊരിക്കുന്നപക്ഷം അതും ആവശ്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കാനിഹിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവരിൽ നമുക്ക് ആനന്ദമായ ഒക്കുബൊളമാനാദികളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. നിശ്ചലമായ സ്നേഹം മനുഷ്യജീവിതത്തെ സഹ്യമാക്കിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് സകലരും പരസ്പരം ആലോചനാപൂർവ്വം സ്നേഹാകലനമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൩

അതിഥിപൂജ

“ബാലോപായദിവാവൃദ്ധോഽപവാഗ്രാഹമാഗതഃ
നസ്തൃപുഷാവിധാതവ്യാസദ്യന്ത്യാശ്ചാഗതോനൃജഃ.”

നമുക്ക് അന്ത്യരിലുള്ള ബുദ്ധമാനസ്സോടുകൂടിയ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള അവരെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായ ഒരു ഉത്തമധർമ്മമാണ് അതിഥിസൽക്കാരം. ഈ വിഷയത്തിൽ ജാതിഭേദമോ മറ്റേതാ നോക്കേണ്ടതാവശ്യമില്ല. എന്നാൽ മതാചാരങ്ങൾക്കു ലംഘനം ചെയ്യരുതെന്നും സ്തുതിക്കേണ്ടതാണ്. യാവനൊരുത്തൻ യദുള്ളതാ നമുക്കു ഗ്രഹത്തിൽ വന്നു കേറുന്നു വോ അവനാണ് അതിഥി. അയൽവാസികൾക്കു പരസ്പരം പല ആവശ്യങ്ങൾക്കുമായി അമ്മുതിയും വന്നും പോയിരും കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ അവർ വരുമ്പോൾ അവരെ വാസ്തവത്തിൽ ഒരു അതിഥിയായി ഗണിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽ ദൂരസ്ഥനായ ഒരുവൻ വരുമ്പോൾ ശത്രുവായിത്തന്നാലും അവനെ പൂജിക്കാതിരിക്കരുത്. ആകസ്മികമായി ആഗതനായ അതിഥിയെ ഭഗ്നാശയനായിട്ടു മടക്കി അയച്ചാൽ ആ വീടിന്റെ നേതാവിനു പാപവും പേരായ്ക്കയും ആ അതിഥിക്കു പുണ്യമാകുന്നു.

സഹോദരസഹോദരിമാരെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യരുടെ ധർമ്മമാണല്ലോ. മനുഷ്യരെ എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചത് ഒരുമയ്ക്കെല്ലാം തന്നെ. ഈ സ്ഥിതിക്കു സകല മനുഷ്യക്കും പരസ്പരം സഹോദരസഹോദരിഭാവമില്ലാതെ വരുന്നതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ അതിഥി പരമാർത്ഥത്തിൽ നീവനായിരുന്നാലും വേണ്ടതില്ല, അവനെ സന്യോധനം അഭിനയിച്ച് ആദരിക്കണം. “സർവ്വദേവതയോതിഥി”, എന്നാണല്ലോ പ്രതിസ്തതികൾ നമ്മളെ ഉപദേശിക്കുന്നത്. പാപനശീകിയ അനുസരിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ പാപാപ്താദികളായി ചോദനം ഉപചാരങ്ങളുണ്ട്.

എന്നാൽ അതിഥിക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും യാതൊന്നിൽനിന്നും അധിപത്യമുണ്ടാകാതെ യഥാർത്ഥം പൂജിച്ചു സന്യാസിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. പക്ഷെ അതിഥിപൂജ അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടതാണെങ്കിലും, അതിനായി പണം കടം വാങ്ങി വിനിയോഗിക്കരുത്. മനുഷ്യർ അവരവരുടെ അവസ്ഥാനുസൃതം ആചരിക്കുന്ന അതിഥിപൂജയ്ക്കു ഫലമുള്ള, ഹൃദയമാത്രമിഷ്ടമാണ് അതിഥിസൽക്കാരം ചെയ്യാൻ അധികം കർശകളുമുള്ളത്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നാം അവരുടെ ഉത്തമധർമ്മമാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചോദിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കണം.

മഹേഷിമാരുക്രൂരി അതിഥിപൂജയിൽ നല്ലതും ശുദ്ധമായുള്ളവയാണെന്നു ഭാഗവതം, ഭാരതം, രാമായണം മുതലായ പല സർഗ്ഗനാമങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കു ഭിക്ഷുസേന എന്നപോലെ അറിയാനിടയുണ്ടാകുന്നുണ്ടല്ലോ. സകല ലൌകികാചാരവികൽനായ തപോധനന്മാരും ഈ കാർത്തിക ഉപേക്ഷകൾക്കു പ്രവൃത്തിക്കുന്നതായാൽ അതിഥിപൂജ നിസ്സീമമായ ഇണയെ ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണെന്ന് അനുമാനിച്ചാൽ ന്യായമുണ്ടല്ലോ. അതിഥിപൂജ വാസവമുള്ളവർക്ക് സഹജീവിസ്നേ

ഈ ഉണ്ടാകുകയും അത് ഉപയുക്തമായി വർദ്ധിച്ചുവരികയും ചെയ്യും. എന്നാൽ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ബഹുമാനത്തിനായി ചെയ്യുന്ന അതിഥിപൂജയ്ക്കു പാപം മാത്രമാകുന്നു പലം. സ്വർഗ്ഗനാകങ്ങൾ ഇഹത്തിൽ ഭരണമുണ്ടെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്. നമുക്കു നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ നമ്മുടെ വീട്ടിലും നാട്ടിലും അനുഭവിപ്പാൻ സംഗതിവരുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങളാണല്ലോ ഇഹത്തിലെ സ്വർഗ്ഗവും നരകവും. ഒരു കവുറുബത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾ സന്തോഷമീനം മനശ്ശെയ്യില്ലാതെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ കൊള്ളിവരുകയും പറഞ്ഞും സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയെ കാണിച്ചു അന്ധനായികളായി 'അമ്പടങ്ങം' എന്നു മാവത്തിൽ പെരുമാറിയെന്നതു നമ്മൾ കാണുന്നില്ലയോ? ഈ കവുറുബം ഒരു നരകവും ആ കവുറുബംഗാൾ നരകം അനുഭവിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. ഇതുപോലെ മോകത്തിലുള്ള നാരിയ്ക്കാനുഭവങ്ങളെല്ലാം വാസ്തവത്തിൽ നരകമാകുന്നു. സുഖശ്ലാക്കയുടെ വാസസ്ഥലമാണല്ലോ സ്വർഗ്ഗം. അതുകൊണ്ടു സർവ്വവൃത്തികളെ ചെയ്തു സുഖസന്തോഷങ്ങളോടും മനസ്സമാധാനത്തോടുകൂടി ജീവിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നതു സ്വർഗ്ഗസുഖമാകുന്നു.

ആയ്ക്കൊണ്ട് ഒരു ദിവസത്തിൽ ഒരു അതിഥിയെക്കൊണ്ടും പൂജിക്കാതെ മക്കളും കഴിക്കുകയല്ലെന്ന് ഒരു നിഷ്ഠയുണ്ട്. ക്രിസ്താനികളുടെ വേദത്തിലും അതിഥിപൂജ അനുബന്ധമാണെന്നും, അതിനെ സന്തോഷസ്വരൂപമായ മോദപ്രദിയോടുകൂടാതെ നിഷ്ഠുർത്തോടെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇതരമതക്കാരുടെയ്ക്കിടയിൽ ഇക്കാലത്തിൽ ശ്രദ്ധ കാണുന്നതിനാൽ അവരുടെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അതിഥിപൂജയ്ക്കു വിലമതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും കാർത്തികന്റെ അമാത്യന്മാരുമായിട്ടല്ലെങ്കിലും

അതിഥിസൽക്കാരം ഇപ്പോഴും ബലമായി ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട് എന്നാൽ നവീനന്മാർ ഇപ്പോൾ ഇതിനെ ദേശബുദ്ധി ആചരിച്ചുകാണുന്നതാണല്ലോ അത്യന്തിശയമായിരിക്കുന്നത്. അശക്തികളായ അതിഥികളെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കി വാതലടയ്ക്കുന്ന യോഗ്യരുടെ മാന്യവസ്ഥ എന്തായിരിക്കുമെന്ന് അവർ അന്നുവിച്ച് അറിയേണ്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കും.

ചിലർ സ്വബന്ധജനങ്ങളെ സൽക്കരിക്കുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊരേയും സൽക്കരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിലും ചില പ്രകാരങ്ങളേക്കാൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു കവ്യംബുജ് ഒരു നാമയ്യങ്കുരങ്ങോ മുന്നോ പുത്രിമാരും ഒന്നോ രണ്ടോ പുത്രന്മാരുമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുക. ഇവരിൽ ചിലരുടെ പേരിൽ ആ സ്ത്രീക്കു പ്പീതിയും അധികമുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും കരുതുക. ഇർ സന്താനങ്ങളേക്കാളും ലോകരീതി അനുസരിച്ചു ചാർച്ചക്കാരു പെട്ടു കാര്യമുണ്ടായെന്നും വരാം. അതിവാത്സല്യത്തോടെ കരുതിവരുന്ന സന്താനങ്ങളേയും അവരുടെ ബന്ധുചിത്രങ്ങളേയും ആമാതാവോ അവർക്കു വേഷമുപേട്ടവരോ ഏതെപ്പോഴും അതിർകവിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കയും സൽക്കരിക്കയും ചെയ്യും. സമഭാവനിയന്മാരായ മറ്റു ബന്ധുക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രസ്തുത ഗുണജനം തീരെ ദയയാസീന്ദ്രം കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവരുടെ ഏതെ പരിശുദ്ധമാകണമെന്നിനെ? ഇവരുടെ ഈ സൽക്കാരം ശാസ്ത്രാകുതമാണെന്നതോ? ഇവർ എന്തു പുണ്യം ചെയ്താലാണ് ഫലമുണ്ടാകുന്നത്? ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു ഗുഹനായികയുടെ തറവാട്ടിൽ ശ്രീദേവി നൃത്തം കനിക്കുമോ? ഈ ഗുഹം കലിയുടെ ആവാസമായിട്ടല്ല വരുന്നത്? ഈ തരക്കാരല്ലേ സപാത്ഥപ്രിയർ? ഇവരെ സന്താനങ്ങൾ അധീനമിട്ടു സ്നേഹിക്കുമോ? ഇവർ എന്തെല്ലാം ദരിതമാണ് അനുഭവിക്കാനിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ട് അറിയേണ്ടതുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ ദശബുദ്ധി മൊരാൾക്കുമുണ്ടാകരുത്.

മാഷ്യവിൽ ചിലർ തൽക്കാലകാല്പലാഭത്തിന്നു മാത്രമുള്ളൊ അനുകൂല പൂജിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയൊക്കുന്നതല്ല. ധനികർ, ദരിദ്രർ, മിത്രങ്ങൾ, അമിത്രങ്ങൾ എന്നു മേടമേളാതെ എല്ലാവരെയും അതിദ്രിഘഭാകാല്പത്തിൽ തെഴുപാകല ഗണിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൧൭

കാലവും പ്രജകളും.

“പ്രജാനാംവിനയാധാനാദ്രക്ഷണാൽമരണാദപി സവിതാപിതമസ്ത്വാസാംഭവലാജനമേതവഃ”

‘കാലവും’ എന്ന പദത്തിന്നു മരണമുണ്ടാത്തൊട്ടുകൂടിയവ നെങ്ങോ, പ്രജകളെ മെളിപ്പിക്കുന്നവനെങ്ങോ ആകുന്നു അർത്ഥം. ‘സ്വയമേവ ഭാഷതേ ഇതിരാജാ’, അതായതു പ്രസ്തുത പദത്തിന്നു (വീര്യശൈശ്വര്യംകൊള്ളാൽ) താമസത്തെങ്ങോ രോമിക്കുന്നവൻ എന്നും വ്യക്തിത്വമേ അതിന്റെ ന്യായം. ‘രാജപദം നാനാത്വവാചകമാണെന്നിലും, ‘ജനാൽ മേജയതി’, അതായതു ജനങ്ങളെ മെളിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്നർത്ഥത്തിലാണു അതിന്നു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്. ഇതിനാൽ ജനപരിപാലനം കാരുണ്യമാണെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇർശ്വരനല്ലെ എല്ലാവരെയും മെളിക്കുകയെന്നുതപം. എന്നാൽ നമുക്ക് അല്ലെമെത്ത കാണാൻ കഴികയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ മൈവം രാജ്യത്തിന്റെയും ജനങ്ങളുടേയും മെളിക്കുമാറാവാറിയാതി കല്പിച്ചു രാജാവിനെ നമ്മുടെ പ്രത്യക്ഷമൈവമായി ലോകത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

“അശ്വാഭിശ്ലോകപാലാനാം മാത്രാഭിന്നിർമ്മിതോഗ്രപഃ”
എന്നുള്ളതിനാൽ അശ്വഭിമംപാലന്മാരുടെ അംശങ്ങളെക്കൊ

ണ്ടാണ് രാജാവിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിനു ന്യായാസായുഷമേയും സത്യാസത്യാങ്ങളേയും അറിഞ്ഞു ജനങ്ങളുടെ മക്ഷശിക്ഷകളെ ചെല്ലാൻ കർത്തവ്യം ശക്തിയുമുണ്ടായതെന്നു വിചാരിക്കണം. ദൈവീ കരുണയുള്ള സത്യത്തേയും ന്യായത്തേയും പഠിച്ച് നിലനിൽക്കുവാനുള്ള അധികാരം ഈശ്വരൻ രാജാവിനു നൽകിയിട്ടുള്ളതിനാൽ രാജാവിനെ ദൈവപ്രതിനിധിയായി വിചാരിക്കണം.

ഒരു രാജാവു തന്റെ ധർമ്മത്തെ സംരക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രജകൾ അദ്ദേഹത്തെ നീക്കം മാറിക്കൊള്ളും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ, ഈശ്വരശിക്ഷയ്ക്കും പാത്രമായിത്തീരും. ധർമ്മിയ്യ, സത്യസന്ധത, പ്രജാക്ഷേമകാംക്ഷ, അശ്വദയത്തിൽ ക്ഷമ, വിപരീതധർമ്മം എന്നിങ്ങനെയൊക്കെ രാജധർമ്മങ്ങളാകുന്നു. “ദുഷ്ടലബ്ധബലം രാജാ” എന്നുള്ളതിനാൽ ബലവാദത്താൽ അക്രമങ്ങളിൽനിന്ന് അബലന്മാർ സങ്കടം നേരിടാതെ പാലിക്കേണ്ടത് ഒരു രാജാവിന്റെ ചുമതലയാണെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലോ. ജനങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹാകമ്പനമായിരിക്കേണമെന്നാകുന്നു ഈശ്വരന്റെ നിയമം. നിയമം ഏല്പാവതയും ബന്ധിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. അതിനെ ലംഘിച്ചാൽ ശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമാകും.

ഒരു രാജാവിനു വിത്തുവാനും ഭരിപ്പാനും ഒരുപോലെയാണ് ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ല. ധർമ്മിയ്യനായ ഒരു രാജാവു പ്രജകളുടെ സുഖദീപിതത്തിനു വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെ അനവരതം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു സമയത്തു മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകുന്നില്ല. രാജാവു സ്വപ്രഭാതികളുടെ സന്തോഷസന്താപാദികളിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നു. രാജതപഃ വാസ്തവത്തിൽ ദൈവീകനിയമത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും ഒരു സ്വരൂപമാകയാൽ സ്വരാജ്യത്തുള്ള ഏല്പാ പ്രജകളേയും ഒന്നായിക്കൂട്ടിച്ചേർന്ന ഒരു രാജവംശമാണ് ഒരു രാജാവിന്റെ

നില എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ബ്രഹ്മാഭാസബ്രഹ്മം', എന്നുള്ളതിനാൽ ഒരു രാജാവിനെ അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രജകൾ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും അനുകരിക്കേണ്ടതെന്നാണ് കാണുന്നത്. പ്രജകൾ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അനന്തമരം അവരെ പിൻതുടന്നു കൊണ്ടിരിക്കും. പക്ഷെ രാജാക്കന്മാർ സർവ്വങ്ങളെ സന്തുഷ്ടമാക്കിയെന്നാൽ "ചാരിയാൽ ചാരിയതു നാശം", എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രജകളുടെ ഈ അനുകരണത്തെപ്പറ്റി അവർ ശോച്യമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു. തന്നിരിക്കുന്ന ഒരുവിൽ രാജാവിനും രാജ്യത്തിനും നാനാപ്രകാരമായുള്ള ആ പത്തുകൾ സംഭവിക്കും. ഒരു രാജാവു തന്റെ പ്രജകളെ സ്വ സന്താനങ്ങളെപ്പോലെ സ്നേഹിച്ചു പരിപാലിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി പ്രജകളുടെ കൃത്യങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കട്ടെ. പ്രജകൾ അവരുടെ രാജാവിനെ അവരുടെ പിതാവിനെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു സ്നേഹിച്ചും ആദരിക്കേണം. സന്താനങ്ങൾക്ക് അവരുടെ അച്ഛനിൽ ദയഭക്തിസ്സമാധികർ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അവരുടെ ഉത്തമധർമ്മമാണല്ലോ. ഒരു കന്യബേക്കേണം ചെയ്ത എന്നത് എത്ര പ്രയാസമുള്ള കാര്യമാണെന്നു നമുക്ക് അനുഭവമായിട്ടുള്ളതല്ലേ? ആ സ്ഥിതിക്ക് ഒരു രാജഭരണകർത്താവിന്റെ സ്ഥിതി പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടു പ്രജകൾ രാജഭക്തന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രജകളെ രാജാവു സംരക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അദ്വൈത പ്രജകളിൽനിന്നു കരം പിടിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതു പ്രതിഫലമായില്ലേ? പിന്നെ എന്തിനാണ് അദ്വൈതത്തിൽ ദയഭക്തിബദ്ധമാനാകിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആരും ഭരിക്കലും വിചാരിച്ചുപോകുന്നത്. പ്രജകളിൽനിന്നു പിടിക്കുന്ന കരം അവരുടെ തുണക്കാർക്കുവേണ്ടും മറ്റുമായി വിനിയോഗിക്കുന്നതല്ലാതെ രാജാവ് അതിൽനിന്ന് ഒരു കൈപറ്റലും സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന്

എടുക്കുന്നില്ല സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തെത്തന്നെ ആലോചിച്ചു കൊണ്ടുക. ഭാര്യയെക്കുറിച്ചുള്ള പീഡിപ്പാത്ത പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ എത്രയുണ്ട്? പീഡിച്ച സ്ത്രീകളിൽത്തന്നെ പീഡിപ്പിരിവുകൊണ്ടു വാല്യോന്മാൾ ശമ്പളം കൊടുക്കുവാൻ മതിയാകുന്നുണ്ടോ? എന്നാൽ,

“പ്രജാനാമേവഭൃത്യം സതാദ്യോബലിമുഹൂർത്ഥേ
സഹസ്രതുണമൽസ്യപുമാക്കേതഹിരസംഭവിഃ—”, എ
ന്നുപോലെയാണ് ഒരു രാജാവു പ്രഭുക്കളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അ
നുഭോഗംകൊണ്ടു മെമ്പുന്നത്.

അതിനാൽ പ്രജാപരിപാലനാനന്ദം അമോഘം മി
ന്നാഗ്രസ്സനായി മനസ്സുചരിച്ചാൽ കൃഷിക്കുന്ന രാജാവിനെ
അല്ലാതെ,

“മഹതീദിവതാഹ്വയാ
നരത്രപണതിഹൃതി”.— എന്ന ഹൃദി സദാ
സ്മരിച്ചു നീർച്ച രാജകേതന്മാരായിരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഉപദേശി
ച്ചുകൊള്ളുന്നു.

രാജ്യോന്മുഖം

വ്യവസായം

‘രാജ്യോൽക്കർഷമേൽഗുണങ്ങളുളവാക്കീടുന്നു കർമ്മങ്ങളിൽ
പ്രാജ്ഞാനുസൃതലോഭമെന്തിന്നുരജേന്ദ്രവമുന്മുഖനായിൽ
പൂജ്യംതാൻവ്യവസായമുന്നതിയിതോനൽകുന്നുവെന്നാലിൽ
പൂജ്യംതാൻമുന്നതിനായിലതുലക്ഷമാഭവിച്ചീടമേ’.

വ്യവസായമെന്നതു പ്രയത്നമാകുന്നു. ഇത് ഒരു രാജ്യ
ത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിനും അഭിവൃദ്ധിക്കും യശസ്സിനും ഉള്ള
പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. വ്യവസായത്തെ കൃഷി, ക

ചുവടും, കൈത്തൊഴിൽ എന്നു മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇതിൽ കൃഷിയും കർഷകന്മാരും ഒരു അമ്പതു കൊല്ലത്തിന്നു് ഇപ്പറം ക്ഷയിച്ചാണു് വരുന്നതു്. കൃഷി ചെയ്യുന്നതു പരിഷ്കാരത്തിന്നു പോരാത്തതാണെന്നും അവമാനമാണെന്നുമാണു് നവീനന്മാരിൽ ചിലർ വിചാരിച്ചു വരുന്നതു്. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഈ വിധമുള്ള വിചാരങ്ങളുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയതുതൽ ക്ഷാമം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും സ്ഥിരവാസമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ക്ഷേമം ബോധ്യശന്മാർ മുതൽ ദരിദ്രർവരെയുള്ളവരുടെ ക്ഷേമത്തി

ക്കുന്നതു്. ഒരു രാജ്യത്തിൽ കൃഷി കുറവായിത്തന്നാൽ അവിടെത്തന്നെ വ്യാപാരത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞിരിക്കും. പൂർവ്വികന്മാർ കൃഷി ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടാണു് ഗണിച്ചു വന്നിരുന്നതു്. അക്കാലത്തു ധാന്യങ്ങളുടേയും കായ്കുറിച്ചഭാഗങ്ങളുടേയും വിലയും വളരെ ലഘുവായിരുന്നു.

കൃഷികാർത്തിൽ ചില പാഠ്യം പരിചയവും ആവശ്യമാകുന്നു. അതായതു് ഇന്നകാലത്തു നിലം ഉഴുക അല്ലെങ്കിൽ കിളയ്ക്കുക, ഇന്നപ്പോൾ വിതയ്ക്കുക, നിലത്തിന്റെ തരം അറിഞ്ഞിരിക്കുക, വിത്തുകൾ വിതയ്ക്കുക, വളം ചേർക്കേണ്ടുന്ന മയങ്ങളിൽ ചേർക്കുക, അതു് ഇന്നതു് ഇത്രമാത്രം ചേർക്കുക, വളം നിരത്തേണ്ടുന്നകാലത്തു നിർത്തുക, കളയേണ്ടിവരുമ്പോൾ കളയുക മുതലായി പല സംഗതികളും കർഷകന്മാർ ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. നട്ടുനനകൃഷികളുടെ സമ്പ്രദായത്തിലും ഇതിൽ ശേഷാൽ ഭേദഗതിയൊന്നുമില്ല.

കച്ചവടത്തെ സ്വദേശീയമെന്നും പരദേശീയമെന്നും രണ്ടായി വിഭാഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തു കൃഷി ചെയ്തു വരുന്ന സാധനങ്ങളെ അവിടെത്തന്നെ വ്യാപരിക്കുന്നതിന്നു

ണ് സപദേശീയ വ്യാപാരത്തെ പഠയ്ക്കുന്നത്. അവിടെ മറ്റു കൈക്കൊണ്ടിയിട്ടുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളെ അവിടെത്തന്നെ വിറ്റഴിക്കുന്നതായാൽ അതിനും ഈ പേർ തന്നെയാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഒരു മാതൃത്തുണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങളെ അന്യനാടുകളിൽ കൊണ്ടുപോയി വില്പനയും ആദിക്കുകളിൽ ആദായത്തിൽ സുലഭമായി കിട്ടുന്നതും ഇവിടെ ചിട്ടാത്തതുമായ പദാർത്ഥങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നുവില്പനയും ചെയ്യുന്നതിന്നു പദേശീയവ്യാപാരത്തെ പഠയ്ക്കപ്പെടുന്നു. വ്യാപാരികൾ ഇത്തരം വ്യാപാരങ്ങളെ കടൽവഴിക്കും കരവഴിക്കും വാഹനങ്ങളിൽ നടത്തിവരുന്നു. ഇതിന്നാണ് കയറുരതി, ഇറക്കുരതി എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. വിദേശീയവ്യാപാരത്താൽ അന്യന്മാരും സൗഖ്യമാർദ്ദം, മറ്റൊരുതരം എന്നിങ്ങനെയെങ്കിലും ഉണ്ടാകാൻ സംഗതിവരുന്നതുകൊണ്ടു അങ്ങനെയും പരിഷ്കാരങ്ങൾ കണ്ടുപറിക്കാനും കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇല്ലാത്തവിധി, വിദേശീയവ്യാപാരത്താൽ അധികലാഭവും കിട്ടുന്നതുമായതും.

വ്യാപാരം ചെയ്യാൻ ആരംഭിക്കുന്നവർ ആദ്യമായി അറിവ് അധികം പണം ചിലവാക്കുകയും, തുടർക്കുറവാരംതന്നെ വിദേശീയവ്യാപാരത്തിനും ഉണ്ടാകും. ആദ്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ളതി വ്യാപാരമർദ്ദവും നയവും കണ്ടും മറ്റും നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചതിനുശേഷമേ വരിയ കച്ചവടത്തിനും മറ്റും ഉല്പന്നനാകാവൂ.

കച്ചവടം ഒരു മാതൃത്തെ അതിന്റെ പുറമ്പിരിയ്ക്കിയിട്ടുള്ളതിനാലും, മനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രത്തെ നിലനിർത്തുന്നതിനും നല്ല ഒരു തൊഴിലാകുന്നു. എന്നാൽ വ്യാപാരമർദ്ദം വേയും കേവലം സത്യത്തെയും നിരാകരിച്ച് അതിലാർത്തേ മാത്രം ഇല്ലാത്ത കച്ചവടംകൊണ്ടു മേലാൽ വർദ്ധനയും വരും.

രം അനന്തമാണെന്നാകുന്നത്. കല്പവടംകൊണ്ടു പലരും ക്ഷേമസദൃശമാകാതിട്ടുണ്ട്. ആദ്യേയത് ഇന്ത്യാമാതൃം കൈവശമായിട്ടുള്ളതെന്നു വ്യാപാരം വഴിയായിട്ടാണെന്നുള്ളത് ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ.

കൈത്തൊഴിലും കൃഷിയെപ്പോലെതന്നെ മറ്റും അല്പധാനമല്ലാത്തവിധത്തിൽ വ്യാപാരത്തിന്നു സഹായിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിൽ പലതരം കൈത്തൊഴിൽക്കാരങ്ങളായിരിക്കും. അവർ ആ രാജ്യത്തിൽ അവിടവിടെ പരിചരിക്കുന്നതിട്ടായിരിക്കാം വസിക്കുന്നത്. എന്തൊരുമല്ല, അവർ അറിയുന്ന തൊഴിലുകളെ ചെയ്യുവാൻ പണം ആവശ്യമുണ്ടായേക്കാം. മരിട്ടത് ഉപജീവനമാർഗ്ഗംതന്നെ ഇല്ലാതിരിക്കുക മറ്റു വല്ലതിന്നും അവർ പണം വിപ്രവിടുന്നതെങ്ങിനെ? അതുകൊണ്ട് അവരെല്ലാവരെയും ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് അവർ പരിചയമുള്ള തൊഴിലുകളെ എടുപ്പിക്കുന്നതായാൽ ഇതിനായി ആർ പണം മുടക്കിയോ ആ ആൾക്കു ലാഭമുണ്ടാകുന്നതും, തൊഴിലാളികൾക്കു ഉപജീവനത്തിന്നു വഴിമാകുന്നതും, രാന്നിമിക്കും ആ രാജ്യത്തിൽ ക്ഷേമം ഉണ്ടാകുന്നതുമാകുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതു നാട്ടുകാരിൽ ധനികരും ആ രാജ്യത്തെ ഗവണ്മെണ്ടുമാകുന്നു. കയറുമതി പദ്ധതിക്കുവാൻ ഈ ഏല്പാട് നല്ലൊരു കാര്യമാണ്. അതിന്റെ വർദ്ധനകൊണ്ടു വ്യാപാരവും വാധിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒരു രാജ്യം ഐക്യവും ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇത് ഒരു നല്ല മാർഗ്ഗമാകുന്നു. ഇമ്ലി, അറേബിക്ക, മാപ്പാൻ, കൈന മുതലായ ധാതുക്കളിൽ കൈത്തൊഴിൽക്കാരും കൈത്തൊഴിലുപകരം അധികമുള്ളതിനാലാണ് ആ രാജ്യങ്ങളിൽ കോടീശ്വരന്മാർ ധാരാളം ഉള്ളതായി കാണുന്നത്. അതിനാൽ എല്ലാവരും സമാശങ്കി അവരവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ നടത്താവുന്നതും പത്രമായി എടുപ്പടുത്തിയാൽ ജനപ്രദമാകുമെന്നു തോന്നുന്നതുമായ കൈത്തൊഴിലുകളെ എടുപ്പടുത്തി ഉപയോഗി വർദ്ധിപ്പിക്കണം. എന്തൊരുമല്ല, കല്പവടം കൃഷിയും പോഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്യേണ്ടതുമാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൨൯

മാതൃഭൂമി സ്തോത്രം.

“ദേഹംനശിക്കിച്ചതനുശാപമീതിയാകും
 ദേഹത്തെയില്ലാക്കുകപ്രതിമയ്ക്കുതാഴും
 ആഹാരം; നിമിത്തമിഹിഹൃതമാതൃഭൂമി-
 സ്തോത്രം, സന്നിതപദം നമസ്കരിപ്പൻ”

മാതൃഭൂമിസ്തോത്രമെന്നതു മാതാവായ ഭൂമിയോടുള്ള സ്നേഹമാകുന്നു. അതായത്, ഭരതൻ അവൻ ഉത്ഭവിച്ച രാജ്യത്തോടുള്ള ആന്തരമായ പ്രതിപത്തിയാകുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയിൽ നിന്നു ജനിച്ച സന്താനങ്ങൾക്ക് അവളിൽ ഏതോഗമമായ പ്രീതിയുണ്ടാകാതെ വരുമോ? അതുപോലെ മനുഷ്യക്ക് അവർ പിറന്നവളെ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ച സ്നേഹമുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ കലികാലധർമ്മത്തെപ്പറ്റി സന്ദേഹവികണ്ഠനന്ദാർ “ജനകൻ തന്മയനെ വെട്ടിക്കൊല്ലും തനയൻ ജനകനെ വധവാ ചെയ്യും” എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുന്നതായാൽ ഈ യുഗത്തിൽ ചിന്താക്കണ്ഠാർക്ക് രസ്തോദമോ ഭക്തിയോ ഇല്ലാത്തതായും ഉണ്ടായിത്തന്നുവരാം. അപ്രകാരംതന്നെ ജന്മഭൂമിസ്തോത്രമില്ലാത്തവരുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഇക്കാളിൽ ഭൂമിപക്ഷസ്ഥിതിയേ ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ‘നോട്ടജനം പലവിധം’ എന്നും, നല്ലതില്ലാതെ കീത്തയും കീത്തതില്ലാതെ നല്ലതും ഇല്ലെന്നുപറയുന്നതും വാസ്തവമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു മാതാവിനേയോ മാതൃഭൂമിയേയോ പ്രീതിയില്ലാതെ അപൂർവ്വം ചിലർ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ടാകുന്നു. അവർ മഹാപാപികളാകുന്നു. അവരെ ആരും പ്രശംസിക്കുകയും ഇഷ്ടപ്പെടുകയുമില്ല.

രാജ്യാന്തരോത്ഥികൾക്കു ഗർവ്വമീദവും, നാഗരികത്വം കർഷാത്തുമായ ദേശഭരണ ജന്മഭൂമിയാകിട്ടുള്ളവനും അതിനോട് (തന്റെ ജന്മഭൂമിയോട്) സവിശേഷമായ ഒരു പ്രതിപത്തി ഇല്ലാതെ വരുന്നതല്ല. പക്ഷെ അൻ ഒരു സമദേശസ്തോമി

യാണെന്നു വെച്ചപ്പോൾ കിടപ്പിനിടെ പൊതുവെ അനുഭവിക്കുന്ന

ഉൽക്കണ്ഠയും യശസ്സിനും അഭിവൃദ്ധിക്കുമായി ഉള്ളിൽ കൊണ്ടു നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ് ഒരു സ്വദേശസ്നേഹി ചെയ്യേണ്ടത്.

മാതൃഭൂമിയോടുള്ള മമത മുഖം ആരും അന്യരാജ്യത്തിനും രാജ്യവാസികൾക്കും യാതൊരു ശല്യവും ചെയ്തപ്പോകരുത്. അതായത് രാജ്യക്കാരുടെ സഹായം നമുക്ക് എപ്പോഴും വേണ്ടിവരും. സ്വാഭാവികമായും സമസ്തകാലത്തും നമുക്ക് ഇതരരാജ്യവാസികളോടു സഹവസിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട് അവരോടുള്ള ഏകമത്സരവും നമുക്കാവശ്യമാണ്. അതായത് രാജ്യക്കാരോടു സമീപിച്ചാൽ പുറപ്പെട്ടാൽ എപ്പോഴെങ്കിലുമൊരിക്കൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനും രാജ്യക്കാർക്കും വിപത്തിനിടവരാതിരിക്കുകയും അന്യായകർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരുപക്ഷെ തൽക്കാലം വല്ല ഗുണമുണ്ടായാൽതന്നെയും അതു പിന്നീട് ദോഷത്തെ ചെയ്യുമെന്നു സ്മരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ആത്മസ്നേഹമില്ലാത്തവർ ലോകത്തിലുണ്ടാകയില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ആധിക്യംനിമിത്തം സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതിപത്തിയാകുന്ന ദുഷ്ടവൃത്തി ബാധിക്കാത്തവർ വളരെ ചുരുക്കമേയുണ്ടാകുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെ ഉള്ളവരെയാണല്ലോ മുഖർ എന്നു പറയേണ്ടത്. അവനവൻ അവനവനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ അന്യരേയും സ്നേഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവൻ ഈശ്വരശിക്ഷയ്ക്കു പാത്രമായിത്തീരും. അവന്റെ സമീപിതരെല്ലാം നിഷ്പലവുമാകുന്നു.

“ഈശ്വരാനുഗ്രഹമില്ലാത്തവനോ

നശ്വരമായതും നിശ്ശേഷമായതും” — എന്ന പ്രമാണത്തെ ഏതെത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനെ പരസ്യനാകയുള്ളൂ.

‘എന്റെ എന്നും’ ‘നിന്റെ എന്നും’ ഉള്ള ഭേദബുദ്ധി തോന്നാതെ സ്വരാജ്യക്കാർ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഈശ്വരശിക്ഷയും ദുഷ്ടശിക്ഷയും തമസ്സിനും മറ്റുള്ളവരും പാത്രങ്ങളായിരിക്കുമെന്നുള്ള പരമാർത്ഥതയെ ഗ്രഹിച്ചു മനസ്സാക്കിയെ ഈ വിഷയ

ത്തിൽ പുറസ്തരിച്ചുകൊണ്ടു പരസ്യത്തോടുകൂടിയായി പ്രവൃത്തിപ്പാൻ മനസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥമായ ജന്മദ്രമിസ്റ്റേജമുള്ളവർ. ഓരോരൊ ദിക്കുകളിൽനിന്ന് അനവധി യുവാക്കന്മാർ ജയന്തരം പല പരിഷ്കരിപ്പും വിജയികളായി വരുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അവർ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്ത് അവരുടെ വീടുകൾക്കും ബന്ധുചിത്രങ്ങൾക്കും അയൽപാസികൾക്കും നാട്ടുകാർക്കും അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാകുന്ന വിചാരം എന്തായിരിക്കും? പഠിക്കുന്ന കഴികൾ റിപ്പോർട്ട് പ്രാപിച്ചതിനാലേയും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോ വർദ്ധനവോക്കുമാകാൻ വീടുകൾക്കും സംരക്ഷിക്കാതെയും സ്വാഭാമായ കാര്യങ്ങളിൽ നാട്ടുകാരോടും ബന്ധുചിത്രങ്ങൾക്കുമേൽ സഹായിക്കാനേയും, സ്വഭാവത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കും പരിഷ്കാരത്തിനായി പ്രയത്നിക്കാനേയും, തദ്വിഷയത്തിൽ പാഠശാലയോ പ്രേരിപ്പിക്കാനേയും ആർക്കുവേണ്ടിയായിട്ടാകും നിരന്തരമായ അഭിമാനകളമായ വിവരണമല്ല അത്യന്തമായിട്ടുള്ളത്. ഇവരെ എങ്ങനെയാണ് സ്വദേശസ്നേഹികളെന്നു പറയുന്നത്? ഇവരുടെ കൃത്യസ്തത, ചോദ്യമെന്നവർ? അന്തരമേറിയതെന്നുവരുന്നതല്ല വഹിക്കാനാണെന്നതും അതു ചുമക്കുന്നവരോ അതിൽ കരുതി സമ്പന്നം സഞ്ചരിപ്പാൻ പ്രാപ്തമാക്കുന്നതും ഇതഥാരണമെന്നും, ദശാപരിണാമമെന്നൊരവസ്ഥ എല്ലാവർക്കുമുണ്ടെന്നും ഈ കൂട്ടം വിശ്വസിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചുപോകുന്നത് അഹങ്കാരം മൂലമാകുന്നു എന്നാൽ അഹങ്കാരം അന്തർഭൂതമാണെന്ന് രാത്രി കർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നവർക്കു മോശിയ്ക്കിക്കും പാപത്തിനും അവകാശമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ജന്മദ്രമിസ്റ്റേജമെന്താൽ ഐക്യമുണ്ടാകുന്നതാണ്. അത് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ജന്മദ്രമിസ്റ്റേജി സ്വഭാവത്തിൽ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളെല്ലാം ആ നാടിക്കും നാട്ടുകാർക്കും തുണക്കുന്നതല്ലവയായിരിക്കും. അതിനാൽ ആയാളുടെ അഭിമതത്തോടുകൂടി മറ്റുള്ളവർ യോജിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കും. ഇതുപോലെ അവർ ആയാളിൽ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും കാണിച്ചുപോകും.

“വഹിയവന്റെ മാനം എളിയവന്റെ എളിയിൽ”, എന്നാണല്ലോ പഴയോർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

മനുഷ്യരുടെ മനസ്സ് യഥാർത്ഥമായ ചാതുര്യശ്ലേഷത്തിൽ എത്തിയാൽപിന്നെ ക്രമേണ അവർക്കു സമവിത്തത ഉണ്ടാവാൻ പരിശീലിച്ചു തന്നിരിക്കും ജന്മസാഹചര്യത്തിനും സംഗതി വരുത്താം. അതിനാൽ മനുഷ്യരെല്ലാം “കാലയുക്കു കാലനാമകപ്പെടും”, എന്നും പ്രപഞ്ച് സതീതത്വനായിരുന്നു ഭദ്രാണയോടു ചെയ്യുന്നപോലെ കഴിയാനുള്ളതായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നത് ആപൽക്കരമാണെന്നും, അങ്ങിനെയുള്ള സംവിധാനങ്ങളാൽ ചാതുര്യശ്ലേഷത്തിന് മാഹിത്യം ദഹിക്കുകെന്നും താഴെക്കുറിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം ൨൦.

മനുഷ്യജന്മോദ്ദേശം.

‘പ്രപോകത്തിലൊഴന്നഭൂതനിവാഹ-
മനുസ്സന്തതംപ്രീതിയോ-
ടാലോക്യാത്മവഴിശ്വപന്റെനിയമം
തെറ്റാതെചെയ്യുമാ
മോലശാത്തിചിദാത്മബോധമമോ
കൈക്കൊണ്ടു പാൽക്കൊണ്ടുവോ
കാലംപോക്കുകിലായിജന്മഫലവും
മത്സ്യക്കൈവല്യവും’.

പുരുഷാർത്ഥങ്ങളെ സാധിക്കുന്നതാണ് മനുഷ്യജന്മം. െന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അവയിൽ ഒറ്റമിമഞ്ഞ ഒഴികെ മറ്റു മൂന്നിനും നാശമുണ്ട്. നാലാമത്തെ പുരുഷാർത്ഥം ഒരുവന് സാധിച്ചാൽ സംഗതിയാവാൻ പിന്നെ ആന്തരമേ അധഃപതനത്തിന് അവകാശമില്ലെന്നല്ല, ജനനമുണ്ടാകുമായില്ല.

എന്നാൽ നിമുദശ്യാനികരം. നാശമെന്നുള്ളതും കന്യാവാലയനായ ജഗദ്രൂപൻ മാരാ ശമനിയെ കല്പിച്ചുകൊടുത്തു.

മൃതഞ്ജനവും, അദ്ദേഹം മനുഷ്യർക്കു നൽകിത്തന്ന വിശേഷബുദ്ധിയാകുന്നു ആ മഹാശക്തി വേറെ ഒരു സൃഷ്ടിക്കും പ്രദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല. നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്ന നിരവധി സ്ഥാവരജംഗമങ്ങൾ ഇന്നും ലോകത്തിലുണ്ടല്ലോ. അതിൽ പക്ഷിമൃഗാദികളും തത്ത്വലതാദികളും ദിനംപ്രതി വളരുന്നതുമില്ലേ? ഇവയെല്ലാം പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ അനവധി തുണങ്ങളും പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങളുമുണ്ട്. പക്ഷെ ഇവയ്ക്കുള്ള സർവ്വസാധാരണമായ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടതയും ഉൽക്കർഷ്ഠതയുമാകുന്നു. ഏകിലും അത് ഒരോന്നിനും ഓരോ തരത്തിലാണ് കണ്ടുവരുന്നത്.

മനുഷ്യർ നിസ്സാരങ്ങളായി ഗണിക്കുന്ന തുണങ്ങളും നിദാനം മേല്പോട്ടു വളരുകയും അവയുടെ അതാതു കാലങ്ങളിലെ പൈതൃകശക്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതു നമ്മുടെ പ്രകൃതിദാഹാത്മ്യപാരങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നു. വിശേഷബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർ ഇദ്ദേഹങ്ങളായ വിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സവെച്ചാലോചിച്ചാൽ, ഇതിലും ഉയർന്നതരം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് അവയിൽ ഓരോന്നിന്റേയും മൗഢം കണ്ടറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. “ശ്രദ്ധാമയോയംപുരുഷായോയശ്രീഭാസുഹൃദഃ” ഈ പ്രമാണാന്തര്യേണ ആശ്രമത്തിന്റേയും ഉത്സാഹത്തിന്റേയും സാധകവും കേന്ദ്രവുമായി നില്ക്കുന്നതു ശ്രദ്ധയാണെന്നു നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. ഭൂമിയിലുള്ള സകലത്തേയും ആഗ്രഹം പുരുഷാത്മങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ വരുന്നതല്ല. എന്നാൽ മിക്കമനുഷ്യരുടേയും മനസ്സു പുരുഷാത്മങ്ങളിൽ ഒന്നിലും നാലിലും പ്രവേശിക്കുക സുദൃഢമായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളൂ. പുരുഷാത്മങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു ലോകാചാരപാരംകൊണ്ടുതന്നെ മതിയാകുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല. ശാസ്ത്രപുരോണേതിഹാസാദി സർഗ്ഗനവപാഠയണത്താലെ ഇത് എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കുമുള്ളൂ. ഇനി അറിയേണ്ടത് എല്ലാക്കാലത്തും എല്ലാ അവസ്ഥകളിലും ആത്മസുഖമുണ്ടാക്കുന്ന ഉദ്ദേശങ്ങളെ ആദ്യമായി ആരാഞ്ഞറിയേണ്ടതെന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അവ നമ്മുടെ മനോവാക്കാശകർമ്മങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിയും സത്യാമുള്ളവ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവയിൽ ഒന്നാത്തന്നെ പ്രശോഭിക്കുകയോ ഫലപ്രദമാകുക

യോ ചെയ്തയില്ല. മനുഷ്യരുടെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ഈശ്വരകാരുണ്യമുണ്ടാകാതെ തക്കവണ്ണം അർപ്പിക്കുകയായിരിക്കണം. നിത്യവും ശാന്തവുമായ സുഖമരണം മനുഷ്യർക്കു സംഭവിക്കേണ്ടമതിൽ ദൈവപ്രീതി കാലെ സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം. ഇതാണ് ഏറ്റവും ശോഭാവരവും ഹൃദയവുമായ ആദർശം. മനുഷ്യർ സുഖമായിരിക്കുന്ന കാലത്തു ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അന്തഃകരണത്തിന്നു ഫലമായിട്ടുള്ളവയായിരിക്കണം. മനസ്സാക്കി ആരോടും മ്മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഉപദേശിക്കുന്നില്ല. മനസ്സാക്കി വാസ്തവത്തിൽ ദൈവമാകുന്നു. അതിനാൽ അന്തഃകരണത്തിന്ന് അപതൃമായ യാതൊരു പ്രവൃത്തികളും എന്തും ചെയ്യരുത്. സംഭാഷണത്തിലും ഈ സംഗതി ഓർമ്മപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

നിത്യവും മനുഷ്യർ വിചാരിക്കുന്നതും, പറയുന്നതും, ചെയ്യുന്നതുമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ചിന്തിച്ച് അവയുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു നല്ല കാര്യങ്ങളെ മാത്രമേ ചെയ്യാവൂ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശംതന്നെ ഈശ്വരസ്പർശങ്ങളായ യാതൊരു ജീവിതേയും ഉപദ്രവിക്കാതെയും, സമസ്തജ്ഞരും വേണ്ടുന്ന സാഹായങ്ങൾ ചെയ്തും ദൈവപ്രീതിവരുത്തി വാഴുകയാകുന്നു.

‘ഒല്ലഭംത്രയമേവൈതദ്വൈവാദാനന്ദമേതരം

മനുഷ്യത്വം മുക്തിത്വം മോക്ഷത്വംസംശ്രയഃ’, എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം.

കരുണാനിധിയായ ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിജാലങ്ങളിൽവെച്ച് ഉത്തമത്വം മനുഷ്യസൃഷ്ടിക്കാണെന്നു മനോഹിതതു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അനേകം പുണ്യക്രിയകൾ അതീതജന്മങ്ങളിൽ ചെയ്തിരുന്നാലേ ഇഹത്തിൽ വിശിഷ്ടമായ മർത്യജന്മം സിദ്ധിക്കുമുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ലഭിച്ച ഈ ജന്മത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം മനുഷ്യകീടങ്ങൾ അറിയാതെ ഓരോ നീചകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതു കഷ്ടമല്ലേ? അവരല്ലേ പാപികൾ? എന്നാൽ ജന്മസാഹ

പ്രതിനിതാൺ മനുഷ്യർ അത്രാണുപരിശുദ്ധരും ചെയ്യേണ്ടത്. പ്രകൃതത്തെ അനുസരിച്ച് ഒരു പ്രാചീനകവി,

“ജന്തുനാമനുജന്തുഭൂമതഃ
 പുഷ്പംതതോവിപ്രതാ
 തന്മൃഗംചൈതികധർമ്മമാഗ്ഗവതോ
 വീചേതചസ്മാൽചരഃ ।
 ആത്മാനാത്മവിവേചനംസ്വന്തരേവാ
 ബ്രഹ്മാത്മനായംധിതി-
 മർശനീണാശതജനകോടിസൂക്തതൈഃ
 ഛന്ദൈശ്ചിനാലഭ്യതേ.”

ഏനീതിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഏലാവരം പൈശാണികവചനം ആരംഭിച്ചതാണെന്ന് ഓർത്ത്, മനുഷ്യജന്തുഭൂമതാണെന്ന് അറിഞ്ഞ്, ജന്തുസാഹസ്യം വരുത്തുവാൻ അവശ്യം ആവശ്യമുള്ള സൽകൃത്യങ്ങളെ ചെയ്ത് സാധിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണമെന്ന് അനവരതം സ്മരിക്കുന്നതിന് ആദേശവും ഉപദേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സമാപ്തം.

